

בחירתה של נלי

מחזה בחמש מערכות בעקבות ספרו של יעקב קורי "הישמרו מדורון יוני"

עיבוד לבמה מאת

יעקב קורי ועמליה אייל

המחזה מוקדש באהבה ובהערצה לאשתי רותי קורי

L'homme est un apprenti, la douleur est son maître
et nul ne se connaît tant qu'il n'a pas souffert.

Alfred de Musset

האדם הוא שוליה, הכאב הוא אדונו
ואיש אינו מכיר את עצמו עד אשר לא סבל.

אלפרד דה מיסי

כל הדמויות והעלילה של המחזה הן בדיוניות ואין כל דמיון ביניהן לבין המציאות.

כל הזכויות שמורות ליעקב קורי ועמליה אייל

חיפה, דצמבר 2005

הנפשות

נלי דורון - מורה. אישה יפה, בת 40, צבע שער בהיר, עיניים כחולות, עור בהיר. פני מדונה מביעות טוב לב, אמון, רוך ותום, ללא שמץ של רשעות.

יולי דורון - בעלה, איש עסקים. גבר נאה, בן 50, צבע שער מאפיר, עיניים שחורות, עור שחום, גוף אתלטי, חזות ים תיכונית. נראה אדם חכם, מנוסה, במלוא אוננו, בוטח, מקריץ אמינות.

אריה סימון - דוד של נלי, בעלים ויו"ר מועצת המנהלים של חברת "לאריסה-תרופות". גבר כבד גוף, בן 75, פנים מפיקות מתיקות, אך מבעד לזכוכית הכהה של המשקפיים מסתרות עיניים מרושעות.

אלי פוקס - מנכ"ל חברה "לאריסה-תרופות". בן 60. גבר נמוך, שמנמן, עם עיניים קטנות. מתנהג בעצבנות, כמוכה תזזית. בעל חוש הומור ציני, המחפה על חוסר בטחון עצמי.

סימה קאליפה - עורכת דין. אישה יפה, בת 30, צבע שער שחור, עיניים שחורות, עור שחום. מאחורי חזות של פאם פאטאל, מסתרת אישיות מורכבת של אישה חכמה, שאפתנית ועיקשת.

פרופ' הדס שוטן - ממציא, מנכ"ל ובעלים של חברת "מולקולה". דמות של פרופסור מפוזר, בן 40, צבע שער לבן, עיניים טרוטות, מימיות עם נימי דם. סוחר רגל ימין, בעקבות אירוע מוחי.

דוד דורון - בן של נלי ויולי, תלמיד בכיתה י"ב. נער אתלטי, בן 18, צבע שיער בהיר, עיניים חומות, פנים נבונות.

דנה דורון - בת של נלי ויולי, תלמידת כיתה י'. נערה יפה, בת 16, צבע שיער שחור, עיניים כחולות, עור שחום, פנים תמימות.

דמויות אפיזודיות נוספות של ידידי משפחת דורון, מזכירה של אלי פוקס, עורכת דין מהרשות לני"ע, מנכ"לים של חברות מדיקה למיניהן, לקוחות של יולי דורון. דמויות אילמות של אלים, מלצרים ואחרים.

העלילה מתרחשת בתל אביב בשנת 1994.

מערכה ראשונה

סלון רחב ידיים בביתם של נלי ויולי דורון. הסלון מקושט במוטיבים של מקדש יווני. מלצרים בלבוש יווני עתיק מגישים אוכל ומשקאות יווניים לאורחים. מוסיקה יוונית נשמעת ברקע. לאורך כל המערכה, עד לתחילת השמעת המוסיקה לריקודים, יישמעו לסירוגין גם שירים עבריים. נוכחים אריה, אלי, הדס, דוד ודנה, וכן חברים של המשפחה. נלי, יולי וסימה מצטרפים אחר כך.

דוד - אני רואה אותם מתקרבים . כשאמחא כף, כל אחד מתבקש להדליק את הנר שבידו. (פונה לאחותו): דנה, את אחראית על כיבוי האורות. תשמרו על שקט מוחלט.

דנה - (בהתרגשות) להפסיק את המוסיקה. תהיו בשקט בבקשה! הם מגיעים. אני סוגרת את האורות. כולם להדליק את הנרות!

האורות כבים, הנרות מודלקים, נלי לבושה בשמלה לבנה צחורה ויולי לבושה בבלייזר ספורטיבי מגיעים.

נלי - דנה, דודי, איפה אתם, מה זה החושך הזה?

האורות נדלקים לפתע וכל האורחים עם הנרות ביד שרים לנלי וצועקים SURPRISE ! נשמעים שירי ימי הולדת ומוסיקה עליזה.

נלי (מופתעת ביותר, אך מאוד מאושרת) - יולי, אתה ארגנת את זה, בחיים הוא לא עשה לי הפתעה כזאת! מה, דנה את ידעת ולא סיפרת לי, וגם אתה דודי, איך הצלחתם לעבוד עלי!

(נלי מנשקת את יולי, את דנה, את דוד ואת שאר האורחים ומחליפה מספר מילים עם כל אחד מהם. היא מגיעה לאריה שעומד ליד הדס.)

נלי - אני שמחה שגם אתה פה, אריה, לא רואים אותך בזמן האחרון.

אריה - תזמינו אותי ואני אבוא, את הרי יודעת שאני אוהב אותך כמו בת.

נלי - אה, אני רואה שכבר הספקת להכיר את הדס. מה שלומך הדס, איך הבריאות, אתה נהנה מהעוגות שאני שולחת לך עם יולי למשרד?

הדס - תודה, כל פעם שאני אוכל חתיכת עוגה עם הקפה, אני מברך אותך ומקנא ביולי כמה כיף לו להיות נשוי עם אישה כמוך, גם אשפית מטבח וגם ליידי...

נלי - די, די, אל תמשיך, אני אסמיק בסוף. (לוחשת באוזנו:) אני מקווה שאתם לא גולשים בשיחות שלכם למחוזות יותר רחוקים.

הדס - דווקא עלייך לא דיברנו. אריה סיפר לי כמה דברים מאוד מאלפים על החברה שלו, על התמיכה שלו בכם...

נלי - אל תאמין לאף מילה שלו. אם אתה רוצה לשמוע את האמת, תבוא אלי.

נלי (לוקחת את אריה הצידה ושואלת אותו) - מה כבר סיפרת לו, אריה, את הסיפורים הרגילים שלך? אולי תשים מחסום לסיפורים שלך. תעשה לי טובה אתה אורח שלנו, יולי הזמין אותך, עשה לי הפתעה הבחור, אני לא בטוחה שאני הייתי מזמינה אותך, אז לפחות אל תעליל!

דנה - אמא, בואי תטעמי מהעוגה שהכנתי.

נלי טועמת מהעוגה, ממשיכה להסתובב בין האורחים ומחליפה איתם מילות נימוס עד שהיא מגיעה לאלי.

אלי (מחבק אותה בגסות ומצמיד לה נשיקה בפה) - מה אני אגיד לך מידעלה! את עדיין יפה כמו תמיד ונראית פרגית עסיסית בת 30. אבל בובלה! תגידי לי מה את מבזבזת את החיים שלך עם המאצ'ו הלבנטיני שלך. מתי שתרצי, תעשי לי סימן ותראי מה זה אושר אמיתי. כל מה שתרצי אעשה בשבילך!

נלי (נבוכה) - אלי, זה מה שיש לך להציע לי ליום ההולדת שלי? לא פלא שיולי ברח מהחברה שלכם כל עוד נפשו בו, תפסיק להיות זקן חרמן!

אלי - הלוואי שגם יולי היה נאמן לך כמו שאת נאמנה לו!

נלי (בצרחה) - למה אתה מתכוון?

המוסיקה נפסקת. כל הנוכחים מפנים את מבטם אליהם.

אלי (במבוכה, מחבק אותה, למרות סלידתה המופגנת של נלי) - זה כלום, מרוב התרגשות היא צעקה, היא כל כך שמחה לראות אותי אחרי כל כך הרבה זמן!

המוסיקה העליזה חוזרת. יולי ניגש לנלי ולוקח אותה הצידה.

יולי (בחום ובאהבה, מרגיע אותה) - מה יש מה קרה, נלושה קטנה שלי?

נלי (כמעט בוכה) - תגיד לי, למה היית צריך להזמין את כל החלאות האלה מהחברה הקודמת שלך, אתה יודע שאני לא סובלת אותם והם רוצים רק את רעתך. חבל רק שאת מי שבאמת רציתי לראות לא הזמנת.

יולי - את מי?

נלי - את סימה שהייתה היחידה שהייתה נאמנה לך בחברה.

יולי - (ברוך, מלטף אותה) ועכשיו תירגעי, מחכה לך תוכנית לא נורמלית שכולם תרמו להצלחתה, כי הם אוהבים אותך. אלי הוא קונפרנסיה בחסד ואף אחד לא יכול להתחרות בחוש ההומור שלו, ואפילו הדוד שלך אריה הכין לך הפתעה.

האורות כבים פרט לאור המאיר את הקונפרנסיה, המופיע עם טקסידו ועניבת פרפר.

אלי - יולי דורון שכנע אותי להנחות את הערב ולהתלבש כמו ג'יגולו. אפילו כשנפגשתי עם מלכת בריטניה לא לבשתי טקסידו ואם אני עושה זאת הערב, זה רק כי אני אוהב את נלי ובשבילה אני מוכן ללבוש כל דבר וגם...שום דבר... (צחוקים). יולי כתב וביים את התוכנית ושם לנו רף גבוה שקשה לעמוד בו. עכשיו גם אשתי תרצה שאכין לה מסיבת הפתעה, ואשתך, ואשתך... (צחוקים). אני אומנם הייתי הבוס של יולי ב"לאריסה-תרופות", אבל את כל העבודה הוא עשה לי, הוא הכין את הדו"חות, את הנאומים, את המאזנים, כך שאני רגיל להקריא את מה שהוא כותב. אך, אם לא אצליח הערב, יולי וודאי יתלה אותי בפפיון הזה, ויוכל סוף סוף לרשת את מקומי.

מחיאות כפיים. על המסך, הנפרש לפני האורחים, רואים סרט עם מראות נוף עוצרי נשימה של מפלי מים ונהרות גועשים, שרפות יער, אריות, איילות, נמרים וחיות אחרות. ברקע שומעים שירי אהבה - THE GIRL THAT I'LL MARRY, DIO COME TI AMO, ובסוף הקראת המכתבים שומעים את מרש החתונה.

אלי - היום אנו חוגגים חג כפול, את יום הולדתך הארבעים, נלי, ואת יום נישואיכם העשרים. אנו נחזור במנהרת הזמן עשרים שנה אחורנית לשנת 1974, מיד אחרי מלחמת יום כיפור. נלי סימון עדיין תלמידת סמינר בת עשרים, תמימה וחסודה, פוגשת את יולי דורון, חייל מילואים שחוזר מסיני, סרן בן 30, ומתאהבת בו. נו, מילא, נסלח לה, המדים והדרגות סחררו אותה והיא נשבת בקסמיו. תוך שבועיים הם מחליטים להתחתן. העלילה מתרחשת בדירת הרווקים של יולי בתל-אביב, קצת מבורדקת, אבל אחרי ליל האהבים היא תהיה עוד יותר. זה לא היה בטקסט של יולי, זו תוספת שלי... (צחוקים). הסרט של אותו לילה, שבו הציע יולי לנלי נישואים, פשוט נשרף מלהט האהבה, אבל נשתמרו לנו מכתבים שנכתבו למחרת, כשיולי חזר לסיני, והמסכנים היו צריכים להסתפק בקריאת מכתבים עד לפגישה הבאה. ועכשיו קבלו אותם - יולי ונלי הצעירים, במסע אל העבר הקסום.

האורות עוברים לשני הילדים של נלי, דודו ודנה, היושבים על כיסאות בר גבוהים זה מול זה. דוד במדי סרן עם כומתת צנחנים, דנה עם שמלה לבנה ארוכה ומתרחבת, גרביים לבנים ונעליים לבנות.

דנה - התעוררתי הבוקר מוקדם ורציתי לספר לכל העולם כמה אני מאושרת. ביומיים האחרונים הרגשתי כיצד אני טובעת באושר, כיצד הוא עולה ומציף את כל גופי, את כל נשמת. שמחתי לראות שזה הדדי. אני מעמידה את עצמי לרשותך באהבה ונאמנות. דורילה! אני מחכה כבר לרגע שתהיה כולך שלי!

דוד - מוזר, אנחנו מתחננים. מסתיימת תקופה, מתחילים בחיים חדשים. נצטרך להסתגל. לא נהיה עוד אדונים בלעדיים לגורלנו. כל זה בא כרעם ביום בהיר. אמש הכרנו ואנו כבר נשואים. לפתע התחוויר והתברר הכל. התחוויר כי אין טעם עוד בחיי רווקות עקרים, שאושרנו נתון בידינו. אנו רוצים להיות ביחד לתמיד.

דנה - אני שולחת לך עוד תמונה במכתב זה. מה דעתך עלי בבקיני? את תמונתך אתלה היום בערב בחזרי וכל ערב אדבר אליך, בסדר? זה יהיה נפלא. אני אדבר ואתה לא תענה. נכון שיש סיכויים שנסדר ככה? אני מאמינה כי החיים שלנו יהיו הצטברות של רגעים מאושרים, רגעי אהבה, אושר ואמון הדדי, כמו אלה שחוינו ביחד עד כה.

דוד - היה נהדר, אמש, שלשום, היה נהדר. וכל החיים שלנו חייבים להיות כך. אנו חייבים להתחדש. לרענן את עצמנו כל פעם. לא להתעייף.

דנה - היום אדבר עם הורי, עם אחותי, בקשר לשנינו, ואני משוכנעת שהם ישמחו. עוד מעט אהיה לציידך, נהיה ביחד, נאהב ביחד ונחיה באושר ואושר, עד סוף ימינו... מאשתך (נכון שאני כבר אישה?) הקטנה, הנאמנה, האוהבת והמתגעגעת, נלי.

דוד - פרק חדש נפתח. חיים חדשים. הרווקות שלי גססה. מתה. יחי הנישואים!! תחי האהבה! אני על ההר, משקיף מאחור אל תהומות העבר ומביט מלפנים אל זוהר העתיד. שלך באהבה. יולי.

סיום של מרש החתונה. אורות. מחיאות כפיים סוערות. נלי לא יכולה לעצור את שטף הדמעות ואת ההתרגשות העצומה שלה. היא ניגשת לילדיה ולבעלה, מחבקת אותם בחום ומודה להם.

נלי (לכל המוזמנים) - יולי, מה עשית לי, חשפת את כל הסודות הכמוסים שלנו. מה לעשות, בכל זאת הגנים הספרדיים שלי מתקוממים ברגעי חשיפה כאלה.

דנה - אמא, תספרי למה סבא קרא לך נלי!

נלי - טוב, זה סיפור נקי לפחות. אבא שלי היווני, שאהב מאוד את הומוס, קרא לי פנלופי ובקי צור נלי. אז לכן, מכל הצדדים, הייתי אמורה להיות בתולה עד החתונה ונאמנה רק לבעל אחד. כמו פנלופי האגדית, סמל הנאמנות לבעל, מין רפלקס מותנה.

אלי (מתנדנד כבר עם הכוסית ביד) - מאה שקלים למרשם התושבים, את משנה את שמך לבובולינה, אני פותר אותך מהתסביך הזה, וסוף סוף תוכלי להיות שלי, מידלע' (צחוקים).

נלי - (צוחקת) יולי, אתה תהרוג אותי, אבל אני אספר לכולם מה המקור האמיתי של השם יולי, על מנת להראות להם שאנחנו באמת זיווג מהשמיים. כי יולי, בעלי, הבעל של פנלופי החסודה והנאמנה, זה קיצור של... יוליסס! (צוחקת)

יולי - (צוחק) נלי, אנחנו כבר נגמור את החשבון אחר כך... חוץ מזה למה את מספרת עלי, את מרכז העניינים הערב, המסיבה היא לכבודך ותעזבי את הטראומות שהביא לי השם הזה במנוחה.

האורות כבים. אור על אלי.

אלי - יש אהבה, יש חתונה, יש עבודה, אבל אין בית. הזוג הטרי גר בדירת חדר שכורה בצפון תל אביב וחולם שבבוא העת תהיה לו דירה משלו. יום אחד, הם מגלים כי עיריית תל אביב מקיימת הגרלה בין זוגות צעירים. השניים נרשמים להגרלה. את ההגרלה ניהלה אחת מותיקות היישוב, גב' רסקולניקוב. היה לנו קשה לאתר אותה, כי היא היום יותר מבת מאה. גב' רסקולניקוב, בבקשה!

האורות כבים. על המסך רואים הפגנות אלימות של זוגות צעירים ושל הפנתרים השחורים, עם רעשי רקע קולניים. נכנסת סימה, מחופשת לאישה בת מאה על כסא גלגלים, ונותנת נאום מתובל בידיש, רוסית וערבית. אור על סימה.

סימה - נלי דורון, תיירע מיידעלה! אני עוד זוכרת איך לפני עשרים שנה באת עם בעלך לבית העירייה של תל אביב לטקס ההגרלה של זוגות צעירים. הייתם קצת עצבניים כמו מאות הזוגות שצעקו ועשו מהומות. עפו שם שמירים וזצים וזבטות והיה שמית! ניסיתי להרגיע אתכם, צעקתי עליכם טאבאריש, רבותה, תעבדו קצת ויהיה לכם כסף לדירה. רציית ששיר שירה בציבור כמו בזמנים שלנו על הגרון. אבל לא רצייתם לשיר את אוי, אוי, שורלה! די מעכסט מיר שוין משיגע. במקום זה שרתם שירים מזרחיים על כמה רע במדינה היפה שלנו, יא אוחטי, יא חביבי, שירים של אום כולת'ום, רק את זה אתם יודעים. הפושטקעס צעקו לי - "אוסקוט, יא מלעונה, תסתמי את הג'ורה, יא שרמוטה, סססמאק, לך יש כבר דירה. לא רוצים לשיר, מג'נונה. רוצים דירה." באמת, גולדה צדקה, לא היו שם אנשים נחמדים. בסוף, לא זכיתם כי רק אלה משלנו, אינסער קינדער, זכו בדירות. אבל את צריכה להודות לי, כי אם הייתם זוכים, הייתם עדיין נמצאים בחורבות שהצענו לכם, במקום לגור בפנטהאוז היפהפה שלכם. אז עכשיו שיש לכם דירה, אתם כבר יכולים לשיר, תשירו כולכם איתי טומבלליקה, ומי שלא ישיר, לא יקבל א- דירה!...

נשמעת הנעימה טומבלליקה מפי מייק בורשטיין וסימה מארגנת שירה בציבור, בידיש תקנית, כולם מצטרפים. בסוף השיר, ניגשת נלי לסימה מחבקת אותה בחום ומנשקת אותה.

נלי - סימה קאליפה, שכה אחיה, ואני באמת חשבת שזאת גב' רסקולניקוב. את כישרון מבוזבז! היית צריכה להיות שחקנית במקום עורכת דין. תוריד את התחפושת כדי ש נראה אם השתנית. (סימה)

מורידה את התחפושת ומופיעה בשמלת מיני שחורה עם מחשוף נדיב). ואי! איזו פצצה, יותר חתיכה ממה שהיית. עם גוף כזה, את ממש סכנה לציבור...

סימה - (בצחוק) אין לכם מה לדאוג, אני נשואה עכשיו... אישה מכובדת...

אלי - בלילה אין אישה מכובדת, יש רק אישה מחורמנת!

נלי - די, תפסיק עם השטויות שלך, תמשיך בתוכנית.

האורות כבים פרט לאור על אלי. ברקע שומעים את השיר של חווה אלברשטיין: "רוקדת עם המטאטא".

אלי - נלי, עלייך אפשר לשיר את שיר המעלות! לא נשיר אותו כעת. אתם יודעים הרי, אין רעייה, מורה ואמא כמותה. אך, יולי אף פעם לא בבית, הוא כל הזמן בנסיעות, וכל העול רובץ עליך. כשהוא עשה חיים בפריס ובניו יורק עם כל החתיכות, הוא היה אומר לי - "אלי, אלי, כמה קשה לנלי עכשיו!" (צחוקים). את מקרצפת את הבית כל יום, ואם זה לא מספיק, הבית שלך תמיד שופע מאכלים יווניים עסיסיים. אני זוכר שכשעבדתי עם יולי, הוא היה מפסיק כל יום את הישיבות אתו באחת בצהרים ואומר - "עכשיו אני רץ הביתה לאכול את הסופלאקי של נלי".

נלי - כך אתה חושב, האמת שכל צהרים האכלתי אותו קוסקוסססס והוא השקה אותי אוזוזו!

צחוקים, מחיאות כפיים סוערות.

אלי - (מופתע) נלי, אפילו אני נשאר המום מההערות שלך! בגלגול הבא אני אתחנן עם יווני יה, מגיע לי, אחרי שלושים שנה עם הפולנייה שלי. (צחוקים).

אלי - אבל עכשיו ברצינות. נלי, גולת הכותרת של פועלך היא בעזרה שלך לזולת. אך יש לך רק מגרעת קטנטנה, את לא אוהבת לטייל בחו"ל. הלואי על אשתי מגרעת כזאת... (צחוקים). השיא היה בנסיעה שלכם ליוון, בטיול שורשים שלכם, כשבאתונה קרע ממך גנב על אופנוע את התיק שלך עם הכסף, הדרכונים, הכרטיסים וחדוות הנסיעה. לכבוד התוכנית הערב, הצליח האינטרפול לאתר את הגנב שבא להביע חרטה כשהתחוויר לו שגם את יוונייה ובשביל לרצות אותך הוא החליט להזמין אותך לטיול של חודשיים ביוון, על האופנוע שלו מחוף אל חוף אל חוף אל חוף. אדוני הגנב, בבקשה!

האורות כבים. אור על אריה, שמופיע בתחפושת של שודד יווני עם מצנפת על הראש, משקפי שמש כהים, צרור מפתחות ביד, והרבה דרכונים ודולרים שמציצים מהכיסים הרבים של האוברול שלו. הוא נותן נאום בעברית מתובלת במלים יווניות ובשפות אחרות. ברקע נשמעת מוסיקה של האג'ידאקיס.

אריה - אני רואה שיש לך גם בעל מאוד נחמד. (נותן ליולי נשיקה על המצח ומתיישב על הברכיים שלו). APO POU INE O ANDRAS SAS? מה, הוא לא משלנו, אז מה את עושה איתו? (לוקח לו

את הכסא). אני רואה שיש לך ילדים חמודים, (ניגש ומלטף את השער של דנה) KORI MOLTO
 BELLA . (צובט את הלחי של דוד) YIO TRES SYMPATHIQUE . קחי חזרה פספורטו, קחי דולרס
 (שופך על נלי את כל תוכן כיסיו). DOAMNA PENELOPI HO BUSHA MARI . בואי ל-
 ELLADA, אני אראה לך את יוון האמיתית, אני אנגן לך בבוזוקי, ארקוד אתך סירטקי, מה שתרצי!
 אני אלי, SIGNOMI SORRY על כל מה שעשיתי לך, בואי נברח ביחד. BON VOYAGE KALO
 TAKSIDI (מרים את נלי ובורח איתה).

מחיאות כפיים סוערות. נלי חוזרת עם אריה ומחבקת אותו בחום.

נלי - אריה, אני סולחת לך על זה ששדדת אותי, אבל בתנאי אחד, שבאמת תיקח אותי לטיול של חודשיים ביוון על האופנוע שלך.

אלי - בובלה! אם אקח אותך על הטוסטוס שלי ליומיים לפתח תקווה, את תסלחי גם לי?

נלי - היית מת! אתך זה מסוכן להיות אפילו רגע אחד באוטובוס. אבל גם לך אני סולחת על כל ההערות, בתנאי שתחזור בתשובה ותלך למקווה להיטהר מכל המחשבות המלוכלכות שלך!

אלי - אני מסכים, רק אם במקווה יהיו עוד עשרים מסאג'יסטיות תאילנדיות ערומות! (צחוקים) אבל זה לא פייר, סלחת לאריה ולי, ואת לא סולחת לסימה, שכל כך טרחה למענך ואפילו למדה יידיש לכבוד המסיבה שלך?

נלי - אלי, אתה אף פעם לא תשתנה. לסימה אני לא צריכה לסלוח, כי היא אף פעם לא עשתה לי שום דבר רע. אבל, סימה, אם תעשי לי בעתיד, אז תדעי לך שאני סולחת לך מראש.

אלי - מה את כבר בעניין של תודות וסליחות, התוכנית עוד לא נגמרה, גם לבעלך יש משהו להגיד לך!

על רקע "תמונות מחיי הנישואין" של משפחת דורון המוקרנות על המסך, ולצלילי השיר "על הדבש ועל העוקץ", נוטל יולי את המיקרופון ואומר בהתרגשות:

יולי - נלי, את תמיד לצידי, נוסכת בי חיזוקים, בטחון, הרגשה טובה, מעורה בכל תחומי הווי יתי... ומעבר לפירגון, לנאמנות ולידידות ממשיכה אותה הכימיה לקשור בינינו מיום שהיכרנו ועד היום, בדבק שהשנים לא יכלו לו. והנוסחה הכימית, שפותחה תחת עץ האהבה, הופכת את המשפחה כולה לתרכובת, לגוף אחד, נשמה אחת... אז, איך ממשיכים הלאה? צריך להודות על כל רגע שעבר, על הדבש ועל העוקץ, על המר והמתוק, ולקוות לעתיד טוב יותר. את צריכה לקחת את החיים בקלות יותר, לא להיות כל כך פרפקציוניסטית, ליהנות מכל רגע, להודות לחיים שנתנו לך כל כך הרבה - אושר, בריאות, משפחה טובה, ילדים מקסימים, סיפוק מהעבודה, חברים טובים, רווחה חומרית ואוון כרויה לשמוע את קול הנפש האהובה.

אלי - ובקצה האופק אני מחכה לך! (צחוקים)

האורות כבים. מחיאות כפיים סוערות. האורות נדלקים. אין כמעט אחד שלא מוחה דמעה, פרט לאריה ולאלי שהקנאה ניבטת בעיניהם. נלי ניגשת לאט לאט ליולי, מחבקת אותו, מנשקת אותו בנשיקה לוחטת, מלאת אהבה ורוך. כולם מוחאים כפיים. נלי מסתובבת בין האורחים, שמברכים אותה בחום ואומרים לה: "איזה ערב מוצלח!", "איזה בעל נהדר ומוכשר יש לך", "שיחשוב על קריירה בתיאטרון במקום בעסקים".

פתאום נשמע סירטקי. נלי ניגשת לאורחים ומושכת אותם לרחבת הריקודים. תוך כדי הריקוד שוברים מדי פעם צלחות חרס. לסירוגין, רואים את נלי רוקדת כשמצדדיה אלי ואריה, נלי רוקדת בין סימה ליולי, יולי בין סימה לנלי. כולם נעמדים במעגל, כשבמרכזו רוקדים מחובקים יולי בין אריה לאלי. יולי ניתק מהם ורוקד עם נלי, יולי עם סימה, נלי עם סימה, יולי עם אלי, נלי עם אלי, נלי עם אריה, יולי עם אריה, סימה לוקחת את דוד ודנה ורוקדת איתם. לבסוף, אריה ואלי מושכים את הדס למרכז המעגל והוא רוקד ביניהם, כשהוא מנסה לדדות עם הרגל הצולעת שלו לקצב הסירטקי. כל האחרים עומדים במעגל ומוחאים כפיים בקצב הולך וגובר.

מסך

מערכה שנייה

כמה חודשים מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

במשרד של אלי. נוכחים אלי ואריה.

אלי - אריה, התרגיל הצליח! רכשנו את חברת "מולקולה" של הדס ויולי בעבור נזיד עדשים. עכשיו רק צריך לחכות שהדירקטוריון ונציגי הציבור יאכלו את הלוקשים שאנחנו מאכילים אותם ויאשרו את העסקה. (קורץ לאריה). אני כבר דאגתי שיהיה להם כדאי לעשות זאת.

אריה - שתוק, אוזניים לכותל. הצרה אתך שאתה מדבר יותר מדי. יש דברים שאסור אפילו לחלום עליהם!...

אלי - תרשה לי בכל זאת לסכם בפניך כי בפחות מעשרה מליון דולר אנו מקבלים חברה שתהיה שווה מאות מיליונים. צריך רק למזג אותה עם "לאריסה-תרופות" שלנו ולדאוג ש התרופה של הדס תקבל את אישור רשויות הבריאות. אסור להשאיר את "מולקולה" כחברה עצמאית, כי אז בעלי המניות האחרים ייהנו מהרווחים בדיוק כמונו.

אריה - מצוין, ואני לא רואה בעלי מניות שיתנגדו לתהליך המיזוג. נגיד להם שהם יוכלו ליהנות מעליית השווי של מניות "לאריסה-תרופות", ולקבל חזרה חלק מההפסדים שלהם. הבורסה הרי התמוטטה, אף אחד לא ישים לב למהלך שלנו, וצריך לעבוד חזק על העיתונות והרשויות. הכי חשוב, זה להתבסס על המוניטין שלנו ועל זה ששומרים ב"מולקולה" הרבה מקומות עבודה ותורמים ליצוא של המדינה.

אלי - אני מוכרח לציין שתחמנת את הדס שוטן בצורה יוצאת מהכלל. הפרופסור המפוזר הזה חושב שהוא איש עסקים, אבל אתה לימדת אותו אלף בית בביזנס. הוא נפגש בוול סטריט עם כל האנליסטים עם כתמים על החולצה. ואיזה סנדלים תנכ"יות יש לו... בגלל הצליעה אסור לו לנעול נעליים, אז הוא מדדה ומקפץ עם הסנדלים שלו כמו לולב....

אריה - (בצחוק) בעברית צחה אומרים מהדס כמו לולב או מלבלב כמו הדס....

אלי - (מתגלגל מצחוק) - צולע כמו השטן ומשתין כמו שוטן...

אריה - (צוחק עוד יותר חזק, מחקה את הצליעה של הדס) - נראה כמו מלאך המוות וצולע כמוהו.

אריה - אני אגלה לך משהו, אבל דיר באלאק אם אתה מספר את זה למישהו. דמך בראשך, ואתה יודע שאין אצלי חוכמות, כשמישהו בוגד בי (עושה תנועה של חיתוך צוואר). הדס מוכן לשתף איתנו פעולה כי הבנתי שהאקלים של ג'נבה עושה לו טוב. הוא עמד על כך לקבל מקדמה על חשבון דמי לא יחרץ בחשבון בנק ממוספר ורק הוא ואני ועכשיו גם אתה יודעים על כך. אבל מה אתה חושב שיעשו העובדים שלו?

אלי - העובדים של "מולקולה" אולי יעשו בעיות ויאיימו, אבל ב - "הפרד ומשול" נתגבר גם עליהם. בכל הכנות, אם אני רואה כיום איום לכל המהלך, זה רק מיולי כאשר ייודע לו מכל השטינק. זאת תהיה הפתעת חייו, כמו שהוא הפתיע את נלי במסיבה שבה היכרנו את הדס, כך אנחנו נפתיע אותו עכשיו. אני מת לראות את הפרצוף שלו כשהוא יראה שבבת אחת כל הרכוש שלו הלך פייפן ועל ידי מי - על ידי החברים שלו הכי טובים, על ידי הדוד של אשתו, שהתחפש לשודד, אבל באמת גנב להם את כל הכסף.

אריה - מי יודע, אולי כשהוא יראה שאין לו כבר עבודה ב"מולקולה" וכל רכושו ירד לטמיון הוא יחזור אלינו בזחילה ועוד יעזור לנו למזג את החברה.

אלי (בצחוק רחב) - מה אומר לך אריה, ההשתלטות על "מולקולה" הוא הפרויקט המבריק ביותר שעשינו בשנים האחרונות. המניה שלנו דרכה במקום, בעלי המניות שלנו התחילו לגלות סימני עצבנות וזה ממש יעמיד אותנו על הרגלים. זה כאילו הגורל העיוור זימן אותנו עם הדס דווקא במסיבה של נלי.

אריה - אין גורל עיוור. יש בשמיים יד מכוונת ששולטת על כל מעשינו. תקרא לזה אלוהים, זאוס או פוסידון. הכל נקבע שם למעלה. הביוגרפיה שלי היא ההוכחה החותכת לכך. עשיתי הכל בעשר אצבעותי. אומנם שילמתי מחיר מסוים, הזוגיות שלי היא לא משהו שאפשר להתגאות בה. תבין, אני לא בן תמותה רגיל, אני מסתכל על כל ההמונים האלה, על העובדים היקרים שלי, שכביכול שווים לי וקול שלהם שווה לקול שלי בקלפי, ואני מתחלחל. כשאני שומע את כל השטויות שהם פולטים, בא לי חשק לעשות מעשה, לתפוש פיקוד ולהראות להם איך צריך להנהיג את המדינה המחורבנת הזאת! תאמין לי, הקולונלים ביוון ידעו מה הם עושים כשהם תפשו את השלטון, רק ככה אפשר להנהיג את ההמונים - ביד ברזל!

אלי - תראו, תראו איך מדבר מי שנלחם ביוון עם הפרטיזנים הקומוניסטיים נגד הפשיסטים. אריה, אדם משכיל כמוך, שידבר כאלה שטויות! הכל נקבע בידי האדם. יש אנשים מוכשרים ויש טיפשים, אבל זה בגלל התכונות האישיות שלהם. אם לא היית פוגש את הדס אצל יולי, היית קורא עליו בעיתון. אתה פשוט אדם ממולח שיודע לנצל מצבים.

אריה - גם כאן אני חולק עליך. אם עולמו של יולי יחרב עליו זה בגלל איזה חטא קדמון שעשה, אולי הוא הרגיז את האלים. האלים כבר לצידי 75 שנה, אז הם התרגלו, אתה מבין...

אלי - טוב, בוא נפסיק להתפלסף ונחזור ליומיום. אני בכל זאת חושש מיולי, אתה יודע שאני אף פעם לא אוהב לדחוף אדם לפינה, כי אז הוא מגיב כמו חיה פצועה והופך להיות ממש מסוכן. זאת הסיבה שגם לא התגרשתי אף פעם מאשתי, למרות שהיא שמנה ופריג'ידיית כמו אייסברג. אני תמיד מעדיף להסתדר, לבגוד באשתי בלי סקנדלים, לשמן את פקיד המס, לאיים בגילוי איזה סוד אפל מהעבר (צוחק צוחק ציני ומרושע).

אריה - אנחנו זוג מהשמים ועם העורמה שלך והאומץ שלי אנחנו נעקור הרים. אבל, מה תעשה אם פתאום יולי יארגן משקיעים אחרים שיהיו מעוניינים לרכוש את "מולקולה" במחיר יותר גבוה. בשביל פחות מעשרה מליון דולר יהיו הרבה שיקפצו על המציאה. אני במיוחד חושש מהמתחרים שלנו, חברת מדיקה, ואפילו הסוכן שלנו ביוון, שמושקע חזק ב"מולקולה" והולך להפסיד בגדול, יכול לשים לנו מקלות בגלגלים. אין בעיה ליולי, אחרי שנפרסם את הצעת הרכש, להגיע לחקר האמת. הוא היה חלק מהארגון, הוא יודע איך אנחנו עובדים, הוא אפילו המציא כמה משיטות העבודה שלנו. רק שכאשר היה נדמה לו, ליפה הנפש הזה, שאנו חצינו את קו ההגיונות העסקית והתחבולות הלגיטימיות הוא קם ועזב אותנו. זה דבר ידוע, שאלה שצמחו מתוך הארגון הם הכי מסוכנים לארגון. תסתכל על משה ופרעה. (צוחק).

אלי ניגש לדלפק של הקפה שם מונחת מכונת אספרסו יוקרתית וספלים של "לבצה". הוא מכין לאריה ולעצמו אספרסו ומביא את הקפה לשולחן.

אלי - חבל שלא הגעת יותר מוקדם. היית זוכה להכיר את גלי המזכירה החדשה שלי, חולצות הבטן שלה הורגות אותי.

אריה - מתי כבר תפסיק לבחור מזכירות לפי היקף החזה שלהן...

אלי - חיים רק פעם אחת, אבל נחזור לעניינינו. לכל דבר יש לי פתרון הגיוני, ואם לא, אפשר תמיד לטפל בשטינקרים כמו שמגיע להם. יולי יוכל לחטוף למשל הרעלת קיבה, כמו שסמנכ"ל המכירות חטף בארוחה שהייתה לנו בחדר הזה, אחרי שאיים לזמר על הסיבה האמיתית למותם של בני המשפחה שלקחו את התרופה שלנו בקרית שמונה...

אריה - תסתום את הפה, אתה כל פעם חוזר לאותו הנושא. השטינקר מת במקרה, אמנם הוא היה בריא כמו שור, אבל התברר בניתוח שלאחר המוות שהיה איזה חיידק קטלני שגמר אותו. אולי האלים התערבו בפעם נוספת לטובתנו, אבל אני נשבע לך שידי לא הייתה במעל.

אלי - עם הסוכן היווני אני כבר אסתדר. אם אקח לו את הסוכנות שלנו ביוון הוא יפסיד הרבה יותר, ואני יודע על הרבה קופות שרצים שלו עם רשויות המכס ביוון. גם עם המנכ"ל של מדיקה אני

אסתדר, כי יש לי מידע פנימי על כל מיני רמאויות שעשה בהנפקות שלו. אל תדאג, עם כולם אני אסתדר, כולם אנשי עסקים ממולחים שיש להם הרבה מה להפסיד משערוריות. אני לא מכיר אחד שהצליח בעסקים בישראל מבלי שרימה את הלקוחות שלו, זייף את הספרים שלו, או עיוות את הדיווחים שלו למס הכנסה. יש רק צדיק אחד בסדום, דג רקק תמהוני שמעז לעשות גלים. האמת היא שאני מפחד רק מאדם אחד, מיולי. הוא לא רציונל, אלי, בלתי צפוי, הוא קטן, אין לו מה להפסיד משערורייה, והדם המצרי החם שלו יכול לטרפד את התיחמונים הגליציניים שלי.

אריה - אל תדאג ליולי. אני אדע איך לטפל בו. אני אטיל את כל כובד משקלי הציבורי אם יהיה צורך להילחם בו. למי יאמינו, אם הוא ישמיץ אותנו. לאיזה יולי דורון אלמוני שאף אחד לא שמע עליו או לאריה סימון, אחד ממקימי תעשיית התרופות בישראל, חתן פרס התעשייה, חתן פרס ישראל, דוקטור כבוד של חצי תריסר אוניברסיטות מכובדות בארץ ובעולם. נו באמת, תחשוב טיפה. כמוצא אחרון אני מסוגל גם לפגוע בזוגיות הנפלאה שלו עם נלי, שהיא מקור הכוח של שמשון שלנו. נלי בסופו של דבר האחיינית שלי וקרבת דם יותר חזקה מקרבת זרע. אבטיח לה, מה שכמובן אני לא מתכוונן לקיים, שבגלל היחסים המעורערים עם הבן שלי, אנשל אותו מהירושה ואשאיר לה ולילדים שלה את כל הרכוש שלי, בתנאי שתעזוב את הבדווי המצ'ואיסטי שלה ותגזוז את שערותיו באישון לילה.

אלי - נלי לא תקנה את זה. איכפת לה מהכסף כמו מהשלג דאשתקד. היא אידיאליסטית ויפת נפש, כמו היולי שלה. מצא מין את מינו. לא, אם אתה רוצה לנתק את הקשר ביניהם ולשבור את יולי, זה רק אם נצליח להוכיח שהוא לא נאמן לה ושיש לו מישהי מהצד. כשנגיע לגשר הזה, נדמה לי שיש לי את הנשק האולטימטיבי שיכריע את יולי!

תמונה שניה

במסעדה איטלקית בתל אביב. מושמעות נעימות של אופרות מפורסמות. נוכחים יולי וסימה. מלצרים בלבוש של גיבורי אופרות איטלקיות מגישים אוכל ושתייה ללקוחות.

סימה - ...וכך הם השתלטו על "מולקולה"! הם ניסו להסתיר את זה ממני כמה שאפשר, כי פחדו שבכל זאת אספר לך, אבל עכשיו אין להם ברירה כי הם צריכים לסגור את כל הקצוות עם עורכי הדין. אלי ניסה לגשש אם אהיה מוכנה לשתף פעולה נגדך, ואמרתי לו שאני אחשוב על זה. הוא השביע אותי לא לספר לך כלום, כי אני חתומה על הסכמי סודיות, זה בניגוד לאתיקה המקצועית שלי, וכל הבולשיט. אתה מבין, הם שודדים לאור היום ומטיפים לי מוסר. אם הם יגלו שנפגשתי אתך, אספר להם שניסית לחדש את הקשר בינינו. (שומעת את המנגינות מתוך האופרות ברקע) המזימות שלהם כל כך מזכירות לי את העלילות של האופרות שגרמת לי לאהוב כשהיינו יחד בפריס.

יולי - באמת לא חשדתי בכלום. ראיתי שהדס ניתק את הקשר שלו איתי בזמן האחרון, אבל חשבתי שזה בגלל שהוא כועס עלי שלא הצלחתי למנוע את הירידה במחירי המניות וההידללות ברזרבות המזומנים של החברה. אך שהדס יכרות ברית עם השטן לא הייתי מאמין. אבל למה את מוכנה לעזור לי, את באמת מסכנת את המשרה שלך, את העתיד שלך, על כזה דבר יכולים לשלול לך את הרישיון!

סימה - יולי, בשבילך, אני מוכנה להסתכן. אני אוהבת אותך. לא הפסקתי לרגע אחד לאהוב אותך. אני שוכבת עם בעלי וחושבת עליך. במסיבה של נלי, הייתי בהלם, גיליתי כמה אתה אוהב את אשתך. לא אגיד לך שזה לא כאב לי, קשה היה לי להסתכל עליכם. אבל כשנודע לי מה הם זוממים לעשות ואיזו הנאה יש להם שאתה הולך להפסיד את כל הכסף שלך, התמלאתי כעס. אין לי כבר אשליות שבגללי תעזוב את נלי. אני גם לא מבקשת שתפסיק לאהוב אותה או שאפילו תתחיל לאהוב אותי. רק תהיה אתי! אנחנו כל כך מתאימים מבחינה אינטלקטואלית ומינית. עם בעלי אין לי כלום, התחתנתי אתו כי הייתי בודדה, שבורה, ורציתי ילד. אבל הוא כלום בשבילי. אפילו את שם המשפחה שלי לא שיניתי כשהתחתנתי איתו. לא שהייתי מצליחה לעבוד על מישהו אם פתאום היו קוראים לי גברת ווייס. זה לא היה הופך אותי פתאום ללבנה. לך ולי, יש שורשים זהים, אותו הרקע, אותה שאפתנות שאין לה גבול. אתה היית ונשארת כל עולמי!

יולי - סימה, את יודעת שזה בלתי אפשרי. בקושי יכולתי לחיות עם עצמי כשעשינו את זה בשבועיים הקסומים האלה בפריס. אני לא מהטיפוסים שיכולים לחיות חיים כפולים. אני באמת מחבב אותך, את בחורה נפלאה ומגיע לך להיות מאושרת. אם את לא מאושרת עם בעלך, תתגרשי ממנו, תחפשי לך מישהו אחר שיתאים לך.

סימה - אתה באמת לא מבין עד כמה אני אוהבת אותך. תחשוב שהיו מבקשים ממך שתפסיק לאהוב את נלי ושתחפש לך אישה אחרת. היית מסוגל? אני מוכנה לעשות כל דבר בשבילך, לגנוב מסמכים מהחברה, להביא לך את כל העדויות המפלילות. לסכן לא רק את הרישיון שלי, אלא גם את החיים שלי. אתה זוכר את הממציא התמהוני הזה של "לאריסה-תרופות" שהסתכסך איתם ושמצאו אותו מת מהכשת נחש בגינת ביתו. העיתונים רעשו יום יומיים ואחר כך הפרשה שככה.

יולי - את חושדת בהם שגם אותו הם חיסלו?

סימה - החברה' האלה ממש מסוכנים, אין להם עכבות, בשביל בצע כסף הם מוכנים לעשות הכל. הם מפחדים רק ממך. עם כל האחרים הם מסתדרים. רק אתה לא מפחד מהם, מכיר את כל השטיקים שלהם ולא ניתן לשיחוד. אתה יחיד בדורו במדינה המחורבנת שלנו, אתה מזן שהולך ונכחד.

יולי - (מלטף ברוך את ידה). איך אישה נהדרת כמוך, מצפונית, מבריקה, חכמה, מסוגלת להישאר כל כך הרבה שנים בכל הלכלוך הזה. הרי בסוף הם ידביקו גם אותך בסחי שלהם.

סימה - אני נשארתי כי אני חלשה, אין לי את תעצומות הנפש שיש לך. אין לי את התמיכה שיש לך מאשתך ומהילדים. אני חייבת להאכיל את הבעל המובטל שלי ואת הילד שלי הקטן.

שומעים מתוך ריגולטו מאת ורדי, את האריה של ריגולטו ובתו ג'ילדה מתוך המערכה השנייה -
PIANGI FANCIULLA PIANGI

סימה - תאמין לי, יולי, רק אני יכולה לעזור לך, אתה לא יודע בפני אילו סכנות אתה עומד. עם הדס אתה כבר מחוסל, הם השחירו אותך כל כך בעיניו, שעכשיו הוא שונא אותך. הם סיפרו לו שיש להם הוכחות שאתה התקשרת עם חברה אחרת על מנת למוטט את מחיר המניה של "מולקולה", בשביל שתוכלו להשתלט עליה. הם מתארים אותך בתור בוגד, הם מספרים לכולם שהם סילקו אותך אחרי שתפסו אותך במעילה ורק בגלל שנלי האחיינית של אריה, הוא הסכים להשתיק את הפרשה. רק תחשוב נגד מי אתה מתמודד, נגדם, עם כל המיליונים שלהם, נגד הבנקים שגם מושקעים בהם וגם נותנים להם אשראי, נגד בעלי המניות שלהם שהם שועי ארץ, נגד עורכי הדין ידועי השם שלהם בארץ ובעולם, ורק אני הקטנה והמושתנת מוכנה לבוא לעזרתך! ומה אני מבקשת בתמורה, קצת רוח ואהבה...

יולי - סימה, תירגעי, את מרגשת אותי באהבה שלך, אבל אני לא יכול לעשות עם זה שום דבר. המצפון שלי לא נותן לי לבגוד באשתי. אבל, אל תפחדי, אני עדיין יוליסס איש התחבולות. וכמו שהוא הכריע את טרויה ע"י החדרת הסוס הטרויאני לעיר, כך אני אצליח להערים גם עליהם. אני מכיר את כל השיטות של הנבלות האלה. יש לי עדיין כמה ידידים. יש לנבלות האלה הרבה שונאים. אני אאגד את כולם נגדם. הם לא יכולים להמשיך ולסדר את כל העולם כל הזמן. ליוליסס לקח עשר שנים להתנקם בטרויאנים על חטיפת הלנה, אני בדווי ממצרים, וכשבדווי מתנקם אחרי ארבעים שנה הוא אומר שחבל לו רק על דבר אחד, שהוא מיהר כל כך...

סימה - (בצער) אשרי המאמין! הם יסכלו את כל המזימות שלך, אני כבר יודעת שיש עליך האזנות. אתה אפילו לא תדע מאיפה הם מאזינים לך, עם כל השיטות המודרניות, כל אחד יכול להאזין מתי שהוא רוצה ואף אחד לא יכול לגלות, וגם אם מגלים לא עושים לו כלום. הם יפעילו עליך בלשים. הם ידעו כל רגע מה שאתה עושה ויקדימו אותך תמיד במהלך אחד. אתה יכול לא להאמין, אתה יכול לקרוא לי קסנדרה, אבל אתה תראה שכל מה שאני מנבאת יתגשם!

יולי - גם אם את צודקת וגם אם כל זה יקרה, לא אוכל לחזור אליך בשביל למנוע את זה. אני יותר מדי אוהב את נלי. היא מקור הכוח שלי, יחד עם הילדים והמשפחה. הם יכולים לקחת את כל הכסף שלי, אך את המשפחה שלנו הם לא יוכלו לשבור לעולם. בטח לא שני ליצנים כמו אריה ואלי! אבל אם באמת חורה לך כל מה שהם עושים, את יכולה ללכת לרשות לניירות ערך, למשטרה, לעיתונות, על מנת שהאמת תצא לאור!

סימה - השתגעתי! בשבילך אני מוכנה לעשות הכל, אתה יותר יקר מהחיים שלי, אתה והבן שלי, אבל בשביל הצדק, בשביל בעלי המניות? שימצאו להם פרייר אחר. לא זכור לי שגם אתה עלית על בריקאדות בשביל עקרונות נעלים.

יולי - את צודקת. בכל זאת תודה שהזהרת אותי. אין ספק שמחכה לנו תקופה מעניינת, אבל אני לא נשבר כל כך בקלות ואני נכון לקרב. אני בטוח שבסופו של דבר הטובים ינצחו.

תמונה שלישית

במשרד של הדס. נוכחים הדס ויולי.

יולי - ...אתה לא מבין שהם מסדרים אותך? הם מוטטו את מחיר המניה שלך והם מאשימים אותי. מה האינטרס שלי למוטט אותך, אני השקעתי את כל כספי במניות שלך ועם האופציות שנתת לי זה הביטחון הסוציאלי שלי ושל הנכדים שלי.

הדס - יש לי הוכחות שרצית להשתלט על החברה שלי.

יולי - תראה לי את ההוכחות האלה. הם בדו ראיות בשביל להרשים אותך אבל אני יכול להזים את כולן.

הדס - אסור לי להראות לך, כי אני חתום על הסכמי סודיות. בכלל, אני מועל באמון שלהם, כי הבטחתי להם שאני גם לא אפגוש אותך.

יולי - נו בטח. הם זוממים הכל בחושך, בלי שאף אחד ידע והם דואגים למדר את כל המזימות השפלות שלהם. ממש כמו בק.ג.ב., אתה אשם, אבל אסור לך לדעת למה. אתה רוצה לבדוק אותי במכונת אמת, אני מוכן. מה שתגיד. אתה רוצה להגיש נגדי תלונה ברשות לניירות ערך, בבקשה. שיחקרו באמת איך התמוטטו המניות שלך. אני אומר לך שאני יודע איך הם עשו את זה. מה שאני לא מבין זה למה כשהפסיקו את סחירות המניה שלך בבורסה לא ערערת, יכולת למנוע את המפולת הכבדה ביותר שהרסה סופית את המניה.

הדס - הם אמרו לי שאין טעם וממילא זה לא יעזור.

יולי - אז למה לא קראת לי, אני הייתי אומר לך שזה לא נכון, הייתי משכנע את הרשויות שיאפשרו את המשך הסחירות במניות.

הדס - ובאותה הזדמנות היית מתייעץ עם קונצרן התרופות הגדול שהיית איתו בקשר וקובר אותי עוד יותר בבוץ.

יולי - מה אתה חוזר על זה כל הזמן! הרי אתה ביקשת שאמצא לך משקיעים שיעזרו לך לצאת מהברוך, אז פניתי להרבה גורמים וגם לקונצרן הזה וברגע שמישהו היה מגלה עניין בהשקעה בחברה, הייתי מיד מדווח לך.

הדס - הצרה שאף אחד לא גילה עניין, כי היית מעונן יין שהמניה תידרדר עוד יותר. אל תדאג, אני יודע עליך הכל. יש לי הוכחות מוצקות.

יולי - זה בדיוק ההפך. הם פנו לכל המשקיעים שפנית אליהם ואמרו להם שלא יתייחסו אלי ברצינות, כי אני נוכח, וממילא החברה שלך לא שווה כלום. אחד מהם אפילו הודה בפני שזה מה שהם אמרו לו. הם שתלו לי האזנה וידעו מראש את כל המהלכים שלי.

הדס - עכשיו אתה מאשים אותם בהאזנות לא חוקיות. אתה הרי יודע שאדם מכובד כמו אריה לעולם לא יסכן את שמו הטוב בעד כל הון שבעולם. אבל, הם אמרו לי שאתה פרנואיד ושאתה רב עם כולם. אלי אפילו קורא לך הרב הראשי הספרדי.

יולי - אז אם אני כזה דרעק למה בכלל הסכמת להיפגש איתי, אחרי שהתחמקת ממני כל כך הרבה זמן?

הדס - כי רק כך אני יכול להפחיד אותם ולגרום להם שהם יעמדו מאחרי ההתחייבויות שלהם.

יולי - בוקר טוב, אליהו! אז גם אותך התחילו לסדר. WELCOME TO THE CLUB! אל תדאג, אני לא נוטר לך טינה. יש להם כוח מאגני, שטני, שמושך אותך אליהם כמו במגנט, ואתה לא מסוגל להרגיש שמסדרים אותך. הם כאלה נחמדים לפעמים, בייחוד כשהם צריכים אותך, אבל אז הם הכי מסוכנים.

הדס - הם אמרו שישאירו אותי בתור מנכ"ל, אבל עכשיו הם רוצים לבלוע את החברה בתוכם משיקולי התייעלות.

יולי - ואתה חשבת שישאירו אותך בחברה. הרי מאחורי גבך הם צוחקים עליך. על ההליכה שלך, על הלבוש שלך. הם צוחקים מכולם, הם ומפירים, רוקדים על הדם. הם אשפים באינטריגות ובמזימות, הם צוחקים מהצליעה שלך, אבל הם אלה שצולעים באמת, צליעה מוסרית, כמו השטן הצולע. הם צוחקים ממך, התמים, הטהור, שצולע רק פיזית, אבל שהלך עד עכשיו בדרך הישר. תיזהר שהם לא ידביקו אותך גם בצליעה הנפשית שלהם. עוד לא מאוחר מדי, יש לך הזדמנות להחזיר את השעון אחורנית.

הדס - אני מצטער, אבל עכשיו מאוחר מדי. אני כבר לא יכול להילחם בהם, הם סיבכו גם אותי בקורי העכביש שלהם ואני לא יכול לעשות דבר. כל הבנקים עומדים מאחריהם. הם אומרים לי שאם אעשה משהו, הם ידאגו שבעלי המניות של "מולקולה" יתבעו אותי בתביעה ייצוגית וימוטטו אותי פיננסית. אתה הרי יודע שאני צנוע, גר עדיין באותה דירה קטנה, ולא מכרתי כמעט מניות גם בשיא.

יולי - גם אני לא מכרתי אף פעם מניות שלך. חשבתי שזה לא יהיה הוגן שאני אנצל מידע פנים, גם כשהמניות היו בשיא, וקל וחומר כשהתחילה ההידרדרות. דווקא נלי, שלא מבינה כלום במניות, אמרה

לי למכור, להפסיד קצת, העיקר להיפטר מהן. אבל אני האמנתי בחברה, חשבתי שזה לא חברי לעשות את זה ללקוח שלי, ובאמת ובתמים האמנתי שנצליח להתאושש.

הדס - אתה תראה שנתאושש, התרופה כמעט גמורה והמניות ירקייעו שחקים.

יולי - על מה אתה מדבר! ברגע שתהיה ההשתלטות, לא יהיו יותר מניות של "מולקולה", יהיו רק מניות של "לאריסה-תרופות" לפי יחס המרה מגוחך. לעומת זאת אם היינו ממשיכים בעצמנו, ויש לנו מספיק כסף בשביל לגמור את הפיתוח, המניה שלנו הייתה מתאוששת, חוזרת לרמות השיא שלה ובעתיד עוד מכפילה את עצמה פי כמה וכמה.

הדס - אני לא מבין בכל הדברים האלה. אני בסך הכל פרופסור מפורז, שלקחו אותי מהאקדמיה ושהצליח להמציא תרופה מהפכנית. אבל באיזה מחיר! עם אירוע מוחי שהשאיר אותי שבר כלי.

יולי - וזה בדיוק מה שהם מנצלים אצלך, את התמימות, את המחלה, את הקלות שבה הם יכולים לסבך אותך, ודיר באלאק שלא תיקח מהם שום דבר מתחת לשולחן כי אז אתה באמת בידיים שלהם והם כבר לא יעמדו בשום הבטחה שנתנו לך.

הדס - (מחוויר) עכשיו אתה כבר מאשים גם אותי שעברתי על החוק. אני רואה שהם צדקו. אין לי באמת מה לדבר אתך יותר. אתה טיפוס לא אמין. רק מאשים אחרים, מוציא דיבה, משמיץ, בקיצור טיפוס מלוכלך. לא פלא שזרקו אותך מ"לאריסה-תרופות" ושכל הלקוחות שלך עוזבים אותך.

יולי - אני רואה שזה מקרה אבוד. אבל תרשה לי להגיד לך עוד כמה דברים לפני שאני עוזב. תיזהר ממתנות של יוונים, חביבי, אריה הוא יווני ממולח, שמבטיח לך הרים וגבעות, את הירח ומה לא. אבל ביום פקודה, אתה תישאר עם סוס העץ במרכז העיר השדודה. כל מה שהם רצו זה להיכנס לוורידים שלך. ברגע שהם הצליחו בזה, אתה כבר לא נחשב. מה אני אגיד לך חביבי, בחיים יש גורמים שאין לעשות איתם עסקים, גם אם הם מציעים לך את הירח. קל וחומר אם הם נותנים לך פינאטס, כמו במקרה שלך. אתה לא כורת ברית עם השטן בשום תנאי, גם אם הוא מציע לך נעורים ואהבה וכשתבין את זה יתברר לך שצדקתי אך זה יהיה מאוחר מדי עבורך!

יולי מסובב את גבו להדס ועוזב את החדר בטריקת דלת.

תמונה רביעית

בסלון של בית דורון. נוכחים יולי, נלי, דוד ודנה.

יולי - דודי ודנה, אתם כבר ילדים גדולים ויכולים לשמוע גם בשורות רעות כמו מבוגרים. היום פרסמו בעיתונים ש"לאריסה-תרופות", החברה של דוד אריה, השתלטה על "מולקולה", החברה שאיתה עבדתי בשנים האחרונות. ההשתלטות הייתה לא הוגנת, תוך גרימת נזק כבד לבעלי המניות של "מולקולה", שהפסידו כמעט את כל כספם. אני השקעתי הרבה מאוד כסף ב"מולקולה", כי האמנתי שהיא תצליח ונוכל לקבל פי עשרה מההשקעה שלנו, כך שאתם והנכדים שלכם תהיו מסודרים. לנוכח ההשתלטות הזאת, הפסדנו כמעט את כל הכסף. לזכותה של אמא ייאמר כי היא יעצה לי לא לשים את כל הביצים בסל אחד וכשהמניות התחילו לרדת היא רצתה למכור אותן. היא צדקה ואני טעיתי, אך אם הייתי מוכר את המניות היו יכולים לתבוע אותי, כי ידעתי שהחברה בצרות ואסור היה לי למכור את המניות. אני עדיין מאמין שהחברה תצליח, אבל מי שירוויח מזה זה דוד אריה ולא אנחנו. למרות הכל, העתיד המידי שלכם מובטח, יש לנו מספיק כסף בשביל לשלוח אתכם לאוניברסיטה ולעזור לכם בדיור כשתהיו גדולים. לא הרבה, אבל בכל זאת הרבה יותר ממה שאנחנו קיבלנו כשהתחתנו.

דוד - (ניגש ליולי ומחבק אותו בחום) אבלה', תדע לך שאתה תמיד יכול לסמוך עלינו. זה מה שאתה תמיד חניכת אותנו לעשות, שמשפחה תמיד צריכה להתלכד, כשיש דבש אבל גם כשיש עוקץ. עד עכשיו, היו לנו נעורים נהדרים בזכותכם ושום דבר לא יכול לקחת את זה מאתנו. עכשיו אני הולך לצבא, אבל אם כשאתחרר המצב שלנו לא יהיה טוב, אעבוד בשביל לעזור לכם ואמשיך ללמוד רק כשירווח לנו. אנחנו לא רק בקטע של לקבל אלא גם בקטע של לתת. אבא, אני משוכנע שתצליח להתגבר גם על זה.

(יולי ונלי מחבקים בחום את דוד)

דנה - אני עדיין רק בכיתה י' ולא כל כך מבינה במניות ובכאלה דברים. אני שומעת בכיתה שיש משפחות שהפסידו הרבה כסף בבורסה ונאלצו למכור את הבית שלהם, אבל אצלנו תודה לאל - זה לא קרה. כשכינסת אותנו בכזו דרמטיות, פחדתי שתגיד לנו שאתה ואמא מתגרשים או שחס וחלילה למישהו יש סרטן. צרות של כסף הן לא צרות אמיתיות, כי כסף הולך וכסף בא, אבל המשפחה שלנו לעולם נשארת, וזה מה שאתה ואמא תמיד אמרתם לנו. חניכת אותנו לא להיות רכושנים ולא לדרוש מותרות. אני עוד בצופים, לא צריכה הרבה כסף על ביגוד וכל עוד שיהיה לכם מספיק כסף לשלוח אותי לחוג לג'אז, אני לא צריכה יותר שום דבר. אז גם עלי אתה יכול לסמוך. אחרי הצבא אני אסע לברודוויי ואופיע במחזות זמר הכי מפורסמים, ארוויח הרבה כסף ואשלח הביתה את כל מה שתצטרכו.

(יולי, דוד ונלי מחבקים בחום את דנה)

נלי - (בקול בוטח ורגוע) חמודים שלי, אני ממש מתרגשת לשמוע את כל מה שאמרתם, אבל אני חייבת להגיד לכם שהמצב לא כל כך גרוע כמו שאבא תיאר. קודם כל מרגע שהסכמתי שנשקיע את הכסף ב"מולקולה", אני אחראית לכל מה שקרה בדיוק כמו אבא. אם הייתי שמה וטו על זה, הוא לא היה משקיע. אז את העצות שלי אפשר לקבל או לא, זה לא משנה את התמונה. אני יכולה לספר לכם על הרבה מקרים אחרים שהצעת לי לאבא דברים והוא שמע בקולי וזה לא הצליח וגם מקרים הפוכים שהוא לא שמע לקולי וזה כן הצליח. בחיים צריך לקבל המון החלטות ואי אפשר להצליח בכולן.

יולי - נלי, איזו אישה נהדרת ומפרגנת את. אני כל כך מצטער שבגללי אתם צריכים לעבור את כל זה!

נלי - שטויות, אתה היית עושה בדיוק אותו דבר אם הייתי מסבכת אתכם בצרות. אבל אני לא חושבת שהכסף אבוד. מה שדוד אריה עשה זה לא הוגן ועל זה אני לא אסלח לו לעולם. הוא ידע שאנחנו מושקעים חזק בחברה וגם אם תכנן משהו מפוקפק הוא היה צריך להזהיר אותנו על מנת שנצא בזמן. אבא ואני נצא למלחמה נגדו על מנת לקבל את הכסף חזרה ושהוא ייתן את הדין על כל השחיתויות שעשה. אני משוכנעת שנקבל את כל הכסף, כך שאתם לא צריכים לדאוג. זה ייקח הרבה זמן, זה לא יהיה קל, ינסו להשמיץ אותנו בפני הלקוחות והחברים, ינסו אולי אפילו לייבש אותנו, על מנת שלא נקבל יותר עבודות. אבל כל עוד שנהיה מלוכדים, כל עוד שתהיו כאלה ילדים מקסימים ונאמנים, כמו שהראיתם לנו היום, ומעל לכל כל עוד שאבא ואמא ימשיכו לאהוב, לעזור ולהיות נאמנים אחד לשני, אני לא חוששת...

הילדים עוזבים. נלי מתפרצת בבכי.

יולי - נלי, הבטחת להיות חזקה. היית מדהימה בשלוות הנפש שלך עם הילדים כמו פדגוגית מושלמת.

נלי - (בבכי) לא איכפת לי מהכסף. תאמין לי, אני דואגת רק לך. אני רואה עד כמה אתה לוקח ללב, מהבגידה של אריה, של אלי, של הדס ושל אחרים. אני פוחדת רק על הבריאות שלך. שהם יעשו לך משהו. אתה יודע שמה שאני הכי שונאת זה בגידה, אבל כל עוד שאתה נאמן לי לא איכפת לי שכל העולם יבגוד בנו. רק אתה חשוב לי. לעזאזל הכסף, כשהתחתנו לא היה לנו גרוש על הנשמה ומעולם לא רבנו על בעיות כסף... את דוד אריה אתה בנית והוא האכיל אותך קש והבטחות שאף אחת מהן הוא לא קיים. אין צדק בעולם הזה, לכאלה אנשים אלוהים נותן הכל ואותנו, שאנחנו כל הזמן עוזרים לאנשים ומעולם לא עשינו רע לזכוב, הוא דופק, רק אותנו הוא דופק... (לאחר כמה שניות, מתעשתת ובחיוך ממזרי) אפרופו, יש לך עוד כוח בשביל לאכול מנת קוסקוססס אחת לפני השינה?

יולי - (בצחוק) אפילו שלוש, אבל זה רק בתנאי שתתני לי להשקות אותך גם כן מההאוזוזו שלי!

נלי ויולי יוצאים מהבמה מחובקים וצוחקים. ברקע שומעים את השיר YOU ARE THE TOP של קול פורטר מתוך המחזמר ANYTHING GOES.

מערכה שלישית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

במשרד של אלי. נוכחים אלי ויולי.

אלי - תגיד לי, אתה השתגעת! מה זה המכתב הזה ששלחת?

יולי - לא נותרה לי ברירה אלא לפנות לערכאות משפטיות על מנת להשיב את מה שגזלתם ממני.

אלי - אתה הרי יודע שהאשמה היא לא בנו. השנה הייתה שנה רעה בבורסה, חברות רבות קרסו ואנחנו רק באים לנצל את ההזדמנות ולא לתת לחברה לקרוס לחלוטין. אני לא אשם שאתה מהמר כפייתי ושמת את כל כספך בחברה אחת!

יולי - אל תטיף לי מוסר! השקעתי ב"מולקולה" כי האמנתי בה, והחזקתי במניות שלה עד הסוף המר, כי אסור היה לי למכור אותן בגלל מידע הפנים שהיה לי.

אלי - אז הפסדת, ביג דיל, אתה לא נזרק לרחוב, אתה בכל זאת מקבל משהו מהמניות, ואם תחזיק במניות שלנו שתקבל במקומן, אתה עוד תרוויח הרבה יותר. חוץ מזה, אם החברה הייתה כל כך טובה למה אף אחד לא רצה לקנות אותה?

יולי - ניסינו לפנות למשקיעים שיקנו את החברה אבל אתם הכשלתם את כל המאמצים שלנו כי רציתם לקנות אותה בניזיד עדשים.

אלי - אלה סתם ספקולציות, אבל גם אתה לא טלית שכולה תכלת ועד עכשיו אנחנו מטפלים בזנבות שהשארית כשהסתלקת. על השיטות המתוחכמות שלך להפחית את תשלומי המס אנחנו משלמים עד היום הון תועפות בקנסות פיגורים. אתה בא להטיף לנו מוסר, אתה הרי צבוע, אבי אבות הצבועים!

יולי - מי שמדבר על צביעות! אתם הפכתם למשל ולשנינה של צביעות. אין אחד שלא שונא אתכם, הלקוחות שאתם מסדרים אותם, הרשויות שאתם מרמים אותם, העובדים שאתם דופקים אותם, הספקים שאתם לא משלמים להם. אבל זה לא מספיק, בשביל לגדול עוד ועוד אתם נזקקים לשוחד

ולשחיתויות. אני לא אשם שאחרי שעזבתי אתכם לא ידעתם לטפל בעניינים. ההבדל בין התקופה שלי לתקופה שלך, זה שאני הייתי עושה תחבולות מתוחכמות ולגיטימיות, אבל בגלל שאתה הרבה פחות חריף אתה עושה טריקים שפלים וגסים, מכות מתחת לחגורה, שיטות של המאפיה.

אלי - ברוו, ברוו, ממש טריבון העם, הסוציאליסט הדגול, מגן האינטרסים של העובדים והקהילה, טריבון העם! איזה מזל שנפטרנו ממך, מאז שהלכת השלשנו את המכירות שלנו, רכשנו חברות בארה"ב ואירופה. עכשיו כשיש לך שוב את המניות שלנו, שקיבלת במקום אלה של "מולקולה", אתה יכול לתבוע אותנו על מה שאתה רוצה. אבל, למען האמת, אין לך עילה לתבוע אותנו על ההשתלטות על "מולקולה". אנחנו לא ידענו כלל על קיומה, בפעם הראשונה ששמענו עליה זה היה מהדס אצלך בבית. אז דחינו את רעיון השותפות, כי מחיר המניה היה גבוה מדי. רק אחרי שהמניה התמוטטה ואף אחד אחר לא היה מוכן להסתכל עליה, עשינו טובה להדס והסכמנו לרכוש את החברה שלו.

יולי - על "מולקולה" אין לי מה לדבר, אלא באמצעות עורך הדין שלי. אני יודע בדיוק מה שעשיתם, אני מכיר אתכם ולא מתמול שלשום. בגלל השיטות שלכם עזבתי אתכם. ועל כל מה שאתם עושים עוד תתנו את הדין. זה נכון, גדלתם פי שלושה, אבל השכלתם לקנות את החברות הכי דפוקות בשוק, למעשה אתם מפסידים כבר שלוש שנים מאז שגמרתם את הרזרבות שהשארתי לכם. אבל אתם מצליחים להסתיר זאת מבעלי המניות, בסיוע של רואי החשבון שלכם. עוד לא ראיתי בישראל חברה רצינית אחת שבאמת נתנה את הדין על דיווחים כוזבים ואף חבר במועצת מנהלים עוד לא ישב בבית סוהר. אבל כנראה שאני מבזבז את הזמן שלך ושלי ונשאר לי רק להגיד לך שנתראה בבית המשפט.

אלי - תחשוב טוב טוב לפני שאתה הולך למהלך כזה. לי אין ספק שנצליח, אבל אני רוצה להיות הגון ולהגיד לך שיש לנו קייס סגור כמו שריון הרמטי. אנחנו קיבלנו יעוץ ממיטב המומחים המשפטיים והכלכליים בישראל ובארה"ב. אתה לימדת אותנו הרי ללכת רק לטובים ביותר. אין לך כל סיכוי. יש לנו הצעה אחרת בשבילך, אנחנו מוכנים שתחזור לתפקידך הקודם ושתעזור לנו במיזוג של "מולקולה". תקבל אופציות ותוכל רק להרוויח מזה, יולי תחזור הביתה, למשפחה שלך...

יולי - במשפחה הזאת כבר הייתי והתגרשתי ממנה. אני מעדיף להיות יתום. לעולם לא אתן יד לכל השחיתויות שרציתם שאעשה, ושמאז שעזבתי - אתם עושים. לא תוכלו לפגוע בי, כי אני כמו מולקולה קטנה, פעם פה, פעם שם. אני מוכן לעבור אודיסיאה ארוכה עד אשר אצליח להכריע אתכם. לא אנוח ולא אשקוט עד שהאמת תצא לאור, כי הגיע הזמן שהמדינה שלנו תהיה מדינת חוק והאשמים יבואו על עונשם.

תמונה שניה

הבמה בהתחלה חשוכה. יש ערפל כבד, וכל מה שנראה במשך התמונה הוא באור עמום, כמו בלילה בטול ירח, מעין אורה סוריאליסטית של חלום או סיוט. מדי פעם שומעים רעמים ומבזיקים ברקים.

בקדמת הבמה עומדים יולי ואלי. מאחוריהם סערה המומחשת בצורת גלים גבוהים כתפאורה או על מסך כהקרנה.

מתוך הערפל מגיחות הדמויות האפיזודיות ולא ברור אם הן נמצאות על הקרקע, בים או על ספינה. הדמויות עוטות מסיכות של דמויות הלקוחות ממסע יוליסס באודיסיאה - קיקלופים, סירנות, נימפות, מכשפות, רוחות מהאדס, לוטופאג'ים, לסטריגונים ודומיהם. המוסיקה שנשמעת, על רקע הסערה בים, היא מוסיקה יוונית טראגית של תיאודוראקיס בביצוע מריה פרנ טוריס מתוך "מחרוזת מטהאוזן", "בן הערובה" וכדומה. המוסיקה מתגברת בכל פעם שמתחלפות הדמויות.

את השירים ניתן לבצע גם על ידי מין מקהלה יוונית, שנמצאת בפאתי הבמה ומלווה את העלילה בקולותיה. תחושת הסיוט כאילו לקוחה ישר מספר איוב, כאשר השליחים באים ומבשרים את הבשורות המרות לאיוב. האורות נשארים לאורך כל התמונה מעורפלים ונותנים תחושה של עולם זר ומנוכר. תמונה זאת עומדת בניגוד מוחלט לאווירת העליזות, לאור הרב ולשירים השמחים, שהיו במערכה הראשונה. השוני הוא כמו בין עולם החיים לעולם הרוחות.

במהלך התמונה, כשיולי לא מדבר, הוא מביע בשפת גוף את התדהמה שלו מדברי הדמויות האחרות והגוף שלו עובר מוטציה מאדם זקוף, במלוא אוננו, בוטח בעצמו בראשית התמונה לאדם שפוף, מנוצח, שבר כלי בסוף התמונה. הוא הופך במשחקי אור וצל מהאדם הגבוה, שהוא במציאות, לצל של אדם קטנטן. לעומת זאת, הדמות של אלי, גם כשהוא לא מדבר, הולכת ומתעצמת. הוא נראה מגיב בגיחוך לדברי הדמויות, צוחק צחוק שטני מדי פעם, מפליט הערות קצרות כמו "מה אתה אומר!" ובהדרגה, עד סוף התמונה, הוא הופך במשחק אור וצל מהאדם הנמוך שהוא במציאות לדמות ענק.

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 1. גבר כבן שישים, לבוש חליפה אופנתית, עניבה צבעונית, ומסיכה של קיקלופ.

יולי למנכ"ל מדיקה 1 - אתה הרי מנכ"ל חברת מדיקה, המתחרה הגדול ביותר של "לאריסה-תרופות", צריך להיות מעוניין לנצל את ההזדמנות החד פעמית להפיל אותם.

אלי למנכ"ל מדיקה 1 - אם תלך עם הבוגד הזה, הוא יבגוד גם בך. הוא יעשה לך מה שהוא עושה עכשיו לנו. אין לו אלוהים. יש גורמים שבשום מקרה אין לעשות איתם עסקים.

יולי למנכ"ל מדיקה 1 - היית כמוני מושקע חזק ב"מולקולה" והפסדת הרבה כסף במיזוג. יש לי הוכחות מוצקות שיכולות להכניס את כולם לבית הסוהר. תצטרף אלי ולעוד הרבה בעלי מניות ונהרוס אותם פעם אחת לתמיד.

אלי למנכ"ל מדיקה 1 - הוא יסבך אותך בתביעה שאין לה סוף ואין לה סיכוי. אני מודע שהפסדת הרבה כסף, אבל תוכל לקבל חזרה כל מה שהפסדת אם נתאם מחירים כפי שהצעת לך.

מנכ"ל חברת מדיקה 1 ליולי - יולי, אני מצטער. אני מאוד מחבב אותך ואני יודע שאתה צודק. הנבלות האלה ממש משתוללים בזמן האחרון, אבל זה יהיה לא אחראי מצדי כלפי בעלי המניות שלי שאתעסק בוונדטות, שכולנו רק נפסיד מהן.

נכנסת מנכ"לית חברת מדיקה 2. אישה מבוגרת, חליפת עסקים מחויטת, עם מסכה של מכשפה. נשענת על יולי ומלטפת אותו מדי פעם כולל באיזורים אסטרטגיים.

מנכ"לית חברת מדיקה 2 ליולי - קשה לי להתמודד בתור אישה בעולם הקשוח הזה של גברים, (בקול מפתה) ואני רואה שגם קשה לך. בעלי לפני שנפטר לא הכשיר אותי לגיהנום הזה, הייתי ממש לייד, מאז שהוא מת וירשתי אותו בעסק - התחשלת. אהיה לעולם אסירת תודה לאשתך שהקדישה ימים כלילות להוציא אותי מהמרה השחורה שהייתי שקועה בה, ובמיוחד לך שנתת לי את ההדרכה הראשונה איך להצליח בעולם העסקים. אם אתה רוצה, בוא תעבוד אצלי (מגבירה את הליטופים), אנחנו חברה קטנטונת, אך יש הרבה מה לעשות. אתה תראה, נעבוד מסביב לשעון, אבל זה יהיה כיף לעבוד ביחד. אנחנו לא מוכרחים גם רק לעבוד (בקול מתגרה) אפשר מדי פעם גם להשתעשע... (מצחקקת) רק תפסיק עם המלחמות שלך, למי לעזאזל יש כוח למלחמות, כשהחיים כל כך קצרים!

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 3. לבוש בחליפת שלושה חלקים מיושנת, הכרס שלו משתפכת מהג'ילט. על פניו מסיכה של לוטופאג'. ניגש ליולי עם בקבוק שמפניה ושתי כוסות ומציע ליולי כוסית.

מנכ"ל חברת מדיקה 3 ליולי - ...והכי חשוב, אני עם אריה ברוטרי כבר עשרים שנה. אנחנו גם נפגשים בכל יום שישי בחדר הכושר בקאנטרי קלאב. יש דברים שאתה לא עושה לקולגות. זה לא מקובל ב - MILIEU שלנו, זה לא עושה BON TON. בסופו של דבר אנו חברים באותה אליטה וצריכים לתמוך האחד בשני. כמה אנחנו בסך הכל, 500, 1000, 2000 משפחות - מכסימום. ואם אנחנו לא נהיה בטופ, אז בוזגלו וטולדנו יהיו. אז את מי אתה מעדיף?

משיקים כוסות ויוצא.

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 4. לבוש כמו עסקן מהדור הישן, עם מקטורן מ סמורטט, חולצה מיושנת, מכנסים מקומטים. על פניו מסיכה של רוח מהאדס. ניגש ליולי ומחבק אותו בחיבוק אבהי. מדבר דרך מכשיר בגרון לאחר שעבר ניתוח שבו איבד את קולו. תוך כדי דיבורו הוא משתנק מדי פעם ודבריו נשמעים צורמים.

מנכ"ל חברת מדיקה 4 ליולי - ...הצחקת אותי, יולי, שאני אתבע את אריה! הרי הוא עזר במימון הפריימריס של הבן שלי, דובלה, ואם אני רוצה שיצליח אסור לי לרכוש אויבים. זאת ארץ קטנה, כולם מכירים את כולם, וברגע שיש לך תווית של TROUBLEMAKER כבר מפסיקים לעשות אתך עסקים, שלא לדבר על הזמנות למסיבות ואירועים. הפסדתי בתיחמון הזה של אריה חצי מליון דולר אז מה! אתה יודע איזה אסון יהיה אם אשתי תישאר בבית כל היום ולא נוזמן כבר לא ירועים. מה אתה, שועל בודד? תתפכח חביבי!

נכנס מנכ"ל חברת מדיקה 5. איש זקן, פנים טובות, לבוש עם סוודר וחולצה פתוחה. על פניו מסיכה של יורד ים יווני. ניגש ליולי בצעדי סירטקי ומשתף אותו בריקוד.

מנכ"ל חברת מדיקה 5 ליולי - BRE HIJICO MIO... , אצלנו אין דברים כאלה. אתה יודע מה היינו עושים ביוון למלשינים, היינו מנדים אותם מהקהילה. אסור היה לדבר איתם, להשיא להם את בתך, עד שבסוף הם היו בורחים או מתאבדים. היו כאלה שהלשינו עלינו לנאצים, לשלטונות, לאויבים הכי גדולים שלנו. לא, חביבי, אצלנו בקהילה ביוון, תשאל את אמא שלך והיא תגיד לך שזה נכון, הבגידה וההלשנה נחשבו לפשעים המגעילים ביותר. רק פה בישראל, זה נעשה מאוד נפוץ, וכולם מלשינים על כולם. YA TE HIZITES ASHKENAZI, כבר נעשית אשכנזי, שאתה מתנהג ככה! ועוד מלשין על הדוד של נלי, בשר מבשרך, אחד שנלחם בנאצים, שהקים את המדינה הזאת. יש לנו כל כך מעט ס"ט בארץ הזאת, שצריך להתלכד האחד עם השני! כי אם נאבד את הכבוד ואת החברות, אז עדיף כבר לרדת מהארץ. יולי, תתעשת, QUERIDO, כי למלשינים לא תהיה תקווה!

נכנס לקוח של יולי. גבר כבן חמישים, לבוש בבלייזר עם עניבה צהובה מודרנית. על פניו מסכה של לסטריגון. יולי ואלי מושכים אותו כל אחד לצידו.

יולי ללקוח - לא תהיה לי בעיה לבדוק עבורך את החברה שאתה רוצה לקנות בצרפת. למדתי מנהל עסקים בצרפת, צרפתית היא שפת אם שלי, קניתי גם עבור "לאריסה-תרופות" את חברת הבת שלהם בצרפת.

אלי ללקוח - תשמע בדיוק מה שקרה בצרפת. הוא נסע עם איזו עורכת דין צעירה אצלנו ובמקום לבדוק את החברה הוא בדק את הח - ברה שלו ביסודיות. הצרפתים התקשרו אלי בסלידה ואמרו שאפילו בצרפת הם לא ראו דבר כזה.

לקוח של יולי ליולי - הכישורים שלך ממש מרשימים, אבל בכל הכנות אנחנו לא יכולים לעמוד בתעריפים כל כך גבוהים לבדיקת החברה הצרפתית. נשלם לך עבור הוצאות ואתה בטח תהנה להיות בפריס ותוכל לאמץ לך איזו ג'אקלין או בריגיט. אשתך לא תדע מזה וכולנו נהנה...

נכנס יענקלה!. גבר נאה, כבן חמישים, מקריח, ספורטיבי, עם חולצה פתוחה, מכנסי ג'ינס וסנדלים. נראה, מדבר ומתנהג כקיבוצניק. על פניו מסיכה של עובד אדמה יווני.

יולי - יענקלה!, טוב שאני פוגש אותך, אני צריך את הייעוץ של עיתונאי ממולח כמוך. איפה הימים הטובים שהיינו מבלים כל שנה ביחד ששה שבועות בחטיבה. הם כבר לא צריכים אותנו, אנחנו זקנים בשבילם. אני תקוע עם התביעה שלי נגד "לאריסה-תרופות", כי כולם מפחדים לשתף אתי פעולה. הדרך היחידה לפוצץ את המורסה היא שתפגיש אותי עם עיתונאי מהמדור הכלכלי בעיתון שלך.

אלי - יענקלה!, לא נפגשנו מאז מסיבת ההפתעה של נלי, ואני רוצה להתייעץ אתך בקשר לכתבת תדמית מעמיקה על "לאריסה-תרופות", מדובר בתקציב פרסום של כמה מאות אלפי דולר. אבל, דיר באלאק, אף מילה מהשיחה שלנו ליולי, אני יודע שהוא חבר שלך מהצבא...

יענקלה' ליולי - חביבי, אני מוכרח לציין שאתה תלוש לגמרי מהמציאות, רק עכשיו אתה מגלה את אמריקה, שאנחנו נמצאים במדינה שהשחיתות בה הולכת וגוברת, אוכלת כל חלקה טובה. אני רוצה לעזור לך, ולו רק לזכר הימים הטובים ההם. קודם כל, אני רוצה להזהיר אותך - אני משוכנע שיש עליך האזנה, כי אני כמעט בטוח שהם ידעו על השיחה שלנו. אך לא נראה שאוכל לעשות הרבה כי בארץ הדמוקרטית שלנו כל כלי התקשורת בידיים של אילי ההון שאתה יוצא להילחם נגדם וידי כבולות.

נכנס מוריס, ידיד נעורים מהשכונה של יולי. לבוש כעסקן פועלים, עם שפם ענקי, שופע ביטחון עצמי, טי שירט ומכנסי ג'ינס מרופטים, טבעת ענקית על ידו. על פניו מסיכה של לוחם יווני.

מוריס ליולי - ...זה לא מסוג הסקנדלים שמעניינים את הכנסת. אני אומנם חבר כנסת, אבל זאת תהיה התאבדות אם אצא נגד החברה לתרופות, שמעסיקה כל כך הרבה עובדים באזורי פיתוח ובישוב שלי, ועושה כל כך הרבה יצוא. נניח שכל מה שאתה אומר נכון והם עשו את כל הנבזויות שאתה אומר, אז מה! נדבר דוגרי, הם עדיין תורמים ליצוא ולתעסוקה. אז למה להילחם בהם בשביל כמה מליאנים שהשקיעו את כספם והפסידו אותו. המליאנים האלה יתמכו בי בפריימריס? כמה מנדטים הם כבר יכולים להביא לי. תבין, את הבוחרים שלי בעיירות הפיתוח לא מעניין אם אדם גנב לעצמו קצת כסף, הם לא יפי נפש כמו הצפונים.

נכנסת עורכת דין מהרשות לניירות ערך. אישה כבת ארבעים, שמנה עם פנים נאות. נראית טובת לב, אך מדברת בקול מריר ועייף. לבושה בשמלה ארוכה ושחורה. על פניה מסיכה של כוהנת דת יווני. מדברת בהיגוי מלומד ומעשנת סיגריות עם פומית.

עו"ד מהרשות לני"ע ליולי - יש לך פה עסק עם אנשים מאוד מתוחכמים, שיהיה לנו קשה מאוד ללכוד אותם. כולם מפחדים לדבר, כי נגד כל אחד תלויה קופת שרצים כזאת או אחרת. האמת, שאני די מתפלאת איך הם לא הצליחו לגלות שום דבר נגדך.

אלי לעצמו - (סרקסטי, בחצי פה) - תתפלאי, תתפלאי, אין אפילו צדיק אחד בסדום!

עו"ד מהרשות לני"ע - אני מתארת לעצמי שהם חיפשו, וכל הכבוד שהצלחת להישאר נקי עד עכשיו ובכל זאת להצליח בעסקים. תוכל לכתוב על זה ספר - איך להצליח בעסקים מבלי להתלכלך. אבל עכשיו ברצינות! לקיים כזאת חקירה - ייקח לי כמה חודשים של עבודה מאומצת ואין לי זמן לזה. אני עדיין שקועה ראשי ורובי בחקירה נגד הצמרת של איזה בנק ועד עכשיו הצלחתי רק לתפוש את דגי הרקק. אין לי תקציבים, אני לבד, כולם אומרים לי "מלדייץ", את בחורה כארז! אני יוצאת מהשוחות עם חרב שלופה להילחם בדרקון ואומרת "אוואנטי" והקולגות שלי נשארים לשכב בשוחות וצועקים לי "בראו". חוץ מזה מכל החברים שלך שנפגעו יחד אתך מההשתלטות אין אפילו אחד שמוכן ללכת יחד אתך. מה, אתה חושב שאתה היחידי שצודק וכולם טועים?

יולי לעצמו - (בקול חרישי שכמעט אינו נשמע) אני בעצמי כבר לא יודע איפה אני חי ואם הייתי צריך להתחיל בכל הפרשה...

לקראת סיום התמונה הזאת הולכת ומתגברת המוסיקה ומתחילים לשמוע את השיר של לואיס ארמסטרונג NOBODY KNOWS THE TROUBLE I'VE SEEN. יולי כורע על הבמה, שפוף, אוחז את ראשו בידיו ומתייפח חרישית. הצל שלו הוא זעיר וכמעט שאיננו קיים. לעומת זאת הצל של אלי הוא ענק. אלי עומד ליד יולי ויש הרגשה שכאילו הדמות שלו בולעת את דמותו של יולי. המוסיקה הולכת ומתגברת.

תמונה שלישית

בסלון בית דורון. שומעים עדיין את ארמסטרונג בקול. המוסיקה הולכת ונחלשת כשאר עמום מתחיל להאיר את יולי היושב שפוף באותה תנוחה שישב בסוף התמונה השנייה ומתייפח חרישית. נכנסת נלי.

נלי - (מחבקת את יולי ברוך) דורילה! חמוד שלי, מה אתה יושב לבד בחושך. בוא אלי שאני אפנק אותך. (משכיבה אותו על הספה כשראשו בחיקה ומלטפת ברוך את שערו. ההתייפחות של יולי הולכת ושוככת עד שנפסקת). ככה, ככה אני אוהבת אותך, עכשיו אתה שוב פעם היולי שאני מכירה, הגיבור המיתולוגי שלי ששב אל חיק אשתו האהובה.

יולי - גיבור מיתולוגי שכל חבריו נעצבו בו את הסכינים אחד אחד ולא נשאר אפילו אחד בשביל להספיד אותו. אני חי בסיוט, כמו אודיסיאוס שמיטלטל בספינה בים סוער. אני שומע צרחות מרות, סירנות שמפתות אותי לצלול למצולות, יצורים מעולם הרוחות מנסים לקחת אותי אליהם. כולם נוטשים אותי ואני נשאר בסוף לבד, עייף ותשוש, כשאני מגיע בשארית כוחותיי לחוף שומם ועזוב.

נלי - תתבייש לך! מה איבדת בסך הכל - קצת כסף וקצת חברים שגילו את פרצופם האמיתי בשעת צרה. אל תהיה כזה דרמטי, מה פתאום אתה הגעת לחוף שומם? אתה הגעת הביתה, יש לך אותי, את הילדים, ברוך השם אתה בריא, אנחנו בריאים, יש לנו בית, פרנסה, קצת חסכונות, זה לא סוף העולם. יש אנשים שמאבדים ביום אחד את כל המשפחה. שים את הדברים בפרופורציות הנכונות!

יולי - אני יודע, אבל אני לא מסוגל, זה יותר חזק ממני. האמנתי שהחברים יעמדו לצדי בעת צרה, בדיוק כמו שאנחנו עמדנו לצידם. האמנתי שהלקוחות שלי מעריכים את מה שאני עושה ושהקולגות שלי הם אנשי מצפון. האמנתי שהעיתונות היא לא "מטעם" כמו במדינות טוטליטריות. האמנתי אפילו שאלי והדוד שלך, למרות שידעתי שהם נבלות, לא ירדו לדרגה כזאת של שפלות.

נלי - גם לי זה כואב. אבל זה רק צריך לחשל אותנו, שנהיה יותר מאוחדים ונאמנים, כי את התא החם שלנו אף אחד לא ייקח מאתנו. כל השאר זה רק כסף ונחשב כקליפת השום.

יולי - הבעיה, שזה הכל ביחד. זה גם כסף, את יודעת שלא נשארו לנו כמעט חסכונות. זו הבגידה, אצלי החברות הייתה תמיד ערך עליון, ועכשיו גם החברות הכזיבה. גם העבודה... יבשו אותי לגמרי, אני מרגיש כמו דג בבריכה שהוציאו ממנה את המים ונשארה רק שלולית קטנה והוא צריך להישאר עם דגי הרקק, כשהמים אוזלים. ומה שאוכל אותי זה שאני אישית הבאתי על עצמי את כל הצרות. אני החלטתי להשקיע את כל הכסף ב"מולקולה" בניגוד לעצתך. אני זימנתי את אריה והדס למסיבת ההפתעה שלך, כשהחושים המחודדים שלך אמרו לך שטעיתי.

נלי - כבר אמרתי לך שהאחריות היא שלי בדיוק כמו שלך. די, עזוב את זה, תחשוב קדימה...

יולי - את אולי צודקת. אבל אני פתחתי במסע הצלב נגד הנבלות האלה ואני אפילו לא מצליח לשרוט אותם. והיחידי שמפסיד כסף, מוניטין, עבודה ובריאות זה אני, האידיוט. זה כאילו איזה כוח מאגי מושך אותי לתהום ואני לא יכול להתנגד, כאילו שהתעוורת ויש לי ליקוי מאורות ואני לא מצליח לצאת מזה. אולי החברה' באמת עוסקים במאגיה שחורה, כמו שנהגת להתלוצץ בזמנו, לוקחים בובה ונועצים בה סיכות, תוך כדי לחישות מפחידות: יולי, יולי...

נלי - אני רואה שאתה מתחיל להזות ולדבר שטויות. רק שזה לא יפגע בבריאות שלך! על הכל נצליח להתגבר, אך אם פתאום תחטוף אירוע מוחי או משהו, אני לא אסלח לעצמי לעולם שנתתי לך לפתוח במאבק. אני מסכימה בלית ברירה שתמשיך ב מאבק שלך ואהיה מוכנה לעזור לך, אבל אם אראה שאתה שוקע בדיכאונות או שמשוהו הכי קטן יקרה לבריאות שלך, אני אתייצב כמו לביאה ולא אתן לך להמשיך, כי אתה יותר חשוב לי מכל דבר אחר בחיים, וזה אוכל אותי לראות אותך לוקח את זה כל כך קשה!

יולי - את יודעת שאני מעריץ אותך, אבל את באמת לא יכולה לעזור לי במלחמה הזאת. את נותנת לי תמיכה מוסרית, כוח ואהבה, כל הכבוד! אבל עם כל הרצון הטוב אין לך את המפתח להתיר את הסבך. זאת בעיה עסקית, לא רגשית.

נלי - שתדע, אריה ואלי הם בסופו של דבר אנשים, ולא תעזור הדמוניזציה שאתה עושה להם. תנסה לחשוב על אלי מתנה אהבים עם אשתו השמנה ואת אריה, שסובל מעצירות כרונית, מנסה לעשות את צרכיו. נכון שהם מגוחכים? נכון שהם לא כאלה פופאיים? בלי בגדים, הם ממש נראים מצחיקים! אז ככה תדמיין אותם ותבין שאפשר להתגבר עליהם. דווקא אני, עם האינטואיציה הנשית שלי ועם הרקע הפסיכולוגי, חושבת שניתן להכריע אותם. צריך לנצל את החולשות שלהם ואין אדם שאין לו עקב אכילס.

תמונה רביעית

ארוחת צהריים במשרד של אלי. נוכחים אלי, יולי ואריה. מדי פעם נכנסת המזכירה של אלי ומגישה אוכל ושתייה לאלי ואריה.

אלי - יולי, אני רואה שאתה לא אוכל, מה יש אתה מפחד שנרעיל אותך?

יולי - אני יותר מדי אוהב אתכם ולא רוצה לסבך אתכם אם אתפגר פה גם אני, כמו שהתפגר סמנכ"ל המכירות שלכם. שמעתי שיש וירוס קטלני מזן חדש שתוקף רק את מי שמאיים עליכם. לא נעים לי שיהיו ועדות חקירה על הדוד של נלי, אני יותר מדי חרד לשם הטוב של המשפחה.

אלי - טוב שאריה לא מפחד לאכול מהמטבח של המפעל שלי, הוא לפחות סומך עלינו.

יולי - אתם צריכים לבחור בין תביעה ייצוגית של מאה מליון דולר לכל בעלי המניות של "מולקולה" לבין פיצוי נאות בשבילי. תעשו שיקול כלכלי קר, אתם הרי אנשי עסקים נבונים, ותודיעו לי מה החלטתם. אמרתי לכם שלא אעבור לסדר היום על המיזוג ולא אסכים שככה תמשיכו לדפוק את כולם. ושלא יבואו לכם רעיונות לחסל אותי או משהו כזה, כמו את הממציא שלכם שרצה לערוק לקונקורנציה וגנב לכם את הנוסחה של התרופה שפיתחתם. הוא כבר לא יכול היה למות מוירוס קטלני, כי בתירוץ הזה כבר השתמשתם, אז הוא מת מהכשת נחש בגינה שלו. מה שאני לא מבין זה איך היו לנחש ידיים לקחת חזרה את הנוסחה שלא נמצאה עד עצם היום הזה.

אריה - (מדבר בפה מלא) איך אתה מדבר ככה, כפוי טובה, שכחת כל מה שעשיתי בשבילך, שכחת שאני הסנדק של הבן שלך!

יולי - אולי כבר תרד פעם אחת ולתמיד מההצהרות שלך שאתה בנית אותי. הרי אתה יודע שזה בדיוק ההפך, אני בנית אותך ובזכותי אתה היום מולטימיליונר ולי השארת את הפירורים. מסתכל עלי מגבוה, ממש אדון ליאון, כמו שקוראים לך במשפחה. או שמא אני צריך לקרוא למר אריה המכובד דון ליאון או אפילו דון קורליאונה, זה הרבה יותר מתאים גם לשם שלך וגם למוצא שלך היווני - ספרדי - איטלקי. בשביל זה כל כך רצית להיות הסנדק של הבן שלי, אתה ממילא הסנדק של כולנו. כולם מפחדים ממך, חושבים שתשים להם חתול מת לפני הדלת ותיתן להם הצעות שלא יוכלו לסרב להן. סנדק מהמאפיה, מקי סכינאי הוא שוליה לעומתך...

אריה - (מפסיק לאכול, מאוד חיוור, רותח מזעם) אתה מעיז ללגלג עלי שעברתי את שמי מליאון לאריה, אתה אדון בוסקילה, שרצית להסוות את המוצא המצרי - מרוקאי - פרענק של אבא שלך. דורון נעשית לי פתאום, רק הגעת לגיל 18, חסל סדר בוסקילה, התגייסת לצבא וישר נעשית דורון. אבא שלך עד היום לא סלח לך על הבגידה שלך! אבל במי לא בגדת, במוצא שלך, באבא שלך, בדוד שלך, אני לא אתפלא אם גם בנלי אתה בוגד!

אריה שותה את הקפה ופתאום יורק בשאט נפש מקק ענקי שהיה בקפה אל תוך הצלחת.

אלי נשאר המום ויולי מגחך. אלי לוחץ בפראות על הזמזם, המזכירה שלו נכנסת בבהלה.

אלי - תגידי לי, את השתגעת, להכניס ג'וק לקפה של אריה, מה קורה אתך בזמן האחרון!

המזכירה מנקה את הלכלוך מהשולחן, אריה עדיין יושב המום וחיוור, מכעכע בגרונו ומנקה במגבת ניר את פיו ואת מצחו.

המזכירה של אלי - (במצב של היסטריה מוחלטת) סליחה, באמת סליחה, אני לא יודעת איך זה קרה. פשוט הייתי כל כך עסוקה עם התיאומים של הביקור של יולי, ההודעות לקצין הביטחון, ליועץ המשפטי, סידור ההקלטות הסמויות...

היא מפסיקה באמצע המשפט. אלי מסתכל עליה בעיניים מזרות אימים, יולי מאוד נהנה מהמעמד, אריה עדיין יושב קפוא, קרוב להתקף לב.

המזכירה יוצאת בריצה מהחדר. אריה מתאושש לאט לאט.

אריה - (בטון שמשתדל להיות רגוע) יולי, אתה יודע, אנחנו סוף סוף משפחה, ואני לא רוצה שייגרם לך ולנלי נזק אפילו בעקיפין. למרות שאני לא מסכים עם מילה אחת מכל ההאשמות הדמיוניות שלך ולמרות שנעלבתי מדבריך עד עמקי נשמתי, אני רוצה להוכיח לך שאני סולח לך ולא שומר לך טינה. אני מוכן לפצות אותך בזה שנשלם לך במשך חמש שנים את כל הסכום שהפסדת על ההשקעה הישירה שלך בתור דמי ייעוץ. לא על האופציות, רק על הכסף שהוצאת נטו מהכיס שלך, כך שבסופו של דבר לא תפסיד דבר. עשית לנו כבר נזק של כמה מיליוני דולר על לא עוול בכפנו והגיע הזמן שנקבור את גרזן המלחמה. אני בכל זאת אוהב אותך ומעדיף שתהיה לצידי מאשר נגדי.

יולי - אני לא מוכן לחכות חמש שנים, יותר מדי דברים יכולים לקרות...

אלי - תהמר על האנושיות של אריה ועל מילת הכבוד שלו, תפסיק להיות כזה פרנואיד וחשדן, כאילו שכולם רוצים לדפוק אותך. אולי בכל זאת לא השתחררת מתסביכי הנעורים שלך? חוץ מזה מה האלטרנטיבה שלך, תמשיך להילחם בנו? הרי תמיד אנחנו נאמר את המילה האחרונה, כי יש לנו יותר זמן ויותר כסף. תראה כמה כסף כבר הוצאת עד עכשיו ולאן זה הביא אותך? וכמה זמן בזבזת וכמה עצבים! יותר טוב שתשקיע את הזמן שלך במציאת עבודות חדשות, או אפילו תבוא לעזור לנו למזג את "מולקולה". תאמין לי זה יהיה יותר טוב לכולנו!

יולי - (ביבושת) אריה, בוא נהיה רציניים. ההצעה שלך לחלוטין לא מקובלת עלי.

אריה - או קיי. אנחנו נתן לך הלוואה עומדת על כל הסכום נטו של הסכם הייעוץ כבר עכשיו. ההלוואה תסולק לשיעורין לאורך תקופת הסכם הייעוץ ונבטיח בחוזה שבשום תנאי לא תצטרך להחזיר את הלוואה. מובן מאליו שגם לא תצטרך לעבוד בשביל לקבל את דמי הייעוץ. אתה הבנת את זה, יולי?

אלי - אז עשינו עסק. בואו נלחץ ידי ים ונשתה לחיים, ובשביל להפיג את החששות שלך, יולי, תשתה מהכוס שלי.

אלי, אריה ויולי שותים לחיים ונפרדים בלחיצת יד. יולי יוצא.

אלי - מה פתאום הסכמת לפצות אותו. אחרי כל הנזקים שעשה לנו וכל העלבונות שהטיח בנו, אתה עוד נותן לו פרס?

אריה - יש לך עוד הרבה מה ללמוד ממני. אני חייב להרדים אותו עד שנצא עם ההנפקה שלנו. הדבר האחרון שאני צריך זה שתהיה אזהרה באותיות קידוש לבנה בעמוד השער של התשקיף שתלויה ועומדת נגדנו תביעה של מאה מיליון דולר. התפקיד שלך להשיג לי קצת שקט. אני אמשיך להיות האיש הטוב ואתה האיש הרע. את המכה המכרעת הוא עוד יקבל מכיוון שהוא בכלל לא ציפה לו. לא מוכרחים לרצוח מישוהו בשביל להרוג אותו, מספיק שלוקחים ממנו את הרצון לחיות. הבחור הזה מתחיל להיות מסוכן מדי, הוא בלתי צפוי, הסב לנו כבר נזקים במיליונים, ועוד ידו נטויה! כל פעם הוא ממציא לנו תחבולות חדשות והוא כבר עולה לי על העצבים. הגיע הזמן לשבור אותו אחת ולתמיד.

אלי - אתה אם כן מרשה לי להשתמש נגדו בנשק יום הדין? נצטרך להקריב גם את נלי הקטנה שלך, אבל זה רק כמוצא אחרון. אני מרגיש ש אצטרך ללבוש עוד פעם את הפפיון של י ולהמשיך בתפקיד הקונפרנסייה, אבל הפעם אהיה גם קונספירציה, ו אספר לנלי במסגרת "אלה הם חייך", מה באמת מסתתר מאחורי הזוגיות האידילית שלה עם יולי. יש לי הרושם שעוד לא נגמרו ההפתעות של מסיבת ההפתעה.

אלי ואריה צוחקים צחוק מרושע. ברקע נשמעת הבלדה של מקי סכינאי מתוך אופרה בגרוש אל ברטולט ברכט וקורט ווייל.

מערכה רביעית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

בסלון של בית דורון. נוכחים נלי ויולי. על הספה והרצפה מפוזרים באי סדר תמונות וקלטות.

נלי - (עם דמעות בעיניים, בהיסטריה גמורה, שורטת את עצמה, קורעת את בגדיה, מרביצה ביולי באגרופים קמוצים) מנובל אחד, חמש שנים אתה בוגד בי מתחת לאף שלי עם סימה, ואני לא יודעת כלום. כולם יודעים, כולם מדברים, ואני הנאיבית לא חושדת בכלום. ועם מי אתה עושה את זה, עם אחת שבאה אלינו הביתה, שמשתתפת במסיבת ההפתעה ליום הולדתי. מה מצאת בה שאין בי, היא יותר צעירה, היא יותר יפה, היא יותר חכמה? בזמן שאני קרעתי את עצמי בשביל לגדל לך שני ילדים לתפארת, אתה התעסקת עם הזונה הזאת...

יולי - (שבור, עם דמעות בעיניים) די נלי, תירגעי, תני לי להסביר, זה לא ככה!

נלי - שקרן אחד, תכף תכחיש הכל. איך אתה יכול לעזאזל להכחיש את כל ההוכחות האלה. את הצילומים והקלטות, מפריס ועד היום. (מצביעה לעברו על החומר). כשאני מלמדת בבית הספר, אתה מבלה איתה בבתי קפה, במסעדות, ואחר כך אתה הולך אליה הביתה לעשות לה עוד ילד. אחד לא מספיק לך ממנה! למה, למה, מגיע לי גורל כזה? אלוהים, מה עשיתי לך רע? (בוכה בכי קורע לב)

יולי - הם משקרים, זה הכל חצאי אמיתות. רק עשרה אחוז מזה אמת, הם משלמים רק עשרה אחוז ממה שהם מבייחים ומספרים רק עשרה אחוז מהאמת. נלי, אני אוהב אותך, רק אותך אני אוהב! (מנסה לחבק אותה).

נלי - (בצעקה) תסלק את הידיים המטונפות שלך ממני, אלה הידיים שהתמזמזת איתן עם הזונה הזאת, שנגעת בהן בשדיים שלה, בישבן שלה. מגעיל אחד! מגיע לך שיחתכו לך את הידיים. גם חכמה וגם סקסית, תואר שני במשפטים ובמזמוטים. רק אשתך - מטומטמת, חסרת השכלה. מה אני אשמה שהתחתנתי אתך כשהייתי פרגית בת עשרים. ישר מהסמינר קטפת אותי, אפילו לצבא לא הלכתי בגללך. פחדת שיקלקלו אותי שם. לפניך לא היה לי אף חבר רציני, בתולה רצית!

יולי - (צורח) תתני לי אולי לדבר לעזאזל!

נלי - (צורחת יותר חזק ושוברת בכוח אגרטל על הרצפה) אתה, שלא תעזי להרים עלי קול! תסתום את הפה המלוכלך שלך, מגיע לך שיחתכו את הלשון שלך, אחרי שאני חושבת איפה שדחפת אותה, זיין אחד! כשרצית להתחתן אתי, איזו אהבה הרעפת עלי, אילו שבועות, איזה מכתבים, נופת צופים. את הירח הבטחת לי, ישר חתונה רצית, לא היית מוכן להתאפק. אמרת שתלמד אותי הכל, שאני כמו יהלום לא מעובד ואתה תעבד אותי ותגרום לי לנצוץ כמו כוכב בשמיים. איזה בולשיט מכרת לי, עיצבת אותי במו ידיך כמו שרצית שאהיה. החזקת אותי כזאת קטנה לידך, מנובל שכמוך!

יולי - (בהכנעה) תמשיכי, אין לי כוח להסביר לך את האמת.

נלי - מה יש להסביר, איזו אמת אתה עוד תספר לי? אתה בכלל מעיז לדבר על האמת, שקרן אחד. שפחת מין הפכת אותי! כל פעם שהייתי רואה אותך, הייתה צמרמורת עוברת בגופי. הייתי כזאת תמימה, גוף של אישה בת עשרים, אבל שכל של ילדה קטנה. בפעם הראשונה ששכבנו, רק נגעת בי וכבר הייתה לי אורגאזמה ענקית, מעולם לא הרגשתי כזה דבר, זרקת אותי לעננים! ואחר כך, כל פעם שהתראינו כשחזרת מהמילואים, ריחפתי, הייתי בטריפ, כולם חשבו שמשוהו קרה לי. ובירח הדבש? אני אפילו לא יודעת איפה זה היה. שבוע שלם לא יצאנו מהחדר, לימדת אותי את כל הטריקים, את כל הדברים הנפלאים ביותר והמגעילים ביותר. רק שאמרת לי שאין שום דבר מגעיל באהבה ואני האמנתי לך. הו כן, האמנתי לך, כי אמרת לי שרק דבר אחד מגעיל וזה כשבוגדים אחד בשני.

יולי - (במרירות) ובאמת לא בגדתי בך!

נלי - אתה שוב מתחיל, להכחיש! מראים לך תמונות, תכחיש! משמיעים לך קלטות, תכחיש! האישה הפתייה שלך תאמין ממילא בכל. אבל לא, עד כאן! אתם כולכם דומים הגברים, רק סקס יש לכם בראש! בחורה עושה לכם סימן קטן ואתם כבר מפשילים את המכנסים. אתה לא שונה מהאחרים, חשבתי שאתה יוליסס ואני פנלופי. עשרים שנה חיכיתי לך בסבלנות כשאתה הסתובבת בעולם, אתה היית איש העולם הגדול ואני הייתי האישה הקטנה, שנשארת בבית וטווה בפלך.

יולי - (בקול חנוק מדמעות) מה לעשות, לא אהבת לנסוע! אבל לא דאגתי לך, לא פרנסתי אותך בכבוד?

נלי - על זה אני לא מתלוננת, חיים טובים היו לי איתך, שני ילדים מקסימים, פרנסה בשפע, בית נאה. כל מה שבחורה חולמת שיהיה לה, כל מה שרציתי קיבלתי ממך, אבל את זה - לא רציתי ממך, ימח שמך! את זה שתבגוד בי בכל נסיעה שלך וכשזה לא הספיק לך - גם בישראל, גם בבית שלנו, מתחת לאף שלי! אני לימדתי בבית הספר ואתה שכבת עם סימה קאליפה שלך פה, בבית שלי! קאליפה אני אומרת, קאליפסו אני צריכה להגיד! זאת לא נימפה זו נימפומנית! (מתפרצת בבכי מר).

יולי - (בוכה, שבור, בהתמוטטות, כאדם שחרב עליו עולמו) עד כאן! את הכל סבלתי בשקט, הייתי מוכן להמשיך ולהילחם להמשיך ולסבול, את אריה, את אלי, את הלקוחות שהפסיקו לבוא ואת אלה שהפסיקו לשלם, אפילו את החברים שבגדו בי. כל הזמן אמרתי לעצמי, רק שלא יגעו באשתי, שלא יגעו במשפחתי. עכשיו הם עברו את הקו, הם חצו את הרוביקון ומכאן אין דרך חזרה. נלי, אני לא יודע

מה סיפרו לך, לא יודע מה הראו לך, אני אספר לך את כל האמת, את תוכלי לאמת את כל מה שאגיד לך ואחר כך תחליטי מה שאת רוצה. אני לגמרי בידי ים שלך, כי בלעדיך אין לי חיים, ואני באמת מתכוון לזה.

נלי - (קצת יותר רגועה) אלי פגש אותי היום וסיפר לי שאתה בוגד בי עם סימה מאז שהייתם ביחד בפריס ועד היום. שאתם ממשיכים להתראות, שהילד שלה הוא בכלל ממך ולא מבעלה. הראו לי צילומים שלך איתה בבתי קפה ובמסעדות רומנטיות, כשאתה מסתכל בה באהבה ומחזיק לה את היד. הראו לי צילומים שלכם במיטה בבית שלה ובבית שלנו, השמיעו לי הקלטות שלכם ביחד במיטה. בקיצור, הראו לי הכל, מה אתה יכול להגיד נגד זה? (מראה לו את כל החומר).

יולי - תשעים אחוז ממה שהראו לך זה שקר ופיברוק ואני אוכיח לך. אני מאוד מעריך שאת מספרת לי הכל, כי מה שלא יקרה, ומה שהם לא יעלילו עוד, תמיד תדברי איתי על זה, על מנת שתוכלי לפחות לדעת את האמת. לפני חמש שנים בעת הנסיעה שלי עם סימה לפריס הייתה לי מעידה חד פעמית וביליתי איתה שבועיים. זה היה רק פעם אחת ומאז לא הייתי איתה, לא שכבתי איתה, כמעט ולא דיברתי איתה ובטח שאני לא האבא של הבן שלה. זאת הטענה שהכי קל להפריך, כי את תדברי עם סימה, אני עומד על זה, ותוכלי לעשות בדיקת רקמות לילד.

נלי - אני עם הזונה הזאת לא אדבר יותר לעולם! אך מה יש לך להגיד על התמונות?

אלי - התמונות שלנו במיטה הן מפוברקות, בתמונה הזאת במיטה שלנו, זאת את ולא סימה, למרות שהאור מטושטש. תראי שזה הגוף שלך עם הפנים שלה, היום בטכניקות המחשוב המודרניות אפשר לעשות גם סימולציות כאלה. לגבי התמונות אצל סימה, זו ממש עבודה חובבנית, ברור שהגבר זה בעלה, אין לי כזה עור לבן והוא הרבה יותר צעיר ממני. תוכלי ללכת לכל משרד שמתמחה בזה ולאמת את כל מה שאני אומר. ההקלטות של ההתעלסות של סימה הן כנראה אותנטיות, רק שבאותן הפעמים שהיא לוחשת יולי, הם השתילו את היולי ממה שהם הקליטו אצלנו במיטה, יחד אתך. הם פשוט החליפו בינינו, וכל טכנאי טירון יוכל להוכיח לך שזה לא אותו הקול. הם כנראה האמינו שלא נדבר בינינו, שתעזבי אותי מיד, או שלא תרצי לחקור את האמת. אבל, אני עומד על כך שתבדקי הכל. מה שנורא מדאיג אותי, זה שהם נכנסו עד לחיים הכי אינטימיים שלנו והם מצלמים את כל מה שאנחנו עושים במיטה ומה שסימה ובעלה עושים במיטה, רק תראי עם מי יש לנו עסק!

נלי - (קצת יותר רגועה) ומה עם התמונות בבית הקפה ובמסעדות, גם זה פוטומונטאג'?

יולי - לא, אלה תמונות אמיתיות, אבל הן צולמו באותן הפעמים שנפגשתי עם סימה בשביל לתכנן את מסיבת ההפתעה שלך ובאותן הפעמים שסימה הציעה לי את עזרתה נגד אריה. אני תמיד נוגע באנשים כשאני מדבר איתם, וזה שנגעתי לה ביד, זה רגיל ביותר.

נלי - מה, היא הייתה מוכנה לעזור לך נגד אריה?

יולי - כן, היא הייתה מוכנה לעשות כל דבר, לגנוב מסמכים, לסכן את הרשיון שלה, הכל, ובלבד שאחזור להיות המאהב שלה. כשחזרנו מצרפת ניתקתי כל קשר איתה בצורה חדה והיא ניסתה שבועות לחדש את הקשר ללא הצלחה. אחר כך היא התחתנה, נולד לה ילד, ואני חשבתי שיצאתי לה מהראש. זאת הסיבה שהייתי משוכנע שאין כל בעיה אם אזמין אותה למסיבת ההפתעה שלך ושהיא תשחק את הגב' רסקולניקוב, סימה תמיד הרי הייתה שחקנית מלידה. אבל, הסתבר שטעיתי, היא עדיין אוהבת אותי, היא לא סובלת את בעלה, ואחרי שראתה אותי ובמיוחד אחרי מסיבת ההפתעה, הכל התעורר אצלה מחדש. אני עסוק בזמן האחרון באיסוף של שגיאות פטליות, אחת יותר גרועה מהשנייה, וזאת הייתה אחת מהן. היא הייתה מוכנה לעזור לי, לפני המיזוג עם "מולקולה" ואחריו. היא אפילו לא רצתה שאפרד ממך, רק שהיא תהיה הפילגש שלי, אבל סירבתי. אמרתי שאני אוהב אותך יותר מדי ועד היום יש לי ייסורי מצפון על מה שהיה בפריס. אז נפרדנו כמו ידדים, היא לא עזרה לי, ובסוף הפסדתי את כל הכסף. זה לא היה חשוב לי, כי את יותר חשובה לי מכל הכסף שבעולם.

נלי - היא לא הייתה מוכנה לעזור לך בלי שתחזור אליה, זו ממש סחיטה!

יולי - לא, זאת לא סחיטה. היא אמרה לי כי רק כשאוהבים מוכנים להקריב בלי שום אינטרס ובלו להתחשב בסכנות. היא אוהבת אותי, אבל היא לא קדושה. היא מוכנה לתת הכל ולקבל הכל, אבל היא לא מוכנה לסכן הכל רק לשם שמים. היא אמרה לי שגם אני לא הייתי פועל אחרת לו הייתי במקומה, ואמרתי לה שהיא צודקת. אני לא כועס עליה, לא על מה שהיה עכשיו, ולא על מה שהיה בפריס. אני לוקח את כל האשמה על מה שהיה שם על עצמי.

נלי - אז לפחות באשמה הזאת אתה מודה?

יולי - קודם כל זה היה לפני חמש שנים, בחו"ל, וזה היה חד פעמי. לא שאני מצדיק את זה, אבל אנסה להסביר לך איך זה קרה. בתקופה ההיא הייתי במתח עצום, אריה ואלי ניסו להשפיע עלי לעשות מעשים לא חוקיים, שוחד, זיופי ספרים, העלמת מידע בזמן הנפקות ומה לא! התחלתי להישבר, חשבתי למה לא, כולם עושים את זה, זה הפך לנורמה במדינה הזאת. אני גם צריך לחשוב על הקריירה שלי, על הפרנסה שלך ושל הילדים. חוץ מזה, מאוד נהניתי מהעבודה שלי ופחדתי שאם אצא החוצה אשאר מובטל. גם הסביבה הייתה מושחתת, כולם בגדו בכולם, כל ההנהלה ובראש וראשונה, אלי. אני הייתי החריג היחידי מהנורמה הזאת, והרגשתי איך אני מחליק במדרון, ועוד מעט הולך להצטרף לבקחנליה עם דיוניסוס פוקס, המושחת והמשחית, אתחיל לרמות ולשקר, ואולי אפילו אבגוד בך, באחרים, בכולם. בסופו של דבר כמה זמן אתה יכול להילחם נגד הזרם?

נלי - אני זוכרת, שיתפת אותי אז בלבטים שלך, אמרת לי שהכי חשוב עבורך זה ערכי הנאמנות, המוסר, היושר האישי שלך, האינטגריטי המקצועי. אמרת שנשאת כמעט היחידי בהנהלת החברה שלא גרוש או שלא בוגד באשתו. ולכן גם הצדקתי אותך כשהחלטת לעזוב את "לאריסה-תרופות" ולקחת את הסיכון שתישאר בלי עבודה. השקט הנפשי שלך והאהבה שלנו היו חשובים לי אז וגם היום יותר מכל שיקול חומרי. אבל כל זה לא מסביר למה היית צריך לבגוד בי כשהיית עם סימה בפריס.

יולי - כנראה שאדם לא מקבל את הכוח להיחלץ מהתהום, אלא רק כשהוא נמצא כבר בתוכו. לא רציתי לקחת את סימה איתי לפריס, הרגשתי שהיא מחזרת אחרי כבר כשהיינו בישראל, אבל היה לי הכוח לעמוד בזה, כי היית לצידי. התייחסתי לחיזורים שלה בבדיחות הדעת, אמרתי לה שאני זקן בשבילה, פי שניים מגילה, נשוי, עם ילדים, אבל היא התמידה. בסוף לא הייתה ברירה והייתי חייב לקחת אותה לפריס. רצינו לקנות חברה צרפתית בסכום עתק ורק שנינו יכולנו לבצע את זה, בגלל שצרפתית היא שפת האם שלנו, שנינו למדנו בצרפת והכרנו היטב את המנטליות הצרפתית. אף עו"ד אחר, שהיה פנוי באותו הזמן, לא ידע צרפתית, והיא גם מאוד רצתה לנסוע. את זוכרת שהתחננתי שתיסעי. הייתה לי מין תחושה כזאת שזה לא ייגמר טוב, אבל לא יכולת, המו"מ היה אמור להימשך שבועיים ולא יכולת להיעדר תקופה כל כך ארוכה מהכיתה שלך.

נלי - (מהורהרת) חוץ מזה נורא פחדתי לנסוע ולא רציתי לעזוב את הילדים. אבל למה חזרת רק אחרי חודש, בטח נשארתי שם בכוונה, היה לך טוב איתה. בפעם הראשונה טעמת את הפרי האסור והרגשתי שוב צעיר ונחשק כמו בשנות השבעים העליזות.

יולי - בדיוק ההפך. שבועיים החזקתי מעמד ולא היה כלום בינינו, אבל המשא ומתן נתקע. אריה השתולל, אלי רתח מזעם, אמרו שאני מפשל להם בגדול, את יודעת גיבוי ופרגון זה לא בדיוק הצד החזק של החברה האלה. רמזו שאני בטח מתהולל עם סימה ובגלל זה אין לי זמן לטפל בענייני החברה. את מבינה, אחרי חמש עשרה שנה שאני בחברה, שבניתי אותה, מעיזים הליצנים האלה להטיף לי מוסר, כאילו שאני איזו שוליה, איזה טירון שרק עכשיו התחיל לעבוד. הייתה מריבה נוראית איתם בטלפון, אמרתי להם שאם ככה הם מתייחסים אלי, אני מוכן להחזיר את המפתחות ואני חוזר מיד הביתה. בסוף הם התנצלו וביקשו שאנסה להציל את העסק. הייתי עצבני וידעתי שרק אופרה טובה תפוגג את המתח שלי, והחלטתי לקחת את סימה איתי.

נלי - אופרה טובה וחתיכה טובה...

יולי - אולי, לא יודע, אני לא מנסה להצטדק. רתחתי מזעם, עליהם ועל כל העולם, חשבתי שכולם נגדי. הלכנו לריגולטו. זאת האופרה האהובה עלי ביותר והיא באמת מזכירה לי את ימי ההוללות שלי. כשהייתי סטודנט, כשכולם לקחו את החברות שלהם לדיסקוטקים ובילויים, רק אני הדלפון לקחתי את החברות שלי לחדר שלי לשמוע את ריגולטו. זה היה התקליט היחידי שהיה לי והוא עבד שעות נוספות. היה בזה איזה קסם מיוחד עבורן, וזה עבד. גם הפעם, כשחזרנו למלון, היא באה באופן טבעי לחדר שלי ושכבנו. זה נמשך שבועיים. וכאילו השטן שיתף פעולה, פתאום הכל התחיל ללכת, הצרפתים התרצו, סיכמנו את העסקה בהצלחה אדירה. זו הייתה העסקה הטובה ביותר של "לאריסה-תרופות" מאז ועד היום, וגם עכשיו הם גורפים את מרבית הרווחים של החברה מרווחי החברה הצרפתית.

נלי - ואז חזרת לישראל, ולא יכולתי להקנות לך את הריגושים השטניים של לילות הזנונים שלך בפריס, והתאכזבת. השטן כנראה לא כל כך אוהב אותי. אני בכל זאת מהמפלגה של אלוהים ובגן עדן אסור להכניס את פלייבוי עד היום!

יולי - את טועה, למרות הגיחה שלי לממלכת מפיסטופלס, אני עדיין משתייך למפלגה שלך. אפילו ישו אמר שמי שלא חטא מעולם, שיהיה הראשון שיסקול את החוטא. (במרירות) אבל מה אני מדבר, את הרי לא מריה מגדלנה, את אמא תרזה ומעולם לא חטאת, את באמת האישה המושלמת ולא מגיע לי אישה כמוך.

נלי - אתה אולי רוצה שגם אני אחטא על מנת שארד מהאולימפוס שלי אליכם לבני התמותה? תתבייש לך, אני שעשיתי הכל בשביל לספק אותך במיטה, בשביל שלעולם לא תפתה ללכת לנימפות כמו סימה, לי אתה קורא אמא תרזה?

יולי - את שמה לב למה שאת אומרת. את שכבת איתי רק בשביל שלא אתפתה ללכת לנימפות, לא בגלל שנהנית בדיוק כמוני! רק מתוך הרגשת החובה שלך, כי כך מצפים ממך, בשביל לשמור על התא המשפחתי הקטן והאהוב, ואת אומרת שאת לא אמא תרזה!

נלי - זהו, עכשיו, יש לך סוף סוף תירוץ, אתה בגדת בי כי נמאס לך לשכב עם אמא תרזה, אז אולי אני עוד אפתיע אותך ואראה לך שגם אני יכולה להיות אפרודיטה אם אני רק רוצה, לא כולם חושבים שאני אמא תרזה.

יולי - נלוש סליחה, זאת הייתה התבטאות אומללה, אני מתנצל. אני לא מנסה להצטדק, רק להסביר. כל אותם השבועיים, המצפון ייסר אותי, אבל זה היה חזק ממני. התקשרת כל יום מהארץ והיית כל כך מתוקה, מרחמת עלי, אומרת לי - "יוליסס, המסכן שלי נמצא כבר חודש שלם בעיר האורות, עם כל הצרפתיות היפות, וצריך להתאפק עד שיחזור לאשתו האהובה." אמרת בטון עורג שאני לא אדאג, שתפצי אותי ברגע שאחזור לישראל, שנצא לירח דבש שני, נסע לאיזה אי קסום ביוון ולא נצא מהחדר שבוע שלם. וכל מילה שלך פילחה לי את הלב, סבבה את הסכין בתוך הבשר החי והדם נטף ממני.

נלי - זה לא הפריע ליוליסס המתייסר לנטוף לתוך קליפסו שלו גם נוזלים אחרים, מטובלים בדם שלי. בכית כל הדרך למיטה...

יולי - בהבדל אחד, יוליסס נשאר תקוע עם קליפסו שלו שבע שנים ואילו אצלי זה נמשך רק שבועיים ושמתני לדבר קץ בעצמי. חזרתי הביתה והרגשתי בחילה כל כך גדולה, שהחלטתי לגמור עם הכל אחת ולתמיד, עם העבודה, עם סימה, עם כל הסביבה המשחיתה הזאת, שכבר הביאה אותי בחצי הדרך אל התהום. הקרבתי הכל, את הקריירה, את הכסף את העתיד, בשבילך ובשביל הילדים. פחדתי שאם אשאר בחברה לא אוכל לעמוד בפיתוי. אני לא אל, אני לא בן אלים, אני בסך הכל בן אדם. בן אדם שמעד פעם אחת בלבד במשך עשרים שנה, אבל התעשת אל מול התהום וחזר לעצמו. (מנסה לחבק את נלי. נלי לא מתנגדת ולאט לאט נצמדת אליו).

נלי - (רגועה, עם בת שחוק מרירה) כשהייתי קטנה הייתי מאוד שובבה ואבא שלי היה מקלל אותי מדי פעם, אתה יודע קללות יווניות עסיסיות, שאם אמשיך ככה אצא לתרבות רעה, אף אחד לא ירצה להתחתן איתי, קללות חינוכיות כביכול שנועדו ללמד אותי ללכת בתלם. אני לא מאשימה אותך, הוא היה איש מסורתי והתום של בתו היה אצלו ערך עליון. באחד הימים כשהייתי בת עשר, הוא ראה אותי

מתנשקת עם הבן של השכן שהיה בגילי. זאת הייתה נשיקה כזאת תמימה, בלי שום כוונות זדון, אבל בשביל אבא שלי זה היה סוף העולם. הוא הוציא את החגורה שלו מהמכנסיים והתכונן להחטיף לי מכות בפעם הראשונה בחייו. אמא שלי, שמעולם לא המרתה את פיו, נעמדה כמו לביאה מולו וצרחתה לעברו בלאדינו - AHARVAR Y MALDIZIR NO! אל תרביץ כשכבר קיללת. עד היום אני רואה את אמא הקטנה רועדת כולה אל מול החגורה של אבי ומגנה עלי בגופה. חשבתי שהוא ירביץ גם לה, אבל הוא עזב את הבית בכעס והלך להשתכר בבית הקפה.

יולי - (ברוך) אף פעם לא סיפרת לי את הסיפור, זה בטח עורר אצלך טראומה איומה.

נלי - בזמנו כן, אבל כשאני רואה מה הילדים של ימינו סובלים בכאבים פיזיים ורוחניים, הטרומה שלי ממש נראית לי מינורית, אבל היא לימדה אותי לקח בל יימחה. שמה שלא יהיה בחיים, צריך לקחת כל דבר במידה הנכונה ואסור להגזים. הדוד שלי היקר, שהיה פי אלף יותר אכזרי מאבא שלי, ובגלל זה יצא לו בן דפוק, חושב שאם הוא ירביץ ויקלל וישקר ויאנוס ויעליל וירק ויבעט בנו הוא ישיג משהו. הוא ניסה עליך את תשע מכות מצרים וכשהוא ראה ששום דבר לא הולך, הוא היכה את המצרי במכה העשירית, וניסה להפריד בינינו על מנת למוטט אותך סופית. הוא רק לא יודע שבזה הוא הגדיש את הסאה. אם היה מספר לי רק את הקטע של פריס, אולי לא הייתי סולחת לך. אבל זה לא הספיק לו, הוא דאג לספר לי באמצעות אלי/הרמס, השליח שלו לדבר עבירה, דברים שלא היו ולא נבראו, בשביל לוודא הריגה.

יולי - אל תאמיני גם לי, תבדקי עם סימה, תאמתי את התמונות, את הקלטות, אל תיקחי כמובן מאליו שום דבר, אפילו מה שאני אומר לך עכשיו.

נלי - אני עוד לא יודעת מה לחשוב. אני קודם כל אפגש עם סימה, כי אני רוצה לוודא מה מסתובב אצלה בראש. לגבי שאר הדברים, אני רוצה להאמין שאתה צודק, כי אם לא, אז אין טעם לכל החיים המשותפים שלנו. האמון בינינו נסדק ואם אתפוש אותך עוד פעם אחת כשאתה משקר לי, הוא יישבר סופית.

יולי - (בבכי עצור) את המפלט האחרון שיש לי בעולם, את המבצר שאף אחד לא יכבוש לעולם. את זוכרת את היווני הזקן שפגשנו בלאריסה ושומר לי שיש לי מזל שהתחנתני עם בת המקום, כי לאריסה ביוונית זה מבצר, ואם יש לי אישה כזאת בבית שום דבר רע לא יכול לקרות לי. את לא יודעת מה שעובר עלי בזמן האחרון, אני לא מספר לך כי אני יודע שאת לוקחת יותר מדי ללב. מפריחים עלי שמועות שירדתי מהפסים, שאני מקליט את הלקוחות שלי בסתר בשביל לתבוע אותם, שאני בוגד בכולם. מדביקים עלי את כל הנבזויות שהם עושים, ממש בשיטות של הק.ג.ב.. ומה שהכי מדאיג אותי, שבניגוד לכל היגיון, אני ממשיך להילחם בהם, במאבק ללא תוחלת, שהורס אותי ואולי יחסל אותי.

נלי - (מחבקת אותו בחום) אל תדבר ככה, אסור לך לדבר בקיצוניות כזאת, אתה כבר לא חושב בצורה רציונלית, ולמצב כזה בדיוק הם רוצים להביא אותך. אני עדיין לא יודעת איך אני צריכה להגיב לבגידה שלך ואם אני מסוגלת להבין ולסלוח. אבל, אני רואה שאני חייבת להיכנס בעצמי לעובי הקורה, כי אחרת, באמת לא יישאר ממך דבר. אנחנו צריכים להכות אותם בנקודות החלשות שלהם,

את אריה אולי בכבוד שהוא כל כך רגיש אליו ואת אלי אולי מתחת לחגורה, במקום שהוא הכי מחשיב. צריך להשיב להם מלחמה שערה בכלים שלהם, תוך ניצול החולשות שלהם! אנחנו צריכים להאמין בנסים, כי אחרי שהכל מתמוטט ומאבדים את התקווה תמיד יכול לקרות נס ומבירא עמיקתא עולים לאיגרא רמא. תזכור איך סיפרת לי שהרגשת לפני מלחמת ששת הימים ואיזה נס גדול קרה לנו!

יולי - נלוש, נשמה שלי, את תמיד האישה הטובה, הנאמנה והמעודדת. באמת שאלי צודק כשהוא אומר שהוא לא יודע למה דווקא אני זכיתי באישה כזאת מושלמת. תעשי מה שאת חושבת לנכון, אך אל תהפכי להיות אחד מהם תוך כדי הניסיון הזה. (בעייפות) אני מרגיש שגמרתי את הסוס ואין לי הפעם שום סוס טרויאני להחדיר למבצר שלהם. בלילות האחרונים, אני חולם שאני מטפס על קיר תלול אבל אין לי ידיים. אני מנסה לעוף, אבל אין לי כנפיים. ואני מחליק ונופל, מחליק ונופל, כמו בשיר הערש שאמא שלי הייתה שרה לי כשהייתי קטן על האיש המסכן שקיצצו לו את הכנפיים והשתיקו את קולו, ואני שומע את אמי שרה לי ברוך - DURME DURME MI ANGELICO, תישן תישן מלאכי הקטן.

ברקע שומעים את הרומנסה הספרדית בביצוע יהורם גאון, שהולכת ומתגברת אחרי שיולי משתתק. יולי ונלי מתגנפים ברוך, כמו לפי קצב השיר, ואט אט נשכבים על הספה, כשהאור הולך ונעשה עמום עד אשר הוא כבה.

תמונה שנייה

בסלון של דורון. נוכחים נלי וסימה. סימה נראית מפוחדת ומתוחה, נלי רגועה ומחייכת.

נלי - אני יודעת הכל. עכשיו אני רוצה לשמוע מפיך מה באמת קרה ומה עוד קורה. מרגע שיולי הודה שהיה ביניכם משהו, ואפילו אם זה היה משהו רגעי וחולף, נשבר אצלי משהו מהותי, בסיסי. סימה, תשפכי הכל עכשיו, זו ההזדמנות שלך! אני כבר לא מאמינה באף אחד, כולם בגדו בי, אז את לפחות תגידי לי את האמת. נעזוב את הגברים הבוגדני ים בצד ונדבר שתינו בגילוי לב מוחלט, כאישה אל אישה. אני לא שונאת אותך, אני אפילו מבינה אותך, חוץ מזה הבטחתי לסלוח לך אם תעשי לי משהו רע. אז אני מוכנה לשמוע אותך, תגידי לי מה את רוצה מיולי, ממני, מעצמך.

סימה - (מתפרצת בבכי ומחבקת את נלי) נלי, נלי, לאן הם כבר דרדרו אותנו, מה הם עוד יעלילו עלינו הנבלות האלה. איך הם יכלו לרדת לשפל כזה, לבוא, לצלם ולהקליט בחדר השינה שלך ושלי, ולזייף את הכל בנוסף לזה! תדעי שכל מה שיולי סיפר לך זה נכון והוא עוד תיאר את זה, לפי מה שהוא אמר לי, הרבה יותר חמור ממה שזה היה באמת. כל מה שהיה בינינו זה היה רק במשך שבועיים בפריס, לפני חמש שנים. היה בזה רק סקס ואינטלקט. שידרנו על אותו גל במיטה, בעבודה, באופרה. אבל חוץ מזה לא היה כלום. מצידו לא הייתה טיפה של אהבה. בכל השבועיים האלה היה לו פרצוף של תשעה באב. כאילו שהגוף שלו היה איתי והנשמה שלו נשארה איתך.

נלי - (משועשעת) אני מעדיפה את הגוף עם הנשמה ביחד, זה הרבה יותר מהנה.

סימה - ואיך את חושבת שאני הרגשתי, כמו זונה שמתמשים בה ואחר כך זונחים אותה. היה לו קשה לתפקד כגבר בלי אישה חודש שלם, אז תפס לו את הנקבה הראשונה שקפצה לו למיטה. ותאמיני לי כפיתי את עצמי עליו. בטח אמא שלי סידרה לו איזה שחור, על מנת שאתפוש סוף סוף חתן. היא אכלה את הלב שאני בת 25, כזאת מצליחה ועוד רווקה. בטח כישפתי אותו והמסכן נפל שדוד.

נלי - (מתפרצת בצחוק) אל תגידי לי שבחורה כל כך משכילה כמוך מאמינה בשטויות האלה, שאפילו מורה בורה של תלמידים ביסודי יודעת שהם לא קיימים.

סימה - (במבוכה) אל תצחקי, אני מאמינה בכוחות מאגיים. עובדה שכל כך רציתי את בעלך שהוא נעתר לי בניגוד לרצונו. הוא נמשך אלי כמו סהרורי, אני סתם אמרתי לך שהוא ניצל אותי, האמת היא שאני ניצלתי אותו, אני כל כך רציתי אותו שהצלחתי להשיג אותו. עובדה שהקסם פג כשחזרנו ארצה והכישוף לא יכול היה להתמודד עם האהבה שלכם. כי גם את, נלי, מכשפה לא קטנה, לא מהרי האטלס אבל מהרי יוון. כשהוא על ידך הוא לא רואה כלום, עשרים שנה הוא עיוור לגמרי לכל הנקבות שרודפות אחריו. שמעתי ששנים ניסו להתלבש עליו בחורות בחברה ובמקומות אחרים וכלום, הנ"ל תלוש לגמרי. את הצלחת לשים את הנשמה שלו בחגורת צניעות וזה הרבה יותר קשה מאשר את אזור החלציים... את המבצר שלו, כמו שהוא קורא לך, אבל את סוגרת עליו מכל הצדדים. פעם אחת הביט מבעד לחומות, חטף סחרחורת ומיד חזר הביתה.

נלי - אז אני צריכה בעצם להודות לך, כי בזכותך הוא למד להעריך מה שיש לו בבית.

סימה - (בפתאומיות, כשהיא מושכת בכוח את נלי) בואי תראי לי את הנוף שרואים מהמרפסת שלך, זה די נדיר לראות נוף כל כך יפה בתל אביב. (הן יוצאות למרפסת).

סימה - (בלחש, בהרגשה של פחד, מחבקת את נלי ורוכנת על אוזנה) אני מתארת לעצמי שאת יודעת, ואם לא - את צריכה לדעת שמאזינים לך 24 שעות ביממה, מצלמים, בולשים אחריכם. הנבלות האלה יעשו כל דבר על מנת לדעת מה שאתם זוממים, ומה שאלי הראה לך זו רק דוגמה קטנה. גם אני אצלם על הכוונת, אבל הם עדיין חושבים שבגלל האהבה הנכזבת שלי ליולי אהיה מוכנה לשתף איתם פעולה בסופו של דבר. אבל מה שהם עשו עכשיו זה כבר שיא השיאים ונשבעתי שאני אתנקם בהם, אתכם, בלעדיתם, הכבוד המרוקאי שלי לא ייתן לי לעבור על זה לסדר היום.

נלי - (באמפטיה) מה את רוצה לעשות, להטיל עליהם כישוף, פולסא דנורא, אנחנו רק שתי נשים קטנות וחלשות והם ברקודות שמקבלים תמיכה מכל הכרישים האחרים.

סימה - מאז שיולי עזב אותם, הם השתחררו מהעכבות האחרונות שעוד היו להם. את לא יכולה לתאר לעצמך מה שהולך שם, הם מרמים את כולם, את הלקוחות שלהם, את מס הכנסה, את מס קניה, את בעלי המניות, את העובדים, את המתחרים, את כולם. ומה שמדהים זה שלא קורה להם כלום. כנראה

שהם כרתו ברית עם השטן, כי שום דבר לא קורה להם. תובעים אותם, הם מסירים את התביעה. הם תובעים בחזרה וזוכים בתביעה הנגדית. העובדים הטובים עוזבים אותם ואחרי כמה שנים הם חוזרים על ארבע. הרשויות רודפות אותם, אבל בסוף תופשים את דגי הרקק, לא נוגעים בהנהלה והנבלות משלמים רק קנס סימלי. זה לא ייאמן! אני הצלתי את יולי מכל זה, כי אם הוא לא היה נופל איתי קודם, הוא היה נופל איתם אחר כך ומאבד את צלם האנוש.

נלי - אולי היו לו נסיבות מקלות, אבל מה שיולי עשה לי הוא איום ונורא ואני לא יודעת אם אוכל אי פעם לסלוח לו לחלוטין על זה. יחד עם זה, אם שמים את הדברים בפרופורציה, אז כל הגברים של החברות שלי עושים דברים הרבה יותר גרועים ולא מתחרטים כמו יולי. מה שכואב לי זה שהוא שיקר לי, שהוא לא התוודה אחרי שזה קרה. אם הוא היה מספר את כל מה שאת אומרת לי, הייתי סולחת לו, את הרי יודעת שגם אני לא רציתי שימשיך לעבוד עם המושחתים האלה.

סימה - הוא פחד שאמציא דברים ושאלליל עליו שהוא כבר מתעסק איתי חודשים. הייתי מטורפת אחריו, מעין התקפת אמוק. גם כשסיפרתי לאלי על הפרשה שלי עם יולי, קיוויתי בסתר לבי שכבר אז אלי יספר לך ותעזבי את יולי. אבל, כמו נחש, אלי לא סיפר לך, הוא שמר על הנשק האולטימטיבי הזה, על חרב דמוקלס, לזמן המתאים, כשהוא יצטרך באמת לשבור את יולי.

נלי - אז יופי להם, הם השתמשו בנשק האטומי, אבל זה לא עזר להם. לא נשברנו ואנחנו עדיין אוהבים. מה נשאר להם לעשות, לעבור לאלימות פיסית, להרוג את יולי, אותי, את דודי?

סימה - הם מסוגלים גם לזה. הם אומנם אלופים בשיטות של הפחדה, במתן שוחד, בשכנועים עדינים וגסים. אך, אם זה לא עוזר, הם עוברים להשמצות, לאלימות מילולית, הם לא נרתעים מכלום, המאפיה יכולה ללמוד מהם. הם סומכים על זה שיולי ימשיך לפעול נגדם עם נשק טהור, לפי החוק. אבל במלחמת כנופיות אין נשק טהור, ההאזנות הן לא חוקיות, החקירות הן לא חוקיות. זה משחק מכור מראש, בקלפים מסומנים, כמו בקזינו של המאפיה. יולי מתכנן משהו, הם מאזינים לו, בולשים אחריו, מגיעים לכל מקום לפניו ומנטרלים את המוקשים. מה שהוא לא יעשה, הם תמיד ימצאו את הדרך להתגבר על זה. כך הם מגיעים לכל בעלי המניות של "מולקולה", לכל הלקוחות של יולי, לרשות לניירות ערך, לעיתונות, למשטרה, אפילו לעורך הדין שלו הם הגיעו והוא עבר לצד שלהם. ואין אחד שהם לא מצליחים לשכנע כי כולם מושחתים בדיוק כמוהם.

נלי - שכנעת אותי, נצטרך לחשוב על משהו מקורי, בלתי צפוי, שרק נשים מודרניות יכולות לחשוב עליו. אצל הומורוס, פנלופי הפוסטמה ישבה עשרים שנה ליד הפלך וחיכתה לבעלה. הוא נלחם עשר שנים - והיא המשיכה לטוות. הולך לו לאיבוד בדרך חזרה הביתה, לא שנה, לא שנתיים, עשר שנים! ומה היא עושה הפלגמטית הזאת, סורגת ליד האח. זו התרומה שלה למאמץ המלחמתי. קליפסו מסובבת לו את הראש ומחזיקה אותו באי שלה שבע שנים, הוא בוכה בוכה, אבל כלילה היא מייבשת לו את הדמעות עם הנשיקות שלה. יוליסס משכיב את סירסה המכשפה, מתאהבות בו חצי הנקבות באגן הים התיכון, אפילו הקיקלופים שמים עליו את העין היחידה שלהם. ומה יש לגיבורה הזאת לעשות, עוד מקרמה, עוד סוודר ועוד שטיח קיר. ובמשך כל התקופה הזאת, יש לה מיליון מחזרים שצובאים על דלתה, אוכלים את האוכל שלה, שותים את היין שלה, מחסלים את הרכוש שלה. ומה

היא עושה? מנפנת אותם, תופשת לה איזה סטוץ מהצד כמו בעלה הנאמן, שולטת על המדינה במקום בעלה? כלום! סורגת, פורמת, סורגת, פורמת, סורגת בבוקר, פורמת בלילה, זה מה שהיא יודעת לעשות. תסלחי לי שגלשתי לשיעור במיתולוגיה אך אני הרי קרויה על שמה של פנלופה.

סימה - מה היא אשמה המסכנה, זה מה שהיא יודעת לעשות מהבית, זה תפקידה של האישה מאז ועד היום.

נלי - אל תדאגי סימהלה!, אנחנו נחבר גרסה חדשה לאודיסיאה, נראה לסבא הומרוס העיוור, שבחיים שלו בטח לא ראה אישה על אמת, מה זו אישה מודרנית, נחבר את האודיסיאה הפמיניסטית של המאה העשרים ואחת.

סימה - את הורגת אותי בשלווה שלך, ביכולת ההתבוננות והניתוח המדויקים שלך. את לא מדברת כאישה פגועה. ומה עם יולי, את באמת לא מתכוונת לשתף אותה? הוא ישתגע אם הוא יהיה מחוץ לתמונה, והוא בחיים לא ירצה לסכן אותנו.

נלי - כזאת אני, בשעת משבר אני לא מתפוררת, אלא "מתלכדת" (צוחקת). ובאשר ל יולי, עם כל ההשכלה והאינטלקטואליות שלו, הוא עדיין מצ'ואיסט מצרי, שראה את אמא שלו כזו קטנה ליד אבא שלו. אמא שלו בחיים לא יצאה לעבודה, ובעלה היה תמיד הדומיננטי בבית. איך שהוא היה בא הביתה, היא הייתה מביאה לו את הפנטופלות, וכשזרק אותן עליה מדי פעם, היא רק הייתה מנגבת את האבק שלהן עם הדמעות שלה, ואומרת שכך צריך להיות.

סימה - מי שמדבר. את לא רחוקה מאמא שלו. את אולי לא מביאה לו את נעלי הבית והוא בוודאי לא מרים עליך יד. אבל ביסודו של דבר, גם אצלך יולי והילדים מעל לכל. והם בטח מעל לקריירה הקטנה שלך כמורה, שבאה כל יום הביתה באחת בשביל להאכיל את המשפחה, לקרצף את הבית ולעשות שיעורים עם הילדים. את לא בדיוק הסמל של האישה המשוחררת.

נלי - תכנתו את אמא שלו ואותי באותה צורה, זה נכון, אנחנו הרי מאותו מוצא. אבל כל השנים בישראל נתנו בכל זאת את אותותיהן בי והתבגרת. החודשים האחרונים ביגרו אותי יותר מכל ארבעים השנה שקדמו להם.

סימה - גם אני למדתי שיעור מאלף, אבל לא הייתי מעיזה לעשות משהו בלי לשתף את יולי.

נלי - הו, אני רואה שאת מכירה אותו יותר טוב ממני...

סימה - (מחבקת את נלי) נלי מתוקה שלי, אם אנחנו נכרות ברית, נוכל לנצח את כל הנבלות בעצמנו...

נלי - מעכשיו נחלק בינינו את המעמסה, נהיה שותפות בכל דבר, (בצחוק) אפילו ביולי!

סימה - (במבוכה ובתקווה) את באמת מתכוונת למה שאת אומרת, כבר לא איכפת לך?

נלי - (בקול תקיף) אני מתכוונת שאם תנסי עוד פעם אחת לרמוז ליולי, ואפילו במבט, שאת עוד מעוניינת בו, אני נשבעת לך שאני אבוא אישית ואנעץ לך פגיון בלב. שלא תחשבי שכל הרומנסות הספרדיות על הנשים הנבגדות נכתבו על גיבורות מהמיתולוגיה. הן מבוססות על מקרים אמיתיים שקרו לאורך מאות בשנים. אצלנו הס"טיות, נאמנות זה לא צחוק. אם הבעל בוגד, קודם כל הורגים את הפילגש ואחר כך ... סולחים לבעל!

סימה - (בלהט) נלי, אני נשבעת לך, אני גמרתי עם הפרשה הזאת של יולי! אנסה להסתדר עם הבעל הפלנץ שלי ואם זה לא יעזור, אתגרש ואמצא לי מישהו פנוי. אני התחשלתי בחודשים האחרונים ואני אשאב כוח מהבן שלי ומהידידות החדשה בינינו. אני מוכנה לעשות כל מאמץ בשביל לעזור לכם לצאת מהפלונטר.

נלי - קודם כל, נחגוג ליולי יום הולדת 50, בשקט, בתוך המשפחה. אני לא רוצה לגרום לו זעזועים, הוא מאוד חלש ואני חוששת שיקרה לו משהו. בינתיים כל אחת תחשוב מה לעשות ונראה איך אנחנו נתקדם הלאה.

תמונה שלישית

בסלון של דורון. נוכחים יולי, נלי, דוד, דנה, מעט מאוד אורחים - המשפחה המצומצמת וכמה ידידים. אין קישוטים, פרט לכרזה אחת מאחורי הבמה עליה כתוב - מזל טוב אבא ליום הולדתך ה-50. אין מוסיקת רקע, יש רק מעט כיבוד על אחד השולחנות הצדדיים. מסיבה עצובה, בקונטרסט מובהק למסיבה העליזה בראשית המחזה. האורחים יושבים על כיסאות סביב השולחנות.

נלי - (קמה, בקול חנוק) התכנסנו כאן בחוג המצומצם של המשפחה והידידים הקרובים באמת, לחגוג את יום ההולדת החמישים של בעלי האהוב. יולי, אני מאחלת לך את כל הטוב שבעולם, שתהיה לנו בריא ותצליח בכל דרכיך. מי ייתן ואזכה לחיות לצידך בחמישים השנים הבאות, ואמשיך ליהנות מהאהבה הרבה שאתה מרעיף עלי ועל הילדים. כל יום אני אוהבת אותך יותר, ביום הדבש וגם ביום העוקץ (מחניקה את הדמעות). תודה לך על הפרגון שלך, על הנתינה שלך, על הפיכחות והחכמה שלך. אתה תמיד מעניין ומקורי, רציני ויצירתי, יוזם ומנסה. אתה ממש הבעל המושלם, נאמן לי, לילדים. (הדמעות זולגות מעיניה, הפסקה ארוכה, יולי מנגב בהיחבא דמעה מזווית העין).

דנה - (מביאה מטפחת לנלי ומנגבת לה את הדמעות) די אמא תפסיקי, בחייד, זה יום הולדת של אבא. צריך לשמוח, לא לבכות!

נלי - (מתעשתת) למרות החזות הקשוחה שלך, אתה מפנק את הילדים הרבה יותר ממני, מזדהה איתם, מקשיב ומייעץ להם כשווה אל שווים, ומשתדל לחנך אותם בדרכי נועם. אני חייבת לספר לכם, שבכל פעם שדודי או דנה לא ישנים בבית, שמתי לב שהכרית שלהם זזה בלילות. מכיוון שאני לא מאמינה ברוחות, עשיתי מארב באחד הלילות וראיתי את יולי מתיישב על המיטה ומנשק את הכרית, כמו שהוא רגיל לנשק את הילדים לפני שהם הולכים לישון. כי יוליסס הגיבור כשמדובר בטלמקוס בנו או בביתו הקטנה, הוא רך כטלה.

יולי - רק אל תספרי להם מה אנחנו עושים אחרי זה, כשסוף סוף הילדים יוצאים מהבית, ואילו כריות אני אז מנשק... (צחוקים)

מתחילים לשמוע את שיר הקרקס בביצוע חווה אלברשטיין.

נלי - רק כשיוולי יוצא מהבית, אל קרבות הרחוב ואל מסעותיו הרחוקים, הוא עוטה את שריון הקשקשים ונלחם כאריה ו...באריה, על פרנסתו, כבודו ומקומו תחת השמש. זה לא סוד שעברנו לאחרונה תקופה קשה (דמעות זולגות מעיניה), אבל נשארנו חזקים ואיתנים כסלע. הרבה חברים עזבו אותנו, אבל אלה שנותרו יקרים לנו פי כמה.

יולי - אתם החברים האמיתיים שלנו ואני בז לכל האחרים שנטשו אותנו בעת צרה.

נלי - יולי, אתה שייך לזן אחר, ההולך ונכחד, של אלה שלא מהססים לעמוד ולהתריע בשער. גם אם מקדמת דנא סוקלים באבנים את נביאי האמת, גם אם לועגים ובורחים מהם כמו מפני מצורעים. אבל יולי לא שותק, הוא עומד על שלו, מזהיר את האחרים, למען לא יפלו בבורות שהוא נפל בהם.

יולי תופש את ראשו ומכסה את פניו. דוד ניגש אליו.

דוד - תהיה חזק אבא, אנחנו כולנו אתך, אל תדאג עוד נצא מזה!

נלי - יולי שלנו קם והזהיר ושילם את המחיר, מחיר כבד. עזב מקום עבודה מושחת, וכאשר השחיתות הגיעה אליו גם בתור עצמאי, יצא באומץ להילחם בכל הקיקלופים, גם אם הם בני אלים. למען עצמו, למען משפחתו, למען האחרים שלא מוכנים לשמוע, למען עתיד טוב יותר, נקי יותר, צודק יותר לכולנו... רק שמור על הבריאות שלך יולי. אין כאב חזק יותר מכאב של בגידה של אהובה, של אהוב... (נלי בוכה בכי חזק קורע לב, יולי בוכה אף הוא. הפסקה ארוכה.)

יולי - די, נלי, זה לא עושה לך טוב, תפסיקי עם זה, בפעם אחרת.

נלי (כובשת את דמעותיה, בקול שבור) אני כבר גומרת. יולי, אתה תמיד תוכל לסמוך עלי, אני תמיד אהיה לצידך, אשאר נאמנה לך, כי אתה הגדול מכולם, בשבילי תישאר תמיד גיבור נעורי ואף אחד לא יצליח לקצץ את כנפך. כי את הכנפיים אני הדבקתי לך ומאז שנישאנו למדנו לרחף באושר ובאהבה מעל לכל צרות היומיום, מעל לכל הבלי העולם הזה. גם אם הניצחון לא נראה באופק, אתה את

המלחמה שלך כבר הכרעת, אתה נתת את הכיוון, אתה הראית את הדרך. גם אם כל האורות ייכבו, עדיין תישאר קרן אור אחת במקום אחד קטן, בדירה צנועה, בבית חם ואוהב...

דממת מוות משתררת. יולי מרותק קפוא על כיסאו. נלי ניגשת אליו ומנשקת אותו בחום, דוד ודנה מנשקים ומקיפים אותו משני צדדיו.

יולי - (מאוד מתרגש, קרוב להתמוטטות, תשוש ושפוף, הוא מדבר בצורה מקוטעת עם הפסקות ארוכות בין המלים, כאילו שאובד לו חוט הזיכרון. הוא רק הצל של האדם הבוטח של המערכה הראשונה) נלי, רק עכשיו אני מבין מה משמעות הברכה שמברכים את הזוג הצעיר לדבוק יחדיו בטוב וברע, במעלות ובמורדות, באביב ובסתיו. אתך, נלי, אני משוכנע שננצח את כל ממלכת הרשע, כי עם אשתי הנאמנה, מנה, מנה....

יולי נחנק, מתמוטט, אוחז בלבו בחוזקה. כולם עטים לעזור לו, המולה גדולה.

נלי - (בצרחה קורעת לב) לא, יולי, לא, לא! (היא מתחילה להנשים אותו מפה לפה)

דנה - (מתייפחת כמו תינוקת) אבלה!, אני צריכה אותך, אני כל כך קטנה, אני אוהבת אותך.

דוד - (בודק את הדופק של יולי, ניגש מיד אחר כך לטלפון) מגן דוד אדום, תשלחו מיד אמבולנס, אנחנו חוששים שהוא קיבל התקף לב, יש לו דופק מאוד חלש, עושים לו הנשמה. (בצרחה) תבואו מהר, כל שנייה חשובה!

ברקע שומעים את שיר הקרקס.

מערכה חמישית

כמה שבועות מאוחר יותר.

תמונה ראשונה

בחדר השינה של דורון. יולי שוכב במיטה, נלי יושבת לצידו.

נלי - אני משביעה אותך, תפסיק לחשוב על זה, אתה רוצה לקבל עוד התקף לב, אתה רוצה לחסל גם אותי? די, תפסיק, עם המלחמה הזאת, זה יהרוג אותך! תראה מה זה עשה לך, זה לא מספיק לך? הבטחת לי שאם אטיל וטו, תפסיק עם זה, אז הנה אני מטילה, אני אוסרת עליך אפילו לחשוב על זה. אתה מחר יורד לאילת, תנוח, תסתכל על החתיכות, אבל אל תתרגש יותר מדי מהציצקס' של השבדיות, תזכור מה שהרופא אמר לך. אני מבטיחה לך שהגאולה תבוא.

יולי - את יכולה לאסור עלי לפעול, אבל אינני יכול להפסיק לחשוב, זה יותר חזק ממני. רק שאת לא תעשי שום צעד קיצוני כשאהיה באילת. אם את רוצה לדבר עם הדוד שלך, תיזהרי ממנו, הוא מסוכן. ושלא תיגררי למעשים לא חוקיים, כי אני לא צריך אישה בבית סוהר. זה נראה לי חשוד שאת מרחיקה אותי ואת מתנהגת בכזו קרירות, אני מכיר אותך כבר עשרים שנה ואני מריח שאת זוממת משהו.

נלי - (מסתכלת באי נוחות אל הקירות כחוששת מהאזנה) אני נשבעת לך שאני לא זוממת שום דבר, אמרתי לך שאני עם החברה' האלה גמרתי, הם לא שווים שנקריב בשבילם את החיים. הייתי אתך כל יום וכל לילה כבר כמה שבועות בבית החולים ובבית. אני גם זקוקה לקצת מנוחה ואני נהנית להיות בבית שלי. דנה במחנה הצופים ודודי בטירונות, כך שאהיה לגמרי לבד. אני גם צריכה להיות בכוננות, כי אם דודי יתקשר מהצבא ויצטרך משהו, אני חייבת להיות בבית. ואם יתנו לו אפטר, אני אסע לקחת אותו מהבסיס ואכבס לו את הכביסה המלוכלכת.

יולי - אפרופו כביסה מלוכלכת רק שלא יבואו לך רעיונות לעשות לי איזה רבאנש קטן, כשאהיה באילת. אני יודע שאסור לי עדיין לספק לך את עונתך, אבל תתאזרי בסבלנות עוד כמה ימים...

נלי - (באי נוחות) תתבייש לך, לדבר ככה לאשתך, אחרי כל מה שעשיתי בשבילך, מה אתה חושב שאני?

תמונה שנייה

בחדר השינה של דורון. נוכחים אלי ונלי. על שידה ממול למיטה עומדת מסרטה על כן, לידה טייפ ממנו שומעים הקלטה של השיחה של יולי עם מנכ"לית חברת מדיקה 2: "קשה לי להתמודד בתור אישה בעולם הקשוח הזה של גברים, ואני רואה שגם קשה לך." נלי ניגשת למסרטה ומתחילה להפעיל אותה. היא מפסיקה את השמעת ההקלטה. אלי מתחיל להתפשט לאט לאט, ונשאר עם גופיה ותחתוני זלמן מיושנים ואפורים. הוא מתיישב על קצה המיטה. נלי מוזגת יין אדום, שניהם משיקים כוסות בזרועות משולבות ושותים.

נלי - יולי למעשה כבר לא מתפקד כגבר מתחילת הפרשה. יצר הנקמנות לקח לו גם את התיאבון המיני. הוא כל הזמן חושב על איך לדפוק אתכם במקום על איך לדפוק אותי. כשכבר התעלסנו פעם או פעמיים זה היה כמו צל חיוור של מה שהיה פעם, אז העדפתי להפסיק עם זה. מה ששבר את גב הגמל של הבדווי, זה כשסיפרת לי איך הוא כבר בוגד בי חמש שנים עם סימה ואיך עשה לה ילד. העמדתי פנים שאני מאמינה ללוקש שלו שזה היה חד פעמי, רק שבועיים של שכרון חושים בפריס, וכל הבולשיט. אבל בלב שלי אני יודעת שאתה צודק. הגילוי של הבגידה והמלחמה חסרת הסיכוי שלו נגדכם היו כבר יותר מדי עבורו והוא התמוטט, ואחרי התקף הלב שלו הוא הפך להיות שבר כלי.

אלי - מידלה', את אישה צעירה בשיא אונך, רק בגיל 40 מגיעים לשיא האורגאזמה. אני עוד אוציא ממך את הנמרה שהייתה חבויה כל השנים עם יפה הנפש שלך. את צריכה ריגושים שרק אני אוכל לתת לך.

נלי - בדיוק בשביל זה פניתי אליך. אתה היחידי שהעזת להציע את עצמך, כל כך התעקשת שבסוף אמרתי, למה לא? אם יולי מרשה לעצמו להתפרפר על ימין ועל שמאל, אז למה לא אני. אם לא אעשה את זה עכשיו, אימתי? כשאהיה בת 80, בבית האבות? אני אישה בשלה, אני נקרעת מתשוקה והטבע החייתי שלי דורש את שלו. גם לי מגיע קצת הנאה מהחיים, נשבר לי להיות הילדה הטובה מלאריסה, רעיה טובה, אמא טובה, מורה טובה. מה יוצא לי מזה? אתה הראית לי שאני עוד רצויה, שאני נחשקת, שאני בשבילך צעירה ויפה. באיזה מקום נמאס לי מהאופי הסגפני של יולי, אז עברתי מהמחנה של סוקרטס ואפלטון למחנה של דיוניסוס.

אלי - אל תשכחי להגיש את כוס התרעלה לסוקרטס ואז נישאר רק שנינו.

נלי - בשביל מה, מה רע לך עם הסידור הזה, מה אתה צריך להתגרש מאשתך השמנה עם מזונות וסקנדלים. גם לי לא נוח להתגרש עכשיו מיולי. אני עדיין לא יודעת אם אני אוהבת אותו או לא, למרות שאת הקריירה שלו בתור מאהב - אתם חיסלתם. פירקתם אותו מכלי הזין והשארתם לו חתיכת בשר קטנה וחמודה כמו תוסיק של תינוק.

אלי - אז למה כל השטיקים האלה עם הקלטות והסרטים. מה, את לא מאמינה לי שאני אשמור את הפרשה שלנו בסודיות, אני הרי ג'נטלמן!

נלי - בשלב זה אני לא רוצה שהרומן בינינו יתגלה. יש לי ילדים צעירים ואם יודע ליולי, הוא עלול עוד לרצוח אותי. אתה יודע שאצל הבדווים כבוד המשפחה הוא ערך עליון. הוא יכול להתפרפר עם כל העולם, אבל שאף אחד לא יעיז לגעת באשתו. אז, אני יודעת שאתה פטפטן, ואוהב להתרברב בכיבושים שלך וחוץ מזה אתם מקליטים כל מה שאנחנו אומרים אפילו ברגע זה, כמו שהוכחתם לי כשנתתם לי את הקלטות והתמונות של יולי וסימה. לכן, הדרך היחידה לשמור על הפה שלך סגור זה שנבצע עסקה כמו שני אנשי עסקים, כמו שאתה רגיל. תחשוב שזה המחיר הצנוע שאתה צריך לשלם בשביל שירותי המין שלי. הרי אמרת לי במסיבת ההפתעה שאתה מוכן לכל עסקה, רק שאנקוב במחיר.

אלי - תמשיכי, תמשיכי, אני אוהב את הראש שלך, זה מתחיל למצוא חן בעיני.

נלי - אנחנו נסחר בסקס, אתה הרי לא מצפה שנתאהב או משהו כזה, עברנו את הגיל. אתה תיתן לי את כל הקלטות הלא חוקיות שהקלטת את יולי אצלנו ובכל המקומות האחרים ואני אתן לך להסריט את ההתעלסות בינינו. אתה תוכל לגרום לכך שיולי ירצה אותי אם יגלה שבגדתי בו ועוד אתך, עם האויב הגדול ביותר שלו, כשהוא שוכב תשוש אחרי התקף לב. במקרה הטוב, הוא יזרוק אותי לרחוב בלי כלום, כשהילדים שלי בזים לאמם הזונה. ואילו אני מציד, אוכל אולי להושיב אותך בבית סוהר על זה שביצעת הקלטות לא חוקיות. אני יודעת שאתם לא כל כך חוששים מזה, כי אתם כבר רגילים. אבל הרי לא תיתן לי דברים אחרים, כי לא עשו אותך באצבע. אנחנו עושים דיל, כמו שני אנשי עסקים, עסקה עם ערביות ובטחונות, כי מילת כבוד זה הרי לא מטבע עובר לסוחר אצלכם. NOTHING PERSONAL!

אלי - (קם בפתאומיות מהמיטה ורץ לבדוק אם יש מישהו שמסתתר בארון) טוב, תמשיכי...

נלי - (מתפרצת מצחוק) מה חשבת, אילו שלדים חשבת שאני מסתירה בארון? או שחשבת שיוליסס וטלמקוס מסתתרים שם ותכף יצאו עם חרבות שלופות ויהרגו אותך? תירגע חביבי, שלחתי את יולי לאילת, דנה במחנה הצופים, וטלמקוס המסכן בטירונות. רציתי שנישאר לבד בבית ונוכל להשמיע שאגות כמה שנרצה, עד שנפוצץ את האוזניים של טכנאי ההקלטות. אנחנו הרי לא חיים בתקופת המיתולוגיה, אלא בסוף המאה העשרים וסטוצים כמו שלנו הם מעשה של יומיום. תאמין לי, יולי גמר את הסוס שלו אצלי אחרי שהוכחת לי שהוא בוגד בי. אז תראה את האקט שלי כהבעת תודה, או כנקמה, או איך שתקרא לזה. אבל אני באמת רוצה לשכב אתך ולהרגיש פעם אחת ולתמיד מה זה גבר אמיתי. אתה הרי יודע שיולי היה הגבר הראשון שלי ואני מרגישה שפספסתי משהו ענק.

אלי - ומשהו ענק באמת תקבלי בובלה! משהו ענק שתצרחי: "די, די, אני לא יכולה יותר!", ותלחשי לי: "עוד, עוד, אלי שלא ייגמר לעולם!"

נלי - אז אתה מסכים לעסקה? אתה תהיה בידי ים שלי ואני אהיה ביד יים שלך, תרתי משמע. אתה תספר הכל ליולי אם אפסיק להיות הפילגש שלך ואני אאיים עליך בקלבוש אם תפטפט יותר מדי. מין מאזן אימה או זימה, יד רוחצת יד, וגוף נדבק לגוף. עסקים וסקס, כסף ומספרים, סביב זה כל העולם מסתובב ואני מצטרפת למעגל. ועל מנת שהסרט של ליל הזנונים הראשון שלי לא יישרף, כמו זה של ליל אובדן הבתולים שלי, אני אפקיד אותו אצלך למשמרת.

אלי - ירדת מהפסים ממלה', אבל לא איכפת לי. כל עוד שהרכבת שלך מגיעה לתחנה שלי, אני לא שם קצוץ, ואני מסכים להשאיר אצלך את סרטי ההקלטה. אבל מספיק פטפטנו, תתפשטי כבר, תני לי למשש את הסחורה שקניתי ובואי פה על יד דיוניסוס החרמן שלך שיראה לך מה זה הילולה שלא ברא השטן.

(האור הופך לאפלולי ונותן תחושה של אווירה חלומית, לא מוחשית. אלי קם מהמיטה ושולף מבגדיו מטה קסמים. מתחילים לשמוע את הארייה LE VEAU DOR, על עגל הזהב, ובעקבותיה את מחול השטן ET SATAN CONDUIT LE BAL, מתוך המערכה השנייה של האופרה פאוסט של גונו.)

אלי - מה חשבת, מידלה', שאני סתם אכניס אותך למיטה כמו איזה תיש? לא, ממלה', אצל אלי את תקבלי סקס בקלאסה. אני לא יבש כמו צנון, שמרים את הפילגשים שלי באיזה מלון מפוקפק בשאנז אליזה. זה מתאים לחנונים כמו יולי לעשות את זה בשדרות אלישע האלוהיות ולמות משעמום. אצלי כשבוגדים, אז הריר נוזל עד הסוף! תשחררי את חגורות הצניעות, נלילה', כי את עולה עכשיו לאייר פוקס, שיביא אותך בטיסה ישירה למרומי ם. אני אלמד אותך לעשות חיים, לשכוח מהכל ולהפוך לאחת משלנו... (צוחק צחוק פרוע ונוגע במטה הקסם שלו במיטה)

האורות כבים ובאור כחול ואפלולי מקבלים תחושה של עולם קסום, אורגיאטי, שטני.

נלי - (במתיקות) אתה רואה, דיוניסוס תמיד משיג את שלו בסוף. אתה צוחק על עצמך שאתה נראה כמו סטיר ויש לך פרצוף של צפרדע, אבל אני רואה בך רק את החבר'מן שתמיד עושה שמח, מתבדח עם כולם וחרמן עם כולן. (מצחקקת) הו, הו, אני רואה שלא סתם אתה נאה דורש, כי עם המנוף שאני מרגישה עוד תרים אותי גם לאולימפוס. לא פלא שהדוד שלי העדיף אותך על פני יולי, אתה קורצת מחומר של כובשים ויולי - מחומר של כבשים. הוא סתם אידיאליסט חסר תקנה שלא נולד בשביל העולם הגשמי שלנו. כשאתה איתי, אתה חזק ושואג כמו אריה, זאב ושועל גם יחד (אלי נוהם בקול החיות האלה). אבל יפה הנפש שלי, הוא רך, פועה ומתנהג כמו טלה (נלי מצחקקת ועושה מה-מה-מה) ... (בהנאה) אם יש לך טמפרמנט בעסקים כמו שיש לך במיטה, אתה בטח עולה עליו בכל המובנים.

אלי - אני מעדיף לעלות עליך בכל התנוחות. האידיוט הזה לא יודע איזה אוצר יש לו בבית. עוזב אותך בשביל סימה - איזו פרח'ה מהמעברה. תאמיני לי, היה איזה לילה שהתפתיתי להרים גם את הק'אליפה הזאת, הרגשתי איתה כמו עם זונה ובבוקר רציתי להקיא. אני חושב שבמיטה צריך קלאסה, אחרת כבר עדיף לי לשכב עם אשתי השמנה. מה אני אגיד לך מידלה', נראה לי שאת פנלופי מזן אחר ובמקום לדחות את המחזורים שלך 20 שנה, התהוללת איתם בבקחנליות, עם היין מהיקבים של יוליסס הפריער', שהתגעגע אליך בגלות.

נלי - אולי תפסיק לקשקש, ותראה לי שאתה באמת אל, דיוניסוס, הרמס, הכל הולך. אני רוצה שתעמוד במילת הכבוד שנתת לי ותראה לי זיקוקי דינור, בסדר, בסדר, אתה עומד. תמשיך לקשקש, עוד, עוד, אלוהים, אלי, אלי... המוסיקה הולכת ומתגברת.

אלי ונלי מתעלסים. תוך כדי משחקי האהבה, מדי פעם אלי גונח - "בואי אלי סוסה שלי", "תפתחי לי את השערים", "תכניסי את מלך הכבוד". המוסיקה נעשית יותר ויותר צורמנית, וברקע שומעים את צחוקו של מפיסטופלס המנצח על האורגיה.

המוסיקה נחלשת לאט לאט, אלי ונלי מותשים מדברים בקול מקוטע. אלי יורד לאט מנלי.

נלי - (גונחת במתיקות) אלי, אלי, למה עזבתני? (צוחקים)

אלי - בובלה!, עזבתי אותך, אבל השארתי במבצר הפרוץ שלך כמה אלפי חיילים קטנים שלי...

נלי - (בהכנעה) אני מרגישה כמו טרויה אחרי הכיבוש - פרוצה, הרוסה, כנועה ואנוסה. אבל גם משוחררת, מסופקת ומאושרת, כי לא יכולתי להתפלל לכובש כל כך נפלא. אתה המלך שלי, האדון שלי, אדוניס שלי. ואני השפחה שלך, שתספק לך את כל הפנטזיות הכי פרועות שלך!

אלי - (בסיפוק) אוח, ממלה!, כמה שעשית לי טוב! אני מרגיש בעננים, באולימפוס! אז היה כדאי כל מה שעשינו ליולי, אחרת לא היינו מגיעים לרגע הזה. את גדולה, זה היה פיצוץ, כבר עשרים שנה לא היה לי משהו כזה. איפה הסתתרת כל השנים? אני כל כך שמח שדפקנו ליולי את הצורה. ועכשיו דפקנו גם את אשתו של השמגג הזה. סוף סוף נפתח לך הראש אחרי שפתחתי לך את הרגלים. הליבידו שלך העלה אבק אצל הבדווי שלך. היום טיטאתי אבק של עשרים שנה, עשיתי לך סופת חול מכל מה שהצטבר במערה שלך, מתחת השרוואל הארוך שלך. יש לך פוטנציאל להיות מלכת הבקחנליות, לארגן אורגיות המוניות. אני אזריע אותך, אני אטייב אותך. את ואני, נהיה צמד חמד. אלי ונלי, נלי הנננקבה של אלי.

נלי - ואתה האאאאאלוהים של נלי. אתה הגבר שלי, גבר שבגברים. אבל, אני מכירה עכשיו רק צד אחד שלך, ואם אתה טוב בעבודה כמו שאתה טוב במיטה, אז אתה באמת אלוהים, מלך מלכי המלכים! אני כבר מתה שתכניס אותי לעניינים כמו שהכנסת לי לעניינים. אני אומנם האחיינית של אריה, אבל אני מרגישה מבוזבזת עם יפה הנפש שלי. אני זקוקה לדיוניסוס רב אשכולות כמוך, קזנובה במיטה ומקיאבלי בעבודה.

אלי - מידלה! אנחנו נעבוד על זה. אני אגלה לך רבדים שלא חלמת שהיו אצלך. שלום כיתה א', זה מה שעשית עשרים שנה, איזה בזבוז! אני אקפיץ אותך ישר לפרופסורה. תראי ממלה' עולם העסקים הוא עולם מלוכלך, אבל מרגע שאת מסתגלת לסרחון, את כבר לא יכולה בלי הריח. אני רואה שהתפוח באמת לא נפל רחוק מהעץ של הדוד שלך. אז עם הגנים שלך והזרעים שלי נוכל להוליד אדם עליון שאיתו נכבוש את העולם. אני אבנה בשבילך אימפריה, איתי עוד תגיעי לירח, לשביל החלב! רק

תיצמדי אלי, בובלה! אני עובד על זה שאריה יפרוש, המקק שהכנסתי לו לקפה היה רק אזהרה, אצלי הוא יבלע כל כך הרבה צפרדעים עד שיתפוצץ. יש לי תוכנית ארוכת טווח.

נלי - אני מתה על המוח הקרימינלי שלך...

אלי - אנחנו זוג מהשמים, ממש בוני וקלייד. לבעלך עשיתי התקף לב, לדודך אני מתכנן מוסר כליות. את הרי יודעת שהוא סובל מעצירות, אז אני בשקט בשקט מחליף לו את הכדורים, במשהו יותר חזק עד שבסוף הוא יתפוצץ בתוך ערמה של שיט!

אלי צוחק צחוק פרוע, נלי מצטרפת לצחוק שלו.

אלי - (משוחרר) ואחרי שניפטר ממנו, נשלח את הבדווי שלך לסנטוריום להתאושש יחד עם השמנה שלי. מגיע להם שיהיו ביחד, יפה הנפש עם עבת הבשר. ואם יפריעו לנו, נשלח אותם ישר להאדס. בשביל אשתי אני אשלח שני מלאכים, כי אחד לא יספיק לסחוב אותה כל כך רחוק. ואז נישאר שנינו עם החברה, הכסף והלילות הפרועים, או, אני כבר מחכה לרגע הזה, רק את ואני, ממש חלום ליל קיץ. את תהיי שיפחת המין שלי ואני אהיה הפייגן שלך, פיגעלה! אלמד אותך את כל רזי המקצוע, אהפוך אותך לכייסת הכוסית! רק תני לי זמן, מידלה! תני לי זמן ונעוף ביחד יותר גבוה מהאולימפוס!

נלי - למה לחכות, אהובי, בוא נתחיל עכשיו, יש לנו את כל הזמן שבעולם. אתה תרביץ לי שיעור ואחר כך מספר, שיעור ומספר, סקס ועסקים, מספר ומספרים. תפתח לי עולם חדש, תהיה הפיגמליון שלי ואני אהיה הלייזה דוליטל שלך. תברא אותי בצלמך, דיוניסוס שלי!

מרגע שאלי מתחיל לספר שומעים את דבריו בצורה מקוטעת, כשהאור מתחזק שומעים אותו יותר טוב וכשהאורות עמומים, נשמעים רק מלמולים, על מנת לתת תחושה של שיחה ארוכה, ארוכה, אל תוך הלילה.

אלי - אז הפרשה עם יולי שלך זה היה משחק ילדים בשבילנו, הוא בכלל לא פונקציה. אנחנו הרצנו את המניות של "מולקולה" באמצעות חברת קש בליכטנשטיין, בשם פוסידון, שכל המניות שלה מוחזקות על ידי חברה נוספת שלנו באיי קיימאן, ועשינו ארביטראג' באמצעות חברה שלישית בג'רסי. כל הפרטים נמצאים בכספת שלי במשרד ורק אני יודע את הקוד שלה. (צוחק צחוק שטני) המספר של הקוד הוא ... תאריך יום ההולדת שלך! זאת בדיחה פרטית שלי. השמגג שלך יכול היה לפתור את כל הבעיות שלו, אם רק היה זוכר מתי נולדת! הרעיון הזדוני בא לי אחרי מסיבת ההפתעה שלך. אמרתי שזה יהיה רק צודק, אם נחליף את קוד הכספת בתאריך שבו נפגשנו עם הדס ושסימן את ראשית המפולת של יולי. ויולי המסכן פרפר כמו זבוב בקורי העכביש שטווינו מסביבו וכל הזמן הוא לא יודע שהוא יכול להשתחרר מהם רק אם יזכור את תאריך יום ההולדת שלך. גם אני עשיתי לו מסיבת הפתעה, אם כל ההפתעות, שבה הוא איבד את כספו, את פרנסתו, את המוניטין שלו, והכי חשוב את אשתו האהובה והנאמנה! (צובט אותה)

נלי - (גונחת בהנאה) אוי, כמה זה טוב כשאתה מכאיב לי! איזה רעיון מבריק היה לך, זה ילמד אותנו לעשות לי מסיבת הפתעה ולהזמין אליה את הזונה שלו. תוכנית אומנותית הכינו לי, בטח הם עשו חזרות על המיטה שלי! אבל, אני אעזור לך לטוות עוד ועוד קורי עכביש מסביבו, אני הרי מומחית בטווייה בפלך. אטווה כל כך הרבה קורים, שנשכב במיטה שלו ממש מול עיניו והוא לא יוכל לראות את זה. אך מה אנחנו מדברים על השמגג הזה, הוא כבר PASSE. תספר לי דברים יותר מעניינים, איך להצליח בעסקים, כמו שאתה מצליח במיטה.

אלי - כלל ברזל, אף פעם אל תעשה דברים בצורה ישירה, רק באמצעות חברות קש, אנשי קש, בשביל לרמות את מס הכנסה, בנק ישראל, בעלי המניות, את כל העולם. ותעשה את זה כל כך מסובך שאף אחד בחיים לא יגלה את זה. כי אתה יכול לגייס לצידך את מיטב המוחות של עורכי הדין ורואי החשבון ואילו ברשויות יושבים פקידים בורים ומתוסכלים, שגם אותם אפשר לשחד אם מוכרחים. על בעלי המניות הקטנים אין בכלל מה לדבר. אלה, מצווה לדפוק אותם. והם ממשיכים לחטוף את הזבטות כמו מאיזה בריון בקרקס, והפריערים לא מתים, הם רק מתחלפים. (קולות עמומים, מלווים בגניחות וקולות אהבים)

נלי - אני לא מאמינה לך שאתה בן שישים, אתה יותר חזק מיולי כשהיה בן שלושים! תניף את הדגל עוד פעם, אני ממש מרגישה איך הוא עולה לראש התורן! אני מתעלפת, אני לא מסוגלת יותר, אתה הורג אותי... אל תפסיק!

אלי - חוץ מזה מרחנו את... איימנו על... מיידלה', כמה שאת עושה טוב לפצלה' של אלילה'... מכרתי דירה שלי בתל אביב לסוכן שלנו בדרום אפריקה במחיר כפול ממחיר השוק וככה הצלחתי להלבין מליון דולר... קיבלתי במתנה דירה בריביירה מהסוכן שלנו באיטליה, שנתן לי אותה קומפלט עם פילגש צמודה בחדר השינה ובתמורה שכחתי לקבל עשרה מליון דולר שהגיעו לנו מהלקוחות האיטלקיים שלנו... דאגנו להחביא נחש ארסי בתוך הכורסה בגינה של המדען, אך ליתר ביטחון הזרקנו לו רעל. אוח, פיגלה', תני גם לנחש שלי להיכנס לכורסה שלך...

נלי - תמשיך, תמשיך, הסיפורים האלה שלך מגרים אותי הרבה יותר, אני הכלבה המיוחמת שלך, תירה בכל הארטילריה שלך, בטח היית קצין בתותחנים, עוד פגז בבקשה, אני מתחננת....

אלי - עשינו קרטל לא חוקי עם מנכ"ל מדיקה... העלמנו מס קניה בעסקה עם... טוב לך מיידלה'? את קולטת את השיעור או שאת רוצה עוד תרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור ותרגיל, שיעור לראש ותרגיל לרגליים, רגליים למעלה, למטה לצדדים, הורד... שיחדנו את מנהל המכרז של קופת חולים של... מרחנו את קצין המשטרה שחקר את... תישרטי יותר חזק, אל תפחד, יש לי עור עבה של תיש.... קנינו את עורך הדין של יולי בשביל שימסמס את התביעה.... הבטחנו את השתיקה של עורך העיתון עם תקציב פרסום ענקי....

נלי - אתה עושה לי זיקוקי דינור בקרביים, ממש חגיגות יום העצמאות....

אלי - איימנו על הסוכן שלנו בגרמניה שנגלה את העלמות המס שלו... מיידלה', זה סיליקון או טבעי, לא תיארתי לעצמי שלפרות היווניות יש עטינים כל כך גדולים... קיבלתי לכיס בעסקה סיבובית שני מליון דולר מהעמלות של הסוכן שלנו בצרפת... מה את מפחדת לנשוק, בשביל מה יש לך שיניים חדות כל כך, תנשכי את השועל שלך, כיפה אדומה, ואני אהפוך בנשיכות שלי את הכיפה שלך לאדומה, אדומה... העברתי בצורה פיקטיבית לחברה המשותפת שלנו עם הסוכן שלנו בהונג קונג חמישה מליון דולר והוא העביר לי חצי מזה חזרה לחשבון הבנק שלי בשוויץ... מימנתי את כל הנסיעות לחו"ל של אישתי השמנה ושל הילדים השמגגים שלי מכספי החברה, בלי שאריה ידע על זה וכלי לשלם מס....

נלי - אלי, תגיד שאני מספיק טובה בשבילך. תגיד שאני יותר טובה מכל הנקבות שהיו לך אי פעם, יותר טובה אפילו מהמסאג'יסטיות התאילנדיות שלך, תגיד לי שאני יותר טובה אפילו מאשתך... (מתפרצת בצחוק שובב)

אלי - אין סיכוי שתהיי דומה לאשתי, תצטרכי קודם לבלוע שלושים פרות. גם אם אביא את כל תל אביב לא נצליח לספק סוס יאור כזה. אין כמוך, שיינדלה', את עוד תשכתבי את הקאמא סוטר. יש כמה לקוחות, יפים ויפות כמו מלאך המוות אבל חשובים לעסק, שתצטרכי להתעסק איתם ולהשפיע עליהם את חסדייך, אם תרצי להתמיד בקורסים אצלי. אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת הפרס על כל חוזה שמן.

נלי - אני מתגרה מכל מה שאתה אומר, אני מוכנה לכל מה שתגיד, אין דבר שלא אהיה מוכנה לעשות למענך, תביא את כל הלקוחות, את אשתך, את כל תל אביב, כל עוד תמשיך להזריח אותי.

אלי - מימנו בצורה לא חוקית את הפריימריס של חבר הכנסת של... סגרנו עניין עם העורך דין של הבורסה על מנת שלא יחקור יותר מדי בפרשה... בובלה', בעדינות, זה לא אגרול, זה ארטיק... איימנו על הבנק של קרן הנאמנות שנמשוך את כל החמישים מליון דולר פיקדונות שלנו שהיו אצלו... איימנו על המנהל של... שנגלה שהוא הומו... איימנו על אשתו של... שאם היא לא תשפיע על בעלה הוא יקבל קלטת לווהטת שלה עם הנהג שלו... איימנו על העו"ד של... שנגלה לכל הלקוחות שלו שהוא מכור להרואין...

נלי - אני מתה עליך, בחיים שלי לא היה לי פיצוץ אטומי כזה... למה לא התלבשתם על יולי כבר לפני חמש שנים....

אלי - אוי, כמה שאני מצטער שהתחלנו בזה רק עכשיו... אבל אל תדאגי הוא כבר חשוב כמו מת... אנחנו מאזינים לכל השיחות שלו עם הלקוחות שלו ומשכנעים אותם שיפסיקו לעבוד איתו... אמרנו ללקוחה שהייתה חייבת לו עשרות אלפי דולר שלא תשלם לו גרוש, כי הוא כבר ממילא אימפוטנט, ובחיים הוא לא יעזז להגיש נגדה תביעה... אני רק מצטער שכשחזרנו את הבלמים באוטו שלו, זו הייתה את שנהגת. אם היה קורה לך משהו והייתי מפספס את הערב הזה לא הייתי יכול לסלוח לעצמי את זה בחיים... לא היית מרגישה את מה שאשתי הרגישה בליל הכלולות שלה איתי...

נלי- (בצחוק פרוע) איך אתה אומר שהיא הרגישה? (מדברת ביידיש במבטא צברי) דה תוכעס צעריסען, מה זה צעריסען? (אלי נוגע בה) אאי, אני מבינה, קרוע! (צוחקת) דה ציצעס צעביסן, זה אני מבינה, כי יש לי סימנים כחולים מכל הביסים שלך... אונד גוט וויעס ווען איך קענען פישען. רגע אחד, איך אלוהים נכנס לתמונה, מה גם הוא בעסק, הוא גם לקוח שלך?

אלי - (צוחק) לא, זה פשוט - אלוהים יודע מתי אוכל שוב להשתין.

נלי- (מתגלגלת מצחוק) אלי, אני מעריצה את אשתך, זה בדיוק מה שאני מרגישה, אבל זה הכיף הכי גדול של החיים שלי, רק בשביל זה היה שווה לחיות עד עכשיו...

אט אט הקולות נעשים יותר ויותר עמומים. שומעים עדיין מוסיקה, האורות כבים. כשנדלק האור, עלה כבר השחר. התפאורה חוזרת למה שהייתה בראשית התמונה - חדר השינה של דורון. אלי ונלי שוכבים במיטה. המוסיקה נפסקת. אלי ישן ונוחר בנחירות חזקות. נלי קמה מבלי להשמיע קול, מוציאה את הסרט מהמסרטה ומחביאה אותו מתחת למיטה. במקומו היא שמה סרט אחר וחוזרת לשכב לצידו של אלי. בינתיים, כבר עלה בוקר בהיר ונאה. אלי מתעורר, כשהוא לובש את אותם בגדים תחתונים אפורים. הוא קם מהמיטה ומתלבש. נלי נותנת לו נשיקה לזהטת בפה. אלי נעצר ליד המסרטה, מוציא את הסרט, מקפיץ אותו מיד ליד והולך.

נלי נשארת לבד. ברקע שומעים את MISERERE מתוך IL TROVATORE של ורדי. נלי מוציאה את הסרט שהחביאה מתחת למיטה, מכניסה אותו לוידאו. שומעים את אלי אומר לה - "אנחנו עוד נתעשר על חשבונך, ואת תהיי חבילת הפרס על כל חוזה שמן." נלי פורצת בבכי קורע לב, שהולך ומתגבר. היא שורטת ופוצעת את עצמה, כמו מקוננת יונוייה המתאבלת על מות יקיריה. היא קורעת בפראות את הסדינים, מכה את עצמה, מטיחה את ראשה בקיר, כשהבכי שלה הולך ומתעצם.

תמונה שלישית

בפארק הירקון בתל אביב. נוכחים נלי וסימה ואחר כך הדס, ובתפקידים אילמים אלי, אריה, והאדס. השעה היא שעת בוקר מוקדמת. גברים ונשים בחליפות ג'וגינג חולפים מדי פעם לידם.

סימה - (בטון מבוהל) אני מקווה שלא עוקבים אחרינו, אבל רק כאן אנחנו יכולות לדבר מבלי שיצוטטו לנו. נראה לי שהם מריחים שאנחנו זוממות משהו. אתמול הוצאתי את המסמכים מהכספת של אלי וצילמתי אותם, אבל אחד הדפים לא יצא ברור, וכשרציתי לפתוח שוב את הכספת, התברר לי שאלי החליף את הקוד. הוא הפתיע אותי בחדר שלו ושאל מה אני עושה שם. אמרתי לו שאני מחכה לו באיזה עניין, אבל הוא לא קנה את זה ואמר שלהבא הוא ישאיר את החדר נעול, כי אני תמיד מרחרחת.

נלי - אלי כנראה נזכר שנפלט לו מפיו הקוד של הכספת, אז ליתר ביטחון הוא החליף אותו. כשהוא התעורר מליל האהבים, חזרה לו החשדנות הטבעית שלו.

סימה - הוא באמת שאל עליך, אמר לי שאת ויולי נעלמתם והוא צריך אתכם באיזה עניין דחוף.

נלי - הוא עוד יראה אותי הרבה יותר מוקדם מאשר הוא חושב. אבל, ספרי לי מה בדיוק קורה עם הדס?

סימה - אתמול בלילה נפגשנו פה בגן הזה. הוא נראה מאוד מבוהל, אמר שעוקבים אחריו, שהוא חושש שרוצים לחסל אותו, כי הוא איים להפליל את אלי ואת אריה ולספר על כל השחיתויות שלהם. זה התחיל מזה שהם לא שילמו לו את כל החמישה מליון דולר שהבטיחו לו בבנק בשוויץ, אלא רק מקדמה של חצי מליון דולר. אחרי המיזוג הם אמרו שהם לא יכולים לשלם לו את שאר הסכום כי יש להם קשיי נזילות ודחו אותו בלך ושוב כמו את יולי. הם אלופים בזה, את יודעת. אחר כך הם השתלטו על החברה, פיטרו אותו, בטענה שהוא מעכב את גמר הפיתוח של התרופה. אמרו לו שלא ישלמו לו את הפרש, כי הוא הבטיח להם חברה נק' ייה מתביעות ולא עמד בדיבורו. ועוד איימו עליו בתביעה נגדית, אם בעלי המניות של "מולקולה" יתבעו את החברה, כאשר הם יגלו שרימו אותם.

נלי - כמה שאני מכירה אותם, הם בטח גם אמרו לו שמי שמארגן את כל המהומות, ואולי אפילו מאיים על חייו, זה יולי.

סימה - נכון, ובגלל זה הוא בא אלי והתחנן שאשפיע על יולי שיסלח לו. אמרתי לו שיולי אף פעם לא יהרוג אותו או ייגרר למעשה אליים, אבל הכי טוב ש ייתן לי תצהיר ובו הוא מספר על כל השחיתויות שלהם. התיישבנו בבית קפה ורשמתי מפיו תצהיר עם כל הפרטים של החשבון בשוויץ והמעורבות של אריה בכל הפרשה. נראה לי שהם באמת ינסו לחסל או להשתיק אותו.

נלי - כל הכבוד לחכמה שלך, איך הצלחת לאסוף מתחת לאף שלהם מספיק חומר על מנת להפליל אותם, את המסמכים של הרצת המניות, אישורים על שאר השחיתויות מהכספת של אלי, ועכשיו התצהיר של הדס. סימהלה' את כנראה צודקת בקשר להדס, לא הייתי מוכנה להוציא עכשיו ביטוח חיים למסכן בעד כל פרמיה שבעולם. לי נראה, שאיתו הם יביימו התאבדות, כי הדס תמוי כזה והוא מועד להתאבדות. הוא גם בודד, אין לו אף אחד בעולם ואיש לא יהפוך עולמות אם הוא לפתע ייעלם.

סימה - אני מאמינה שהחברה' האלה באמת מסוכנים ואחרי שיגלו שאת רימית את אלי ואני גנבתי את המסמכים ועוזרת להדס, אנחנו המועמדות הבאות לחיסול. אנחנו צריכות לפעול מהר!

נלי - (בחיוך) אל תתרגשי כל כך, גם אותנו לא עשו באצבע ויש לנו עוד הרבה חצים באשפה שלנו. לא אתן להם את התענוג ששתינו נעלם בבת אחת מחייו של יולי ואיזו אחת שלישית תסחוב אותו מאתנו...

סימה - הפכנו להיות אחיות לצרה תרתי משמע, התאגדנו יחד בשביל להציל את אהובנו ובינתיים הוא נופש באילת ואנחנו מועמדות לחיסול.

נלי - (מחבקת את סימה בחום, הן מתנשקות ברוך, נלי מחזיקה את כתפיה של סימה וצוחקת מכל הלב) אני חושבת שזאת תחילתה של ידידות מופלאה...

(שתייהן צוחקות ומתחילות להתרחק כשהן מחובקות, כאשר לפתע הדס מופיע בריצה כשהוא סוחב את רגלו הצולעת ונתקל בהן. הדס נראה כאילו השתגע, מחוץ לאיפוס, ממלמל לעצמו משפטים מקוטעים חסרי מובן. ריר נוזל מפיו, שערותיו פרועות, נראה כאדם שלא ישן כל הלילה. עיניו מאוד אדומות מחוסר שינה ומבכי, בגדיו מוכתמים, הוא צולע הרבה יותר מכרגיל.)

הדס - סימה, חשבתי שאמצא אתכן פה, בעלך אמר לי שיצאת לטייל עם חברה. הי, נלי, מה עם יולי, הוא עוד כועס עליי? טוב ששתיכן פה, כי אני חייב לדבר אתכן. אתמול בלילה בא אלי טכנאי ההקלטות של אלי, זה שמארגן לו את כל ההקלטות הסמויות. מתברר שהם סידרו גם אותו, ובמקום חמישים אלף שקל שהבטיחו לו נתנו לו רק חמשת אלפים. הוא צעק ואיים לעשות סקנדלים, אז אלי אמר לו - "קפוץ לי, זאת תהיה המילה שלך כנגד המילה שלנו וברור לך שיאמינו לנו, כי אנחנו אנשים מכובדים ואתה סתם אפס. אנחנו נגיד שיולי שכר אותך בשביל להקליט אותנו ושנלי שכרה אותך בשביל להקליט את יולי. תשמח שאנחנו נותנים לך חמשת אלפים שקל מתחת לשולחן, בלי מס הכנסה, מע"מ, כלום. בחודשיים אתה לא מרוויח סכום כזה. תגיד תודה, כי אם אתה לא רוצה, יש עשרות כמוך שמוכנים לעשות את זה בחצי המחיר."

נלי - ייאמר לזכותם שהחברה' האלה ממש עקביים, הם תמיד משלמים עשרה אחוז ממה שהם מסכמים. גם לך, הדס, נתנו עשרה אחוז ממה שהבטיחו, לא פלא שהם כל כך מתעשרים...

הדס - בקיצור, הבחור רצה להרוויח בכל זאת עוד כמה גרושים ובאותה הזדמנות להתנקם בהם והוא הביא לי קלטת של שיחה בין אריה לבין אלי, שבה הם צוחקים ממני בצורה איומה ומתכננים איך לסדר אותי, הרבה לפני שבוצע המיזוג. נתתי לו עשרת אלפים שקל, אחרי שהבנתי שזה יעזור לי להפיל אותם, למרות שהקלטת נמסרה לי בצורה לא חוקית. הנה, קחו את הקלטת, תעשו איתה מה שאתם רוצים. כל הלילה שמעתי אותה, פעם אחר פעם, זה ממש מזעזע, איזו רשעות, איזו נבזות, איזו תמימות מצידי שנפלתי בפח.

נלי - אתה בחברה טובה, עד עכשיו הם סידרו את כולנו ולא קרה להם כלום.

הדס - בסוף, החלטתי לכתוב צוואה, כי אני יודע שהם יחסלו אותי. בטח הם האזינו לשיחה שלי עם הטכנאי ומי יודע אולי הם פה קרוב. (מסתכל בחשדנות מסביבו) אני לא יודע אם יהיה לי הכוח להילחם בהם ולהתלונן עליהם, או שהם יחסלו אותי קודם. אולי פשוט אני אתאבד, או אפילו ארצח אותם ואתאבד אחר כך. אתם רואים את האקדח הזה, אני מחזיק אותו בר יישון, ואני נשבע לכם שאשתמש בו!

סימה - הדס, אל תעשה שטויות, תן לי את האקדח, החיים שלך שווים יותר מכמה מיליוני דולר!

הדס - זה לא הכסף, לא איכפת לי מהכסף. זה בראש וראשונה הרגשת העלבון שכך מסוגלים להתייחס אלי בני אדם. זה הבוז שהם רוחשים לי כאילו שהייתי איזה כלב שוטה ועזוב. זו הבגידה שלהם, אחרי שחשבתי שהם חברים שלי, איך שהם צוחקים מהנכות שלי, זו רשעות לשמה. הם גם לקחו לי את כל טעם החיים, הם שדדו את ההמצאה שלי, את החברה שלי, השתלטו על כל מה שעשיתי בחיים ושילמו לי נזיד עדשים. ואני נשארתי לגמרי לבד...

נלי - אנחנו נשארנו לצידיך ונעזור לך בכל מה שתצטרך.

הדס (מתעלם מדבריה) - בסוף הם זורקים אותי לכלבים, הצולע עשה את שלו, הצולע יכול ללכת, הצולע יכול ללכת (צוחק לעצמו), אוי זו בדיחה טובה, הצולע יכול ללכת. (נראה לגמרי מבולבל) טוב, אל תדאגו, אני לא אעשה שטויות, אני נשבע לכם. אבל ליתר ביטחון הכנתי צוואה לפי דוגמא של הצוואה של אבא שלי. שתיכן מוזכרות בה ואני אומר לכן שהיא אותנטית, נכתבה בהכרה מלאה, אתן שתי העדות שלי וכו' וכו'... נכון סימה שככה צריך לעשות?

סימה - תפסיק עם זה, אתה לא הולך למות, אתה תתגבר על זה, אתה צעיר, כל החיים לפניך. כולנו עברנו חוויות קשות בחודשים האחרונים, אז מה התאבדנו? בוא, ניקח אותך הביתה, ניתן לך כדור שינה ותלך לישון.

הדס - (צועק כמו ילד קטן) אני לא רוצה לישון, אני לא רוצה לישון!

הדס זורק להן את הצוואה והקלטת ובורח מהן במהירות ובצליעה. מתחילה להישמע מוסיקה מתוך הרקוויאם של ורדי, AGNUS DEI ולקראת סוף התמונה LIBERA ME. בזמן שנלי קוראת את הצוואה, הדס רץ לאורך הפארק בזיגזגים ונטמע בקרב הרצים. פתאום מופיעים אלי ואריה מאחריו, אחרי שהוא התרחק מאוד מסימה ונלי. הם לא מדברים לכל אורך התמונה. הם עומדים מאחוריו, מלפניו, מצדדיו, והוא לא מבחין בהם. מדי פעם הם מגחכים, צוחקים צחוק לעגני, עושים להדס פרצופים, מחקים בצורה גרוטסקית את הצליעה שלו. הדס ממשיך ללכת בזיגזג, אם כי בקצב יותר ויותר איטי, אחרי שהתעייף. הוא ממשיך למלמל לעצמו משפטים מקוטעים, מגומגמים, ללא סדר, כמו הוזה. הדס מאוד מזיע, מדי פעם הוא מתפרץ בבכי. לפתע הוא נעצר ליד ספסל, מתיישב עליו, אלי ואריה מתיישבים משני צדדיו והוא לא מבחין בהם. הדס בוכה, צוחק, שר, אומר פתאום - "הצולע יכול ללכת" ואז שולף את האקדח ויורה בראשו.

נלי וסימה רצות לכיוון הירי. הן נעצרות במרחק מה מהספסל עליו מוטל ללא רוח חיים הדס. אלי ואריה רוכנים על הגופה של הדס, מרימים את ראשו, מוודאים שהוא אכן מת ושומטים את ראשו. הם בודקים את האקדח של הדס ומכוונים אותו לעבר נלי וסימה בתנועה מאיימת, אך מבלי שהם מבחינים בהן. לפתע, הם שומעים המולה של אנשים המתקרבים לספסל. הם שמים בחופזה את האקדח בידו של הדס ומתרחקים במהירות, כשהם מסתכלים מסביב בחשדנות, ממשיכים לחקות בלכתם את הצליעה של הדס, וצוחקים צחוק מקברי ומזעזע. מהגבעה הסמוכה לספסל יורד באיטיות האל האדס, מגיע

להדס ונוגע בו קלות. הדס מתרומם, מחייך להאדס, תופש בידו, והולך יחד איתו בחיוך רחב, בצעד בטוח וללא צליעה, כאדם שנפשו מצאה סוף סוף מנוחה, לאחר שנגאלה מייסוריה. מנגינת ההללויה נשמעת במלוא העוצמה, כאשר הדס והאדס מתרחקים אט אט במעלה הגבעה.

תמונה רביעית

במשרד של אלי. נוכחים נלי, אלי ואריה. על השולחן מפוזרים מסמכים וקלטות.

אלי - (בהיסטריה) בת זונה! זונה זולה שקרנית ובוגדנית, זה מה שאת! בוגדת בבעלך, בוגדת בי, בכל העולם. איך הצלחת לעבוד עלי! איזה ביטויים, אילו גניחות, נשמעת כל כך אמיתית. דיוניסוס שלי, אדון שלי, אלוהים שלי, איך גנחת מתשוקה - אלי, אאאאלי, שלא ייגמר לעולם. והכל היה זיוף, כל הזמן המוח התככן והשפל שלך עבד ורקם מזימות. פתחת את הרגלים ואני פתחתי את הפה, ולא הבנתי שאת מנצלת אותי, שאני בסך הכל פיון במשחק השטני שלך.

נלי - (צוחקת) מה יש מתוק שלי, מה אתה כל כך מתרגש. מה אתה כל כך מזועזע שהסוסה המיוחמת שלך עלתה על הסוס האצילי שלה. זו פוזה חדשה, אבל אתה עוד תתרגל אליה. ככה זה במשחק האהבה, פעם אתה למעלה פעם אתה למטה. מה ציפית מזונה, שהיא תעמוד כדיבורה, ממתן לזונה יש מילת כבוד? אבל למה אתה מעליב אותי, למה אתה קורא לי זונה זולה? אתה חושב שהמחיר ששילמת על ליל האהבים שלך, היחיד והמיוחד, הוא כל כך זול? לא הייתי אומרת שכמה מיליונים שתצטרך להחזיר ובילוי שארית ימך בבית סוהר זה מחיר זול כל כך. אפילו זונת צמרת לא גובה כאלה מחירים. תסכים אתי שכשפנוליפי מאבדת את תומתה, היא לפחות עושה את זה בגדול!

אלי - אל תשמחי כל כך מוקדם. אני לא הולך כל כך מהר לבית סוהר ויש לי עוד כמה טריקים שאת אפילו לא מדמינת לעצמך.

נלי - מצטערת לאכזב אותך, אדוניס יפה שלי. אבל יש לי הפתעות בשבילך. כל החומר שאתה ראת, הצילומים על הרצת המניות, על החברות הפיקטיביות, ההקלטות על השוחד, הסחיטה והרצח, הכל כבר בידי המשטרה והרשות לניירות ערך. וליתר ביטחון באתי עם שני שוטרים שמחכים לך בחוץ לקחת אותך למקום המגיע לך ולהציל אותי אם יתחשק לך עוד פעם לבקע את החומות של המבצר שלי. פעם אחת זה די והותר, להרגיש שדודה, פרוצה ואנוסה, כי זו החוויה היחידה שאתה מסוגל להעניק לנקבות שלך.

אלי - קל לך לדבר עכשיו, אבל מי שיראה את הסרט הכחול שלנו לא יאמין שזייפת את ההנאה שלך. הכל היה אותנטי לחלוטין, וכאשר צרחת מתענוג, די נהנית להיאנס. (מחקה אותה) "אתה מרים אותי לאולימפוס, אני רואה זיקוקי דינור, אני מסופקת ומאושרת, אני אספק את כל הפנטזיות הכי פרועות שלך." (בשאגה) אלה לא היו בדיוק סימולציות על יבש, זה היה אותנטי, ונהנית מכל רגע. אז אל תשחקי לי את המדונה האנוסה, את רק הזונה עם פני המדונה, זה מה שאת!

נלי - (בצחוק) אני חייבת לציין שאתה מאהב בכלל לא רע וכשסגרת את העיניים ולא ראיתי את פני הצפרדע שלך, את הכרס המשתפכת ואת הגב השעיר, אפילו נהייתי פה ושם. רק חבל לי שזה היה חזר פעמי ושכפעתם הבאה שנוכל לעשות את זה ביחד, זה יהיה ביום ההולדת השמונים שלי, כשסוף סוף תשתחרר מבית הסוהר על התנהגות טובה. זה נורא שכשרון כמו שלך יבזבז עכשיו לכל כך הרבה שנים. אבל, כשאני חושבת על כך, יש בכל זאת שביב תקווה ונראה לי שהתחת השמן שלך עוד ימצא חן בעיני אי אלו בריונים מהחברה! מה שברור שזה יפתור אותך פעם אחת ולתמיד מבעיות הטחורים.

אלי - אני אקח אותך איתי לכל מקום שאלך אפילו לקבר. כרתת איתי ברית שטנים ולא תוכלי להתחמק מזה!

נלי(מרצינה) - מה חשבת לעצמך, שנכנסתי אתך למיטה כדי להתענג? הייתה לי רק מטרה אחת - להפיל אותך בפח, לשבור אותך, כמו שאתה הצלחת לשבור את הלב של יולי, של אהובי היחיד. אני מרחתי על גופי סם אמת, בשביל להניע אותך לדבר. וככל שנישקת אותי, כך בלעת את הסם. וככל שהתקרבת למקומות המוצנעים ביותר שבגופי, שם ליקקת את הסם במנות יותר ויותר מרוכזות. לא נתתי לך סם אהבה, כי אתה לא מסוגל לאהוב. לא נתתי לך סם חשק, כי אתה מתגרה גם מבובת גומי, קל וחומר מהנימפה הנימפומנית שהטריפה את חושיך באותו הלילה. סם אמת נתתי לך, וככל שנפתחתי יותר, כך חזר עמוק יותר הסם לקרביך, עלה לראשך ופתח את חרצובות לשונך.

אלי - לא סיפרתי לך כלום, אין לך שום תיעוד מאותו הלילה, את משקרת במצח נחושה.

נלי - הוכחתי לך כבר שזה לא נכון ושהכל מתועד וישמש כראיה נגדך. אצלי יש את כל החומר, לך אין כלום. אתה פתחת את הפה ועוד איך פתחת אותו, עד שהתחיל להפיק מרגליות. אתה חדרת לגופי, אבל אני חדרתי לנשמתך. אתה ניפצת את הערכים המקודשים לי, אבל אני הצלחתי לנפץ את מבנה הרשע, שהקמת במשך שנים של תככים. שנינו השתחררנו גם פיזית וגם נפשית, אבל בסוף אתה נשאר מרוקן, עייף, מובס, מבלי שאף תחוש בכך.

אלי - את ממש זיקית, ממדונה חסודה את הופכת לנימפומנית אחוזת תזזית, ופתאום את לובשת צורה של מכשפה, של הידרה אימתנית שאוכלת את כל מי שנקרה בדרכה. מי את באמת, נלי?

נלי - אני שלוש תן ביחד. וכשאננקת מתענוג, באה מלכת הדבורים ועקצה אותך בעוקץ שלך. גרמתי לך לעלות השמימה באורגאזמה אחת אדירה, הרי זה מה שתמיד רצית, נכון, להגיע לסיפוק האבסולוטי.

אלי - אם את חושבת שאני אירתע מלפרסם את ליל הזנונים שלך את טועה. עוד היום יולי וכל חנויות הפורנו יקבלו עותק של הסרט, לי אין מה להתבייש בביצועים שלי! אבל אני לא הייתי רוצה להיות במקומך כשהילדים שלך יראו פתאום את אמא שלהן מככבת כנלי המנבלת בערוץ הגרמני בכבלים. ומה עם בעלך הפרענק, את חושבת שהוא יעבור לסדר היום כשהוא יראה את כל התנוחות שהרכבת איתי. הזונה הכי נימפומנית מעולם לא העזה להרביץ ביצועים כמו שלך. אני בכלל לא אתפלא, אם

כמו שפיתית אותי, הכנסת למיטת הזנונים שלך גם את סימה, על מנת לבדוק מה יולי מצא בה ולשכנע אותה לשתף איתך פעולה!

נלי - (בצחוק) אני יודעת שאתה לא מאמין לי, אבל אתה באמת היית הגבר השני בחיים שלי. ואם הייתי כל כך טובה אפשר לזקוף את זה רק לזכותך, ולזכות הזקפה שלך, שהצליחה לעשות לי כזאת מהפיכה בליבידו שלי, ששחררה בבת אחת את כל האינסטינקטים החייתיים שהיו חבויים אצלי. אבל, אל תדאג, סיפרתי ליולי הכל והוא עומד מאחורי.

אלי - אני לא מאמין לך שבכלל דיברת איתו על מה שהיה בינינו. לא היית מעזה לעשות זאת, כשהוא שוכב אחרי התקף לב, חצי מת. זה היה מחסל אותו. אבל גם אם סיפרת לו, כשהוא יראה את זה בוידאו, זה יהרוג אותו סופית או שירצח אותך, כמו שעושים את זה אצלם בשביל להציל את כבוד המשפחה. אם תבטיחי לבטל את כל התלונות, אולי אשקול להחזיר לך את הסרט.

נלי - (בקלילות) אוי כמה שאתה טועה. יולי באמת ראה את הסרט ולא הזדעזע. המצרים של היום הם לא מה שהיו בשנות החמישים, הם למדו משהו מהאשכנזים. הוא דווקא אמר לי שעם כל אחד אחר הוא היה כועס, אבל לך הוא דווקא מפרגן, כי סוף סוף זאת מתנת פרידה לקראת המסע הארוך שלך אל תוך הלילה. אתה רואה כמה שאני נדיבה, נותנת לך כאלה מתנות סקסיות. (בצעקה) מה שלא זכרת, זה שצריך להיזהר ממתנות של יוונים! מהדורון של נלי דורון... (מרצינה) כשנחרת, אלי יקירי, החלפתי את הסרט בסרט ישן ושרוף.

אלי - את מבלפת, אני ראיתי את הוידאו, רואים שם הכל, עד הפרטים הקטנים ביותר.

נלי - מה, אפילו רואים את הנחש המיקרוסקופי שלך? לא ידעתי שיש למסרטה עדשה טלסקופית! אבל אתה הרי משקר וזה לא יפה לשקר לתאומה הסיאמית שלך, שנשבעה להיות איתך צמד חמד, נלי ואלי לנצח. אתה היית כל כך מלא מעצמך, אחרי שהתרוקנת, שלא חשבת אפילו שמשטים בך, שמחנפים לשועל על מנת שיפיל את הגבינה מפיו ויתחיל לזמר. כשהשתן עולה לראש והזרעים לעיניים, והמצפן מתרוצץ כמוכה אמוק בין הרי האחוריים, רק אז עושים את הטעויות הגדולות ביותר.

אלי - נניח שהסרט אצלך, אני אומר נניח, כי אני לא מאמין למילה אחת ממה שאת אומרת, ונניח שהיה לך את האומץ להראות אותו ליולי, בחיים לא תוכלי לשכנע אותי שהוא עבר על זה לסדר היום.

נלי - (מרצינה) אני לא אכחיש שבהתחלה הוא קיבל את זה קשה, כמו שאני קיבלתי קשה את הסטון שלו עם סימה. אבל בסוף הוא הבין שבמלחמה טוטלית נגד כוחות הרשע המטרה מקדשת את האמצעים. המחיר של הניצחון היה בהשאלת הגוף שלי ללילה אחד לשטן. אני לא אכחיש שכשהלכת הרגשתי מזוהמת, מוכתמת, בזויה וזולה, ובכיתי כמו שלא בכיתי בחיים. יולי הבין אותי וסלח לי, בדיוק כמו שסלחתי לו על סימה, כי כשאוהבים סולחים.

אלי - אני עוד לא אמרתי את המילה האחרונה שלי, עוד תשמעו ממני, אריה לא יפקיר אותי, כי אני יודע יותר מדי דברים. אני עוד מקווה להיחלץ מזה בגדול כמו שתמיד נחלצתי מכל מזימה. יולי לא

ייתן לך שקלונך ובגידתך יתגלו ברבים והדוד הס"ט שלך לא ירשה לחלל כך את כבוד המשפחה. נלי,
את עוד תראי, אני אקרע לך את הצורה!

נלי - אלי, מתוק שלי, אתה שוכח שכבר קרעת לי את הצורה באותו הלילה, כך שאני כבר לא מפחדת מכלום. אני לא שואלת את הדוד שלי עם מי להתפרפר או לא, בדיוק כמו שהוא לא שואל אותי. יולי שלם במאה אחוזים עם מה שעשיתי, ובכל מקרה, כבר מסרתי את כל החומר למשטרה, כך שהפור נפל. אני לא נרתעת מכלום, לא מפחדת מכלום, סילקתי מעלי, בליל הזנונים איתך, את כל הפחדים והעכבות שהיו לי. אבל, שכח מזה שהדוד שלי היקר יעשה משהו בשבילך, אחרי שהוא שמע את ההקלטה שבה תכננת להרוג אותו בערמה של שיט, ושגנבת מהחברה מ יליוני דולרים. גם אשתך השמנה תעזוב אותך לאנחות, אחרי שתשמע איך תכננת לחסל אותה. אבל תשמע בעצמך מאריה איך הוא יבוא להציל אותך...

אריה - אלי, חתיכת חרה שכמותך, אתה רצית להרוג אותי בערמת צואה, החלפת לי את הכדורים, תכננת להשתלט על הכל, להרוג את כולם. אז יש לי חדשות בשבילך, אני עוד אדאג שאתה תמות בערמה של צואה, שתתחנן בכלל למות. אבל עוד יהיו לך חיים ארוכים, אני אוודא אישית שתחיה הרבה שנים ותשלם את מלוא המחיר על כל הפשעים שביצעת. אני אשלח לך את מיטב הרופאים על מנת לתפור לך כל פעם מחדש את הישבן שלך ולהאריך את חיך העלובים. אתה תתחנן למות, אבל תחיה עוד ועוד, כי אתה תחווה את הגיהנום עוד בחיך! ואל תדאג, אני לא מפחד ממך ומאף אחד אחר, אני מעולם לא עשיתי משהו בלתי חוקי והמצפון שלי צח כשלג. וגם אם תפתח את הפה שלך, הסרחון שינדוף ממנו יהיה כל כך גדול שאף אחד לא יאמין לחלאה כמוך!

אלי יוצא.

אריה - (בחיוך רחב) נלי חמודתי, היית גדולה, הרבצת את הופעת חיך. אני רואה שהתפוח לא נפל רחוק מהעץ. מי יודע אולי יש לך עתיד בעולם העסקים ואת עוד תזכי לרשת אותי באחד הימים. אני הרי סוף סוף הדוד שלך והסנדק של הבן שלך!

נלי - (מרצינה) תפסיק עם הבולשיט, דודי היקר. יש לנו מספיק עדויות להכניס גם אותך לבית הסוהר לשנים ארוכות. מה אתה חושב, שאם נמשיך להילחם בך, מישהו יאמין לך שלא ידעת מכלום. הנה, קח צילום של תצהיר שהדס נתן בפני שני עדים על הנסיעה שלכם לג'נבה ועל הכסף שהעברת לו בצורה בלתי חוקית לבנק בשוויץ. הוא התוודה בפנינו על כל השחיתויות והשוחד, איך שכנעת אותו לייאש את המשקיעים האחרים, לרמות את בעלי המניות, את הרשות לניירות ערך, הכל. ועכשיו שהוא מת, התאבד כביכול, זה כבר המוות השלישי שקורה בחברה שלכם בצורה מוזרה מאז שיולי עזב. בהתחלה וירוס, אחר כך נחש, עכשיו אקדה. אתם משתכללים... אבל אתה לא חושב שיתחילו לשאול שאלות, מה זאת התכיפות הזאת, אילו נסים קורים דווקא לאנשים שמסכנים אתכם, כשהם מתפגרים להם פתאום אחד אחרי השני?

אריה - (פורץ בצחוק שטני) נלוש הקטנה שלי, מה את חושבת אותי לרכיכה? מה אני ליצן כמו המאהב הווסוס שלך, אלי? באמת מצאת לך צמד חמד של גברים. אחד, יפה נפש שנשבר ומקבל

התקפי לב, והשני חרמן, שמאבד את הראש שלו כל פעם שהוא רואה זוג שדיים. מותק שלי, אני קורצתי מחומר אחר. אם הנאצים לא יכלו לי, אם כל המתחרים והקשיים שהיו לי בדרך לא הפריעו לי להקים חברה לתפארת, מה את חושבת שמורה לכיתות ה' תוכל להכריע אותי? מה תנסי עכשיו עלי? אתי אין לך סיכוי לזנות, כי אני לא שוכב עם בנות משפחה שלי, ואני גם לא מתרגש מהשטויות של הדס שלך. קודם כל הוא מת, אללה ירחמו! ומתים לא עומדים בחקירה נגדית. אני אטען שנסענו להיפגש עם הסוכן שלו בשווייץ ובאמת נפגשנו איתו. אני אטען שהעללתם עלי את כל הסיפור הזה בשביל לקבל חזרה את הכסף שהפסדתם. אני אפילו אספר לכל החברים שלי במשטרה שרצחתם את הדס, כנקמה על מה שעשה לכם, סחטתם ממנו באיומים את הצוואה ואחר כך רצחתם אותו באקדח שלו. אני אפילו אדאג שטביעות האצבעות שלכם יהיו על האקדח!

נלי - (בשקט, כמעט בלחישת) דודי היקר. לפני שהדס התאבד, הוא נפגש עם סימה ואיתי בפארק הירקון. הוא סיפר לי שאתם רודפים אחריו ושהוא מפחד שתרחצו אותו. הוא כתב את זה גם בצוואה. פחדנו שיקרה לו משהו, או שהוא יעשה משהו לעצמו, וניסינו לעצור בעדו, אבל הוא ברח לנו. עקבנו אחריו וראינו את כל מה שקרה. ראינו איך נצמדתם אליו, מה עשיתם לו, איך וידאתם שהוא באמת מת, איך שמתם את האקדח ביד שלו ואיך אחר כך עזבתם את המקום, כשאתם צוחקים בצחוק מקפאי עצמות ומחקים את הצליעה של הדס. שכחתם רק דבר אחד - לנגב את טביעות האצבעות שלכם מהאקדח. חשבתם כנראה שאף אחד לא יפקפק בכך שהמסכן הזה התאבד. הייתם משוכנעים שבגלל שאין לו משפחה אף אחד לא ידרוש את חקירת המוות. אז, יש לי חדשות בשבילך. אמרנו לאח של סימה שהוא קצין גבוה במשטרה שאנחנו חושדים בגלל הצוואה שהדס נרצח. המשטרה באמת זיהתה טביעות אצבעות נוספות על האקדח, אבל היא לא יודעת של מי הן. רק אנחנו יודעות! ושלא תחשוב לחסל גם אותנו, כי יש עוד אי אלו אנשים שיודעים, וברגע שיקרה לנו משהו, תיפתח תיבת פנדורה נוראה, שתוביל אותך לבית הסוהר לצידם של עוד הרבה סנדקים מסוגך.

אריה - (חיזור כסיד). אנחנו לא רצחנו אותו ואתן יודעות את זה!

נלי - רצח לא חייב להתבצע באקדח, הוא יכול להתבצע גם במילים, גם בלעג, גם בבגידה. זה לא משנה מה האמת. מה שחשוב זה שטביעות האצבעות שלכם נמצאות על האקדח ויש שני עדים שיטענו כל דבר בשביל שהאמת תצא לאור. עכשיו, אתה כבר קצת מכיר אותי יותר טוב. אני לא אותה נלי הפתיה והנאמנה ממסיבת ההפתעה. אני אשכב עם כל מי שרק צריך בשביל להפיל אותך.

אריה - (המום) נלי, אני כבר לא מכיר אותך, עברת ממש מטמורפוזה, הפכת למכשפה, לחיית טרף!

נלי - (בזעם הולך וגובר, עם עיניים מזרות אימים) הפכתי לאישה משוחררת. אני כבר לא אותה נקבה אמורפית שהכרת, שידעה רק לטוות בפלך ולחכות שאהובה יחזור מהאודיסיאה שלו. פנלופי נטשה את הפלך לבלי שוב! כמו שאתה יצאת להילחם כנגד כל הסיכויים בגרמנים והצטרפת לפרטיזנים, גם אני יצאתי לקרב עבור יולי, עבור הילדים שלי, אבל בראש וראשונה עבור עצמי. ארדוף אחריכם ללא רחמים, בשיטות שלכם, עד להשגת הניצחון!

אריה - (המום) הבהרת את עמדתך, מה עכשיו את רוצה?

נלי - (רגועה יותר) נתחיל מזה שאני לא מאמינה למילה אחת שאתה אומר. אתה לא תסדר אותי כמו שסידרת את יולי ותדחה אותי בלך ושוב, עד שתתגבר על המכשלה החדשה. מה שנחליט, אנחנו נסכם כאן ועכשיו, סימה תנסח את זה בצורה חוזית ועוד היום נסגור עניין. אתה לא תצא מהחדר הזה, לא תתייעץ עם אף אחד, לא תנסה להרוויח זמן. תקשיב טוב לתנאים שלי, כי אני מתכוונת לכל מילה שאני אומרת. אתה מתפטר עוד היום מתפקידך כיו"ר וכחבר מועצת המנהלים של "לאריסה-תרופות", בצורה מכובדת, כי אתה לוקח אחריות למחדלים של אלי, למרות שכביכול לא ידעת עליהם. אתה נותן ליולי ולי מחצית מהמניות שלך ב"לאריסה-תרופות". ממילא אמרת שאתה רוצה להוריש לי את הכל, אז תהיה לך הזכות להוריש לי את המניות בעודך בחיים וההנאה שלך תהיה כפולה.

אריה - את שוכחת שיש לי בן ולגיון של נשים לשעבר.

נלי - הנשים שלך מעולם לא קיבלו ממך כלום ואתה גם לא מתכוון להוריש להן כלום. לגבי הבן הדגנראט שלך, זאת מיצווה שתוריש לו כמה שפחות. הוא ממילא יבזבז את כל הירושה שלך תוך שלושה חודשים ואתה הרי יודע שאין סיכוי שי יתן לך נכדים. לעומת זאת, אני מבטיחה לך שהנכד הראשון שיהיה לי ייקרא על שמך, על מנת שתוכל ליהנות, כמו כל סבא ספרדי טוב, מנכד שישא את שמך בגאווה בעודך בחיים... אתה תדאג שיולי ימונה ליו"ר מועצת המנהלים ומנכ"ל "לאריסה-תרופות" ושאי אשב במועצת המנהלים ואהיה סמנכ"ל כוח אדם. ככה אני אוכל להשגיח עליו יותר טוב ולוודא שכל העובדות החדשות יהיו מכוונות. (צוחקת)

אריה - ומה עם כיתות היסודי, הן ייאלצו לוותר על הפדגוגית הדגולה? נדבקת בחיידק הבצע והזנות וככל שתנסי לקרוע אותם מעליך, הם כבר חלק ממחזור הדם שלך. איבדת לעד את נשמתך הטהורה והפכת לאישה שטופת זימה ובצע!

נלי - (במבוכה ובמצוקה) אולי אתה צודק, אני כבר לא יודעת... מרגע שאיבדתי את תומתי במיטת הזנונים של אלי, אני לא מרגישה מספיק טהורה בשביל לחנך תינוקות בני יומם. חוץ מזה עיקר הראיות נגד אלי הן בהקלטות מחדר המיטות והוידאו שזור כל הזמן בביטויי זימה, כך שהמוניטין שלי ייפגע בכל מקרה. במשטרה אמרו לי שיתכן ויגיעו לעסקת טיעון עם אלי, שיודה בכל העובדות ואז המשפט יהיה קצר, אני לא אצטרך להעיד, והעונש שלו אולי יהיה קל יותר. אבל, כמה שאני מכירה את אלי הוא ייתן פייט עד הסוף, כך שאני לא תולה בזה הרבה תקוות...

אריה - אני רואה שאת מתחילה להבין לאיזו צרה צרורה הכנסת את עצמך! נניח שאני מסכים לתנאים שלך, אני אומר, נניח, את חושבת שאסכים שתגררו את השם שלי לביבים ותספרו לכולם על גזלות, עוולות, שחיתויות ושאר מרעים בישים? אני אולי מוכן לוותר על התפקיד ועל הכסף, אבל בשום פנים ואופן לא על הכבוד!

נלי - אני רואה שאתה כבר מתחילה להתרצות ולחשוב על מסעות נופש ביאכטה החדשה שלך עם צבא של פרגיות בנות עשרים. אם הכבוד הסמך טיתי שלך, הוא זה שמונע אותנו לסגור עניין, אני אשכנע את יולי לשאת נאום חוצב להבות על המורשת שאתה משאיר בחברה, שיעמיד בצל את הספד מרק

אנתוני על יוליוס קיסר , וכל השומע יזיל דמעות תנין. אף אחד לא יאמין ממילא, כי כולם מכירים אותך, אבל זה יעשה כותרות טובות בעיתונים . בינינו, הנסיבות הן אלה ש השחיתו אותך, כי בארץ קשה לשרוד אם אתה לא מושחת. אז, בוא נגיד, שמחצית המניות שנקבל היא בזכות התקופה שבה יולי היה בחברה והיא הייתה עדיין הגונה, ואם לא תגיע לבית הסוהר זה בזכות הנסיבות המקלות.

אריה - עייפת אותי. כנראה שהמאורעות של השבועות האחרונים באמת נתנו בי את אותותיהם. המוות של הדס, הבגידה של אלי והפורייות שלך הם קצת יותר מדי בשביל דודך הזקן. בואי תקראי לסימה ונסגור עניין.

תמונה חמישית

בחדר הישיבות הגדול של "לאריסה-תרופות". החדר מקושט בזרי פרחים ענקיים. יולי נואם למיקרופון, כשמולו יושבים המוזמנים האחרים. נוכחים יולי, אריה, נלי, סימה ומרבית הדמויות האפיזודיות של המחזה - לקוחות, עיתונאים, מתחרים, אנשי עסקים, פקידי רשויות ממשלתיות. רק עורך הדין של יולי בולט בהעדרו. כל הדמויות האפיזודיות עוטות מסיכות דומות לאלה שהיו להם באודיסיאה במערכה השלישית - קיקלופים, סירנות, נימפות, רוחות רפאים וכדומה. יולי לובש חליפה מודרנית רחבת שוליים, עם גלימת קטיפה ירוקה כהה. נלי לבושה בשמלה מוזהבת נוצצת עם גלימת קטיפה אדומה. אריה לובש חליפת שלושה חלקים עם גלימת קטיפה כחולה כהה. לכל שאר הנוכחים יש גלימות קטיפה שחורות. בסוף התמונה מופיע מפיסטופלס, לבוש כולו בשחור עם גלימת קטיפה שחורה. מדי פעם נשמע המוטיב המוסיקאי של עגל הזהב של פאוסט, שלושת הטונים הראשונים של המנגינה. כשיולי שומע את המוטיב, הוא מפסיק לרגע את נאומו, מאבד את חוט המחשבה, מנסה להיזכר איפה שמע את זה, אבל אחר כך הוא ממשיך בנאום, עד שנשמע בפעם הבאה המוטיב, וחוזר חלילה.

יולי - אורחים יקרים, נציגים מכובדים, חברי הנאמנים. הרשו לי להודות לכם על האמון שנתתם בי כשבחרתם אותי ליו"ר מועצת המנהלים ומנכ"ל "לאריסה-תרופות". בהזדמנות חגיגית זאת, ברצוני להישבע בשבועת היפוקרטס הקדושה שאדאג אישית שהחברה תנוהל ביושר ובהגינות כלפי כל - כלפי הקהילה, רשויות המדינה, בעלי המניות, העובדים, הלקוחות, הספקים, ואפילו התחרות תנוהל בצורה קולגיאלית ואתית. אני מתחייב להצמיד את החברה לעבר אתגרי המאה העשרים ואחת בבטחה, בקדמה ובנאמנות, לרווחת כולנו. אני שמח לבשר לכם שבעקבות ההשתלטות הידידותית שלנו על "מולקולה", הצלחנו להשלים בכוחות משותפים את פיתוח תרופת הסרטן ואנו מצפים שהחברה תפרוץ בגאון אל מרכז הבמה של השוק העולמי ותהפוך במהרה לאחת החברות המובילות בעולם. (בהתרגשות) בהזדמנות זאת הרשו לי להעלות את זכרו של ידידנו הדס, שתרגם רבות לפיתוח התרופה המהפכנית, אך מותו בטרם עת מנע ממנו לראות את הגשמת חלומו. הדס, אני משוכנע שאתה נמצא איתנו ברגע זה, שמח בשמחתנו, ומאחל לנו שנזכה להמשיך בדרכך המופתית. כן, חברי הנאמנים, השיירה ממשיכה לצעוד בגאון. לא אכחיש, שהיא נעצרה פה ושם בשבועות האחרונים

בעקבות האירועים הטראגיים והגילויים הטראומטיים. אך, מהיום היא יוצאת מחדש לדרכה, בכוחות מחודשים, ואני אוביל אותה לחוף מבטחים.

מתחילים לשמוע את שיר השיירה של אריק אינשטיין, רמבטיקו מריר העומד בניגוד מוחלט לסירטקי העליז מתחילת המחזה, שימשיך ללוות את דברי יולי עד סוף התמונה. נשמעים קולות של האורחים - "איזה נאום מבריק, איזו בחירה מוצלחת, איזה טמפרמנט, זה המנהיג שאנו זקוקים לו..."

יולי - הרשו לי לקרוא עכשיו, על מנת שיעמוד לצידי, את אריה סימון, דודי ורעי (צחוקים) הדוד של אשתי, אבל הרע הטוב ביותר והנאמן ביותר שלי.

אריה קם וניגש ליולי. הם מתחבקים בחיבוק גברי אמיץ, כשבסופו נותן אריה ליולי שתי נשיקות מצלצלות על לחייו. שניהם מחייכים חיוך רחב. מחיאות כפיים סוערות.

יולי - אריה ידידי, אתה ניהלת בגאון את החברה הזאת עשרות בשנים ואתה מעביר לי היום את השרביט. היית לי מאז ומתמיד מורה דרך, ואני גאה להמשיך בדרכך, שהביאה עד כה את החברה להישגים שלא ייאמנו בכל התחומים. כולנו נזכור אותך בזכות היצירתיות השופעת שלך, התרומה שלך לתחום הרפואה, ומעל לכל המזור שהבאת לעשרות אלפי המשפחות שנרפאו מחוליהן בזכות התרופות שפיתחת, מבלי שאף אחת מהן תיפגע. זכית עד עכשיו לכל אותות ההכרה והתודה שניתן היה להעניק לך. חתן פרס התעשייה, חתן פרס ישראל, דוקטור כבוד של מיטב האוניברסיטאות בארץ ובעולם. אבל רק לאחרונה זכינו ללמוד ממך מה המשמעות של כבוד אמיתי, כאשר לקחת על עצמך אחריות מיניסטריאלית על מעשי השחיתות של אלי, סגנך, והתפטרות מהחברה. אריה היקר, אני מצדיע לך על אומץ לבך. אתה לימדת אותנו מה המשמעות של המילים כבוד, אחריות, חברות, נאמנות ויושר, שהיו תמיד נר לרגליך. הרשה לי להביע בפני קהל נכבד זה את בטחוני המלא שלא ידעת דבר על מעשיו הנלוזים של סגנך, כי לא יעלה על הדעת שאיש כבוד ברמתך ידע על מעשים מעין אלה ויחפה עליהם. לא, אריה, אף אחד בפורום זה לא מעלה כלל על דעתו שהיית עד למחדלים אלה. אבל בכל זאת, קיבלת אחריות, ונשאת איש מופת וג'נטלמן עד הסוף. רק איש כמוך, אציל נפש ובר לבב, יכול היה לעזוב דווקא עכשיו את החברה, כשהיא בשיא הצלחתה, ולפרוש בגלל מחדלים שלא ביצעת.

יולי מחבק את אריה ונותן לו טפיחת עידוד על הכתף. אריה ממלמל - "תודה, תודה, אתה באמת חבר נאמן". הקהל מוחא כפיים.

יולי - אריה, מורי ורבי, אני לא בא חס וחלילה להספיד אותך. אני בטוח שעוד נכוננו לך שנים רבות של עשייה, ולמרות שהתפטר ממועצת המנהלים, ברור לי שאוכל תמיד לסמוך עליך ביעוץ ובהדרכה, על בסיס חברי ולא רשמי. אני יודע שמעולם לא פעלת על פי שיקולים של בצע כסף, ושהיית ונשאת תמיד אדם צנוע שמקפיד לשמור על אורח חיים שאינו מנקר עיניים. את כל העושר שצברת בחברתך חילקת מחדש בין העובדים, בין בעלי המניות, נתת הנחות ללקוחות, לא עשקת את הספקים, שילמת את מלוא המסים המגיעים ממך, ואף מעבר לכך, ותרמת ביד נדיבה לקהילה. כי זאת לכם לדעת שאריה והחברה שלו תמיד הקפידו על תרומה בסתר, והרבה משפחות קשות יום חבות לו כל כך הרבה. אריה הנדיב, אתה תמיד דואג למתן מתנות לחג, סטיפנדריות לצעירים וסיוע לנזקקים.

והכל בסתר, הרחק מעין הזרקורים. גם בפרשת ההשתלטות הידידותית על "מולקולה", אתה היית הראשון שדאג שלא יעשקו את בעלי המניות הקטנים שכה יקרים ללבך, וביקשת מבית המשפט שימנה בורר בלתי תלוי שיפסוק אם מגיע להם פיצוי נוסף כלשהו. גם כאן היית לאות ולמופת לכולנו, ולא רצית להרוויח ולו אגורה אחת שחוקה על חשבון הזולת. כי אתה דואג תמיד לא רק לתת את כל מה שמגיע, אלא לתת אפילו מאה ועשרה אחוזים ממה שמגיע...

מחיאות כפיים סוערות. אריה ויולי מתחבקים בחום. יולי נותן שתי נשיקות מצלצלות לאריה. אחר כך, יולי, ניגש לקהל, מקים את נלי ומביא אותה לקדמת הבמה. נלי קורנת מנחת, מחייכת חיוך רחב, יולי משתחוה קלות לעברה ומחבק אותה בחום.

יולי - לבסוף הרשו לי להודות לאשתי הנאמנה והאהבת, נלי, שהולכת לצידי כבר למעלה מעשרים שנה והסכימה עכשיו, לראשונה, ולאחר הפצרות מרובות, לבוא ולסייע לי במטלות הקשות שעוד נכוננו לנו. נלי האהובה, נשאת נאמנה לי, בנאמנות ממש מיתולוגית, ברגעים הקשים ביותר. נתת לי את האומץ להשיט את ספינתנו אל מול משברי החיים, לשבור את הגלים ולנווט את הספינה אל חוף מבטחים. אני היום חוזר הביתה לחברה ממנה צמחתי, שעזבתי אותה לרגע קט, אך רק בשביל לחזור אליה בכוחות מאוששים. א בל, אותך מעולם לא עזבתי ולעולם לא אנטוש, כי את סם החיים שלי, נשמת אפי, סיבת הקיום שלי. אני מודה לכם רבותי על האמון שנתתם בי היום, אבל נלי אשתי נתנה בי אמון ללא סייג, גם כאשר היא נשארה לבדה. נלי האחת והיחידה, הלכת אחרי במדבר, ויחד אתך, עם אהבתך, עם מסירותך, אני משוכנע שנתגבר על כל הקשיים בדרכנו, כי אין קושי, אין מכשלה, אין אודיסיאה בעולם, שלא ניתן להתגבר עליה בעזרת האהבה!

נלי ויולי מתחבקים ומתנשקים נשיקה ארוכה ומלאת רוח. מחיאות כפיים סוערות. יולי מביא את נלי לאמצע הבמה וניצב במרחק מה מימינה, אריה ניצב במרחק מה משמאלה. נלי ניצבת אל מול הקהל בחיוך קורן, כאשר אריה ויולי מוחאים לה כף והקהל קם על רגליו ומצטרף אליהם. מאחורי נלי, מופיע, באור עמום עם צל ענק, מפיסטופלס, בחצי גובה מעליה, כשגלימתו מתנופפת ברוח. הוא מצטרף למחיאות הכפיים, צוחק מדי פעם בצחוק שטני רועם, ובסוף מנצח על מקהלת מחיאות הכפיים.

שיר השיררה הולך ומתגבר ומבליע את רעש מחיאות הכפיים.